

Малки Саничес

ЗАБРАНЯВА СЕ

НЕВЕРИЕТО

В СЪДБАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ХЕРМЕС

МАМЕН САНЧЕС

ЗАБРАНЯВА СЕ НЕВЕРИЕТО В

СЪДБАТА

Превод: Ивинела Самуилова

chitanka.info

Сесилия Дуеняс, главната героиня на този роман, не преживява най-добрия момент в живота си. По-конкретно, тя трябва:

1. Да се съвземе след опустошителен развод.
2. Да ремонтира старата къща на баба си и дядо си и да се премести да живее в нея.
3. Да намери наематели: така ще избегне самотата, а и парите няма да са й излишни.

Ето защо Сесилия пуска следната обява:

Предлагам стаи в най-красивия пансион на света.

И чудо, младите жени, откликали на обявата, споделят възторгай от кокетната къщичка.

И тъй като е разумна жена, при това с горчив опит, Сесилия решава да въведе правила, които да улеснят съжителството между съквартирантките.

Например:

Забранява се да се страда по причини, несъвместими със здравия разум.

Забранява се пъхането на носа в чуждите работи.

Забраняват се пиенето и пущенето, и мъжете.

Забранени се са тайните, интригите и лъжите.

Забранява се безразличието към чуждото нещастие.

Забранено е да се провалят животът и мечтите...

Доколко обаче тя и нейните наемателки могат и искат да спазват правилата, е друг въпрос...

На Каро, която ми подари заглавието и идеята.

На Ана Рока и Мириам, които ме заразиха с ентузиазма си. И на Моника, която ще бъде очарована.

Понеже не би могло да бъде другояче, в памет на дядо Мигел и баба Тереса, тази книга бе отпечатана в Мадрид на 2 октомври 2014 година, Деня на светите ангели пазители.

1.

*Забранено е да се страда по причини,
несъвместими със здравия разум.*

Сесилия щеше да напише „плаче“ вместо „страда“, но си помисли, че след някакъв що-где разумен период от време сълзите и може би щяха да свършат. Горчивината обаче можеше да откаже да напусне дома ѝ и тровейки въздуха, да се загнезди между пода и тавана или в рамките на вратите, или между решетките на прозореца. Да започне да се превръща във вода, както парата в облаците, и така да продължи да се излива с години, подобно на дъжд от сълзи.

Ето защо трябваше да прогони тъгата. Записа „Забранено е да се страда“ и отиде да си легне.

Тъй като все още не бе дошъл денят, в който тези толкова упорити сълзи щяха да са спрели, плака цял час, преди да успее да заспи.

Допълнението „по причини, несъвместими със здравия разум“ ѝ хрумна сутринта, след като за N-ти път анализира мотивите, които съпругът ѝ изтъкна, когато ѝ каза, че я напуска. Като цяло бяха три: че вече не бил влюбен в нея, че след дванадесет години брак и на прага на четиридесет и петата си година си бил дал сметка, че не иска деца, и че трябвало да намери себе си.

И трите причини, разбира се, лесно можеха да бъдат оборени, тъй като не се вписваха в критериите за здрав разум. Първо, човек не престава да обича за една нощ. Второ, човек не осъзнава изведенъж нещо толкова фундаментално като желанието да бъде или да не бъде баща, след като дванадесет години се е опитвал да направи дете на жена си. И трето, невъзможно е същият този човек да намери себе си, когато единственото, което търси с истинска страсть, са чорапите на любовницата си, забравени от нея в съпружеската спалня. И които е намерила домашната помощница, изпрала е, без да задава въпроси, и е

прибрала внимателно при бельото на съпругата, която пък никога през живота си не е имала мрежести чорапи, защото винаги са й изглеждали курвенски.

Така че Сесилия добави: „Забранено е да се страда по причини, несъвместими със здравия разум“ и това бе първото правило, което установи за пансиона.

Не можеше да понесе идеята да продължи да живее в мансардата срещу парк „Ретиро“, която бе неин дом през последните години. Изведнъж това място се бе превърнало във враждебна територия. А леглото си възприемаше като предател, в чиито чаршафи изпитваше отвращение да си ляга.

Когато дойде моментът за подялба на общата съпружеска собственост (деликатна формулировка с антисептично и аналгетично действие, с която юристите обозначават провала на един брак), тя се отказа от своята част от недвижимото имущество, като пожела тя да й бъде изплатена в брой. Той се съгласи, защото се чувстваше виновен. И на излизане от адвокатската кантора, където бяха договорени условията по развода след прекратяването на тяхната любовна история (изведнъж превърнала се в „случай“, приключил със „споразумение между страните“, потвърдено с ръкостискане и довиждане) — те, „страниците“, тоест съпругът й и тя, вече без общи фамилно име и вещи, поеха по различни пътища. Споразумяха се и разтрогнаха брака точно според препоръките на адвокатите. Всъщност той се споразумя. Тя бе съкрушена. Той се разведе. Тя потъна.

За щастие жилищният въпрос бе единственият, който не притесняваше Сесилия. Притежаваше къща — не много елегантна, нито много модерна, но пък пълна с хубави спомени.

Баба й и дядо й я бяха купили през седемдесетте години, намираше се на брега на река Мансанарес и беше доста скромна на вид. С разрастването на града и преди всичко с построяването на МЗО^[1] и облагородяването на крайбрежието районът процъфтя и се превърна в приятно за живеене място. Жилището бе празно от три години, откакто баба й и дядо й починаха. Той — на деветдесет и три, тя — на деветдесет и една. След зле лекуван грип и споделена пневмония двамата скоропостижно се оказаха на небето. Заминаха си един след друг за месец. А къщата не можеше да се смята „обща

съпружеска собственост“, защото принадлежеше на внучката им още преди тя да се омъжи.

— Ще купя къщата ви, ще я изплащам на вноски, а вие ще продължите да живеете тук както винаги и някой ден ще остане за мен.

— Тя е за теб така или иначе — нямаме други внуци.

— Добре, ако предпочитате, ще ви плащам наем. Искам да ви помагам с разходите. Така е честно.

— А родителите ти съгласни ли са?

— Разбира се, че бяха съгласни. Не само съгласни, но и щастливи със споразумението, от което бяха доволни всички: възрастните щяха да са осигурени, дъщеря им нямаше да е сама, а къщата нямаше опасност да рухне поради липса на поддръжка. Те самите продължиха да си живеят в Агила, Тиера де Кампос, над книжарница „Макондо“, собственост на семейството, да се разхождат по главната улица и да ходят на литургия в катедралата.

Тя завърши юридическото си образование, започна работа вrenomирана кантора, представи се добре, взеха я на постоянно място и така успяваше да плаща вноските без проблем. Къщата на баба й и дядо й официално стана нейна много преди те да починат. Затова изпита облекчение, когато настъпи моментът на съпружеската подялба.

Сесилия бе кръстена на прадядо си Сесилио, известен архитект. Улица в град Агила носеше неговото име — в памет на забележителните му дела, сред които обновяването на арената за корида и построяването на казино на Пласа Майор. Потомците на този бележит човек се ползваха с две големи привилегии в живота: можеха да бъдат членове на казиното, без да плащат вноска, и да посещават корида с покана от общината.

— Какво още искаш, дъще? — попитаха я родителите й, заинтригувани и удивени, когато им съобщи, че иска да учи право в Мадрид.

— Да опозная света — отвърна тя с патоса на човек, чийто илюзии все още не са разбити.

Тогава тримата измислиха този толкова удобен план, с който запознаха възрастните по телефона:

— Ако нямате нищо против, Сесилия ще дойде да живее при вас, докато следва.

На 1 октомври 1990-а — помнеше го, сякаш бе вчера — Сесилия се качи на влака, който за малко повече от три часа я отведе от детството в зрялата възраст в края на пътуването я чакаха баба й и дядо й, двойка очарователни старци, щастливи да я приютят в дома си до реката.

За нея бяха приготвили най-хубавата стая, най-светлата, с големия прозорец, вградения гардероб и вътрешната баня. И тяхна спалня през целия им живот. Те самите се бяха оттеглили в един тъмен ъгъл с изглед към задната улица.

Тя категорично отказа да се нанесе в тази прекрасна спалня. Обясни им, че предпочита таванския етаж, където ще се чувства независима и самостоятелна, където може да си въобразява, че живее в мансарда над Сена в Париж, както и да се припича по банкови на терасата, облицована с керамични плочки, и да си представя, че е на Хавай. Или да се затвори да учи на спокойствие, докато те долу трополят като двойка шумни таласъми сред оркестър от тенджери и градински инструменти.

Таванското помещение се състоеше от две стаи със скосен покрив и малка баня до стълбището. В голямата стая имаше гардероб и от нея се излизаше на терасата. Малката се ползваше за склад на всякакви вехтории. Два дни Сесилия пренася различни предмети и стари мебели в мазето. Някои вещи бяха извадени от забрава, вкарани отново в употреба и превърнати в декор на новия ѝ живот — вече почистени, пребоядисани и реставрирани. Резултатът бе удивителен — помещението сякаш бе възкръснало.

— Трябаше да се посветиш на архитектурата — възклика баба Тереса, когато видя подредбата на внучката си. — Метнала си се на прадядо си Сесилио.

Гредите на тавана бяха минати с шкурка и боядисани в бяло, също както и старата, надупчена от дървояди табла на леглото; нощните шкафчета с мраморен плот и вратичка, която да скрие гърнето,искряха в моркосиньо, а завесите, които стояха от векове съннати в раклата, сега пропускаха светлината на залеза, филтрирана през дантелените им нишки.

На балкона цъфтяха мушката, а по стените пълзяха увивни рози. Плетеният стол, който мислеха да изхвърлят на бунището, бе върнат към живот само с малко бяла боя и цветна възглавничка. В банята

всичко бе бяло — кърпите, рамката на прозорчето, стените. Малката стая с вехториите пък бе преобразена в уютен кабинет — с новите етажерки, пълни с книги, забравеното писалище, стола от ковано желязо, огледалото с позлатена рамка и лампиона с нов абажур от зебло (каква странна мода — новото да изглежда старо, а старото — ново).

Сесилия пазеше ключовете от къщата в дървена кутийка. След смъртта на баба й и дядо й бе ходила там само веднъж: в деня, когато изпразниха гардеробите и натовариха мебелите за Агила. Разделиха вещите между роднините и приятелите, които пожелаха да запазят нещо за спомен — такава беше волята на възрастните хора и така бе вписано в краткото им завещание: „Най-богат не е този, който притежава най-много, а онзи, който се нуждае от малко, и ние бяхме безкрайно богати — казваше дядо й, — защото никога не сме имали нужда от нещо повече от нашата любов, дома ни и малкото, което се съдържаше в него. Подарете всичко, което няма да ползвате. И имайте предвид, че онова, което остане нераздадено, се губи, както казва Майка Тереза от Калкута“.

Тъй като по това време Сесилия бе щастливо омъжена и живееше безгрижно в мансардата срещу „Ретиро“, взе само съдовете в бяло и синьо от Талавера, с инициали „Т“ и „М“, ръчно бродирани от баба Тереса покривки за маса и комплекта дървени лули на дядо Мигел. Изплака очите си, докато служителите от фирмата за премествания опаковаха багажа, и заключи вратата на къщата чак когато камионите са изгубиха в далечината. Дни по-късно научи от майка си подробните около разпределението на вещите: радостта на всички, получили неочекваните подаръци, изненадващата съдба на книгите, дрехите, картините, колекцията порцеланови кутийки, пианото, часовника с кукувицата и люлеещия се стол. Накрая се оказа, че има разпръснати спомени за баба й и дядо й из цялата област. Сесилия, бе отхвърлила варианта да даде къщата под наем. Щеше да бъде трудно да намери сериозен наемател за този празен и стар имот, нуждаещ се от солиден ремонт водопроводните тръби бяха железни, отоплението бе на твърдо гориво, а кухненската печка — на газ. Инвестицията щеше многократно да надхвърли очакваните приходи, още повече че

кризата бе в разгара си, новините за отнемане на имоти заради неплатени задължения бяха ежедневие, а банките не отпускаха кредити. Нито положението й позволяваше да се захване с подобно дело, нито имаше изгледи начинанието да е печелившо, така че единственият вариант, изглежда, бе да удари ключа и да чака по-добри времена. Може би най-после щеше да забременее, да има деца и някой ден те щяха да ремонтират къщата на баба й и дядо й, дарявайки я с втора младост.

Това обаче вече нямаше как да стане. На четиридесет и три, при това сама, вероятността за поява на бъдещите майстори, които да направят ремонта, бе нищожна. Най-вече защото нямаха особени шансове да се родят.

— Бих могла да бъда самотна майка — хрумна й през една самотна нощ, все още в мансардата срещу „Ретиро“, след като стигна до заключението, че нейният живот е бил най-голямата загуба на време в човешката история, и реши, че все още има шанс това да бъде поправено.

Уговори си час в център за асистирана репродуктивна медицина, но допусна грешката да отиде сама, без приятелка, която да бърше сълзите й.

В малък кабинет, бял и стерилен, й обясниха в детайли процедурите за хормонално стимулиране, на които трябва да се подложи, както и страничните им ефекти. Казаха й, че заради възрастта ѝ ще има нужда от донорска яйцеклетка, защото нейните са с лошо качество. После й показваха ценоразписа на дозите сперма, които започваха от триста и стигаха до петстотин евро. Накрая я предупредиха, че оплождането инвивто има известни рискове, цена от дванадесет хиляди евро и 25 процента успеваемост.

— Искам го русо, със сини очички — осмели се да изрази предпочтение.

— Това ще е трудно — отвърна лекарката, — защото в Испания не е разрешено да се избира донорът. Дължни сме да търсим общи характеристики с бъдещите родители. И понеже вие сте ниска и мургава, може да си представите какви ще са децата ви. Това се случва и в природата — децата обикновено приличат на родителите си.

— Не, госпожо! — сега възрази Сесилия. — В природата донорът се избира, ако не знаете. И ако аз се бях омъжила за швед, щях да имам руси деца, не е ли така?

— Възможно е.

— Тогава намерете ми швед, по дяволите! Или нямате шведски донори във вашата шибана, бяла, чистичка и фрашкана с евроболница?

Изхвърлиха я деликатно, с помощта на психолога на центъра, който се яви незабавно след сигнала за помощ от лекарката, а после веднага написа доклад за непригодност на пациентката. „В случай че тази луда се върне“, каза на ужасената лекарка, като й подаваше документа, който слагаше край на прищявката на Сесилия да стане майка на шведче.

Изгубила шанса да остави къщата на баба си и дядо си в ръцете на свое потомство, Сесилия започна да я вижда в сънищата си. Отначало беше само декор на въображаеми приключения, докато лекаполека се превърна в главно действащо лице. Когато се събуждаше в самотното си легло, имаше усещането, че тази мансарда не й принадлежи и че иска да се върне в сигурните обятия на баба си и дядо си, на тавана с белите греди, в градината, където дядо й Мигел гледаше зеленчуци, и в стаята, където баба й Тереса свиреше на пиано.

— Ще ти продам мансардата — предложи на съпруга си няколко месеца след раздялата.

— Наистина ли? — Той обожаваше това жилище и района, толкова близо до парка „Ретиро“, ресторантите по улица „Алфонсо XII“, които често посещаваше, елегантните магазини на „Серано“ и „Веласкес“, художествените галерии, летните тераси, антикварните книжарници, широкитеprotoари и дългите булеварди.

— Не я искам.

— А ти къде смяташ да живееш в такъв случай?

— В моята къща. Онази на брега на Мансанарес.

Мъжът й избухна в смях.

— Начинът, по който говориш за тази развалина, е очарователен. Човек ще си помисли, че вонящият бряг на Мансанарес е все едно остров Сите в Париж.

— В моите мечти е такъв.

Той прие предложението. Оцениха мансардата на един миллион евро: сто и двадесет квадратни метра е включен балкон, с всички мебели, посудата и паркомястото. Бившият й съпруг и годеницата му се нанесоха в същия ден, в който бяха подписани документите за развода. От Сесилия, изненадващо, нямаше и следа.

[1] Околовръстното шосе на Мадрид. — Б.пр. ↑

2.

Забранява се проявата на съчувствие към този, който не го е поискал.

Уговори си среща с майстора за дванадесет часа на обяд в една работна сряда, която си освободи „по лични причини“. Завеждащият „Човешки ресурси“ на кантората проявяваше голямо разбиране към „личните причини“ на Сесилия. Правеше се, че не забелязва постоянните ѝ отсъствия от развода насам. Тя му се обаждаше по телефона с претекста за несъществуващ грип, но гласът ѝ наистина звучеше като от отвъдното, а носът ѝ бе толкова запущен, че всеки по-малко опитен от него щеше да се хване на версията ѝ.

— Трябва да си вземеш болничен за депресия — препоръчваща ѝ той.

— Не съм депресирана — отговаряше тя. — Тъжна съм, ядосана, наранена, разстроена, раздразнителна, апатична, унизена. Но депресирана — не.

При всички случаи обаче през последните месеци имаше какво да се желае от работата ѝ. По време на срещите на екипа Сесилия оставаше мълчалива, с блуждаещ поглед, бродеща из вътрешния си свят, в който се водеше война, замаяна от грохота на битките и загубата на човешки живот. Клиентите ѝ се оплакваха от липсата на интерес към делата им. Освен това в съдилищата започнаха да шепнат зад гърба ѝ. Тя, която винаги се носеше много шик, така се бе занемарила, че заприлича на монахиня, облечена в цивилни дрехи. Вместо с обувки на висок ток, сега ходеше с мокасини, а косата си, с избили сиви кичури, прихващаща на нисък кок. За изморените си очи купи очила с рогови рамки, а костюмите с вталени сака в гардероба замени с трикотажни блузи и удобни панталони. Вместо на четиридесет и три години, както сочеше личната ѝ карта, изглеждаше на петдесет. И естествено, започна да изглежда в дисонанс с тази престижна кантора,

в която успехът се измерваше според марката на дрехите или на часовниците на работещите в нея адвокати.

— Тогава направи усилие да си адекватна — предупреждаваше я завеждащият „Човешки ресурси“. — По-добре да поискаш болничен лист или неплатен отпуск, отколкото да бъдеш уволнена.

— Но сега може да си взема един свободен ден, нали?

— Разбира се, че може — ще го приспадна от летния ти отпуск.

Беше дванадесет без петнадесет. На улицата цареше тишина, а лъчите на срамежливото зимно слънце падаха косо над нея. Преди да отвори вратата, която водеше към градината, Сесилия забеляза, че увивните растения са превзели ериката и сега стърчаха тук-там над нея някак заплашително. Мислено отбеляза, че градината има нужда от поддържане, и не можа да избегне спомена за дядо Мигел, винаги загрижен за растенията си, в готовност за действие с градинарските ножици, жълтата лейка, калните гумени ботуши иечно изцапаните крачоли на панталона. Щеше много да се натъжи, ако можеше да види плачевното състояние на моравата си, за която толкова се грижеше.

От другата страна на портата къщата не изглеждаше толкова зле, колкото се бе опасявала. Покривът бе преживял трите самотни зими, стъклата на прозорците бяха здрави, а вратата — на мястото си. От задната страна все още личеше, че на това място някога е съществувала плодородна и щедра зеленчукова градина, способна да доставя на целия квартал току-що откъснати домати, цели връзки моркови и пресен лук. Баба й и дядо й снабдяваха със зеленчуци съседите си в знак на благодарност за грижите, които те полагаха за тях — не минаваше ден, в който при тях да не се отбие някой, за да се осведоми за здравето им или да им помогне с покупките.

Тази къща бе дом за Сесилия в продължение на десет години. Петте на следването, двете на стажуването и трите на годежа. От там бе излязла облечена в булчинска рокля, готова да бъде щастлива с мъжа на живота си, с когото възнамеряваше да създаде голямо семейство, което да води на обяд при баба си и дядо си в неделните дни. Никога не бе помисляла, че ще се завърне тук сама, толкова далеч от романтичната картина в главата си, с разбито сърце и негодни яйцеклетки. Добре че възрастните хора не бяха там да я посрещнат

такава — като корабокрушенец в живота. Щяха да бъдат нежни и любящи, но разтревожени, разбира се. Също като родителите ѝ, които, въпреки че се опитваха да скрият притеснението си, не можеше да не си задават въпроса какво ще се случи с нея оттук нататък, когато вече няма да разчита на двете заплати, на мансардата, на сигурността да има съпруг и на ясното бъдеще. Ако бяха живи, баба ѝ Тереса щеше да я удави в горещи чайове, а дядо ѝ Мигел — да я засипе с вълнуващи истории от младостта си, когато живял навътре в пустошта и бил толкова изолиран от света, че когато разбрал за избухването на Гражданската война, Мадрид от два месеца вече бил под обсада.

Само че грешеше. От другата страна на вратата старците продължаваха да съществуват, изпълвайки пространството с безплътно, но съвсем живо присъствие. Вероятно вечният им покой бе нарушен от земни въпроси, като страданието на внучката им, която несъзнателно ги бе призовала и върнala от оня свят обратно в къщата на брега на Мансанарес.

Не бяха обаче ядосани от това. Напротив. Може би раят малко прилича на провинциален град, където се живее спокойно, приятно, без изненади — блажено, завидно съществуване, от което обаче от време на време на човек му се приисква да избяга. Така че духовете на дядо Мигел и баба Тереса посрещнаха Сесилия със същия ентузиазъм, с който биха го направили, ако наистина бяха тук. А тя усети топлите им и гостоприемни прегръдки, вдиша присъствието им с частиците на застояния въздух, видя ги отразени в стъклата на прозорците и откри следи от стъпките им в праха, натрупан по пода.

Като на кинолента в забавен каданс Сесилия обходи къщата. Вдигна щорите и светлината се отрази в прашинките, танцуващи из въздуха. Отчая се, като видя опустошенията на времето по стените и таваните, от които още висяха голи електрически крушки, увити в прашни паяжини. Слоят прах, който покриваше стълбището. Петната от картините по стените. Жълтата вода, течаща от крановете на чешмите. И студа. Застинал, пронизващ и сковаващ студ.

Колко време бе прекарала тук, представяйки си какъв ще бъде животът ѝ. „На четиридесет — мислеше си тогава — ще бъда интересна, елегантна и привлекателна жена, обиколила света. Ще съм

открила истинската любов и ще имам три или четири деца, а хората ще се изненадват, че са мои. Ще казват: «Не е възможно, мислехме, че сте тяхна сестра!». Защото мъжът ми, аз и децата ще караме кънки в парк «Росалес», като Джон Джон Кенеди в Сентръл парк, и ще изглеждаме като хлапаци.“

Сесилия посърна. Нито имаше съпруг нито деца, не беше елегантна, нито бе обиколила света, дори и Джон Джон, горкият, бе загинал в самолетна катастрофа, колко романтично — това прекрасно тяло, изчезнало завинаги във водите край Мартас Винярд^[1].

В този момент някой захлопа силно по вратата.

— Идвам, идвам — извика от горния край на стълбището, обляна в сълзи.

Ударите се засилиха.

— Идвам, по дяволите! — Гласът ѝ изведнъж секна. Минаваше през доста истеричен период. Избърса очите си с ръкава на пулlovera и малкото останала спирала се размаза по клепачите ѝ. Подсмръкна и отвори вратата.

— Микеланджело Буонароти — каза самият Джон Джон Кенеди, възкръснал и в добро здраве, протягайки мускулестата си ръка, с която възнамеряваше да се здрависа с нея.

— Сесилия Дуеняс — отвърна тя малко по-високо от обичайното.

Несъзнателно се поизпъчи и прокара ръка през косата си. Микеланджело Буонароти се усмихна и попита дали може да влезе и още нещо за някакво куче, което Сесилия не успя да схване в онзи момент на изненада.

— Значи нямаете нищо против да влезе?

— Кой?

— Кучето.

— О! Не, заповядайте.

Когато възвърна самообладанието си, мъжът и един черен лабrador се разхождаха из къщата на баба ѝ и дядо ѝ, нарушивайки покоя ѝ и нахлуващи в пространството ѝ. Поради някаква странна причина това присъствие смути Сесилия: карираната риза, дънките, мръсните ботуши и куцото куче.

— Няма един крак — каза.

— Да.

После забеляза, че Микеланджело Буонароти куца повече и от кучето.

— И на мен единият ми крак е сакат — осветли я той, отгатвайки мисълта й.

— Не си личи изобщо. — Лъжата на Сесилия, приковала поглед в крачола на панталона му, бе абсурдна.

Микеланджело Буонароти избухна в смях.

— Не лъжете! Не ви се получава.

— По рождение ли е?

Този път мъжът сухо отговори „не“, а смехът застина в гърлото му.

— Значи това е къщата, която трябва да се ремонтира — добави, обхождайки с поглед окаяното състояние на подовете, стените и таваните. — Аз бих започнал със сваляне на тази пръскана мазилка — отбеляза и добави: — Който я е измислил, е направил голяма глупост.

Сесилия го следваше из къщата, записвайки бележките му в малка тетрадка. Прозорците трябва да се сменят с нови, паркетът — да се изцикли, кухнята е остаряла, баните са в ужасно състояние, стълбището ще изглежда много по-добре, ако се боядиса в бяло, щорите вече ги правят автоматични, тръбите, какво безобразие, все още са железни, като от миналия век. Трябва да се инсталира котел за отопление — лесна работа, ако се сменят первазите на цялата къща, под които да влязат тръбите, и се сложат радиатори.

На последното стъпало от стълбището, преди да стигнат до таванското помещение, Сесилия усети, че й прималява. Товарът, който носеше на плещите си, бе твърде тежък и този ремонт й идваше в повече.

Седна на стъпалото, скри лице в дланите си и се разплака.

— Какво, по дяволите, става? — възклика безчувствено Микеланджело Буонароти, който с усилие се изкачваше по стълбището, като се подпираше на парапета и си помагаше с ръце, влечейки недъгавия си крак.

„Разбира се — помисли си Сесилия, — това е причината за здравите бицепси.“

— Не ме гледайте — помоли тя, малко засрамена. — Вие си вършете работата. Не се тревожете за мен.

Мъжът спря за момент, минавайки край нея.

— Отместете се — каза, без да изрази ни най-малко съчувствие.
— И ми дайте тетрадката да запиша нещата горе.

Сесилия спря да плаче. Никога през живота си не бе срещала такова безчувствено същество като този Буонароти, способен да игнорира страданието на потънала в сълзи жена. Самосъжалението ѝ изведнъж се трансформира в гняв. Стана от пода, изтупа праха от панталоните си и последва майстора до таванското помещение. Когато стигнаха горе, дишането на мъжа се бе участило. Изкачването на шестнадесетте стъпала с един крак без съмнение бе трудна задача. Но той не каза нито дума за това. Когато проговори, все още дишаше трудно.

— Тук е влизал някой — отбеляза разтревожено. — Виждате ли стъпките?

И наистина, по прашния под личаха множество следи. Разбира се, от краката на дядо Мигел с гumenите ботуши. Очевидно. Но колко странно, че този човек също можеше да ги види! Сесилия бе решила, че съществуват само в нейното съзнание, замаяно от валиума. В действителност още с влизането в къщата бе видяла стъпките навсякъде: в кухнята, в банята, по стълбището... Но тя, с носталгичните си обиколки от настоящето към миналото и обратно, ги бе заличила със следите от собствените си мокасини.

— На дядо ми са — отвърна смутена. — Почина преди три години, но както виждате...

— Тези следи са пресни. От днес. Ако бяха отпреди три години, щяха да са покрити с прах като всичко останало.

Сесилия премълча мисълта си: че дядо ѝ се е върнал от оня свят, за да я успокои. И че заедно с баба Тереса отново обитават къщата и ще останат, докато тя си стъпи на краката. Предпочете да съхрани пред него образа си на нормална жена — може би малко разстроена от обстоятелствата и способна изведнъж да избухне в плач, но все пак с ума си.

— Тук се е качвал някой, повярвайте ми — продължаваше Буонароти. — Най-добре да проследим тези следи, за да видим откъде са влезли.

Слязоха по стълбището: той — като се подпираше на парапета, а тя не се осмели да му предложи помощта си, въпреки че за него

слизането бе по-трудно от изкачването. Майсторът извика кучето, което дойде куцукайки, с изплезен език.

— За всеки случай — каза.

— В случай че в къщата ми се крие сериен убиец?

— Никога не се знае какво може да бъде открито в една изоставена къща.

Поизтритите следи се виждаха навсякъде. Стигаха до всеки ъгъл, като най-много бяха в кухнята и в тоалетната на първия етаж.

— Тук е пикал някой — отбеляза Буонароти.

— Не, за бога! — Сесилия затисна носа си с ръка. —

Отвратително!

До този момент присъствието на призрака на дядо Й, против всяка логика, за Сесилия бе колкото възможно, толкова и желано. Но тази пикня прати по дяволите езотеричната й теория. „Призраците не вършат такива неща — каза си тя. — Местят предмети, включват осветлението, произвеждат различни шумове или мистериозно понижават температурата в помещениета, но да пикаят — не!“

— Щеше да е по-зле, ако бяха лайна — само това измисли да каже, за да разсее напрежението.

Стъпките ги отведоха до задната врата, от която се излизаше в някогашната зеленчукова градина.

— Какво има в тази барака? — попита Буонароти.

— Нищо. Дядо ми държеше там инструментите си. Отглеждаше прекрасни зеленчуци точно на това място. Но бараката от години е празна и заключена.

— Нито е заключена, нито — празна — каза майсторът и тръгна нататък с най-твърдата крачка, на която бе способен. Кучето му, което нито приличаше на хрътка, нито на куче пазач, го последва покорно, махайки с опашка.

Сесилия и Микеланджело Буонароти бутнаха предпазливо паянтовата дървена врата. Вонята ги удари почти с физическа сила. Двамата инстинктивно отскочиха назад. Бараката беше много малка: само около два квадратни метра, с наклонен от двете страни дървен покрив и дъсчени стени.

— Тук живее някой. Вижте, по средата още има жарава от огън. А там, върху одеялата, се вижда, че е спал човек. На онзи гвоздей

висят никакви дрехи, а по пода има остатъци от храна. Бично! Не яж тази помия — скара се той на кучето.

— Окупист^[2]! — възкликна Сесилия. — Божичко, в къщата ми живее окупист!

— Трябва да се обадите на полицията — каза майсторът — С това трудно ще се оправите сама. Нека да се обадим и да излезем, преди престъпникът да се е върнал. Ще оставим всичко в техните ръце. Съгласна ли сте?

— Добре — отговори Сесилия.

Но нямаше време да извади мобилния телефон от чантата си. В този момент един як младеж пресече градината и сега ги гледаше с отворена уста. Бе не повече от двадесетгодишен, черен като абанос, а бялото на очите му светеше. И беше мръсен. Мръсен и покрит с прах.

— Бично, не нападай! — извика стопанинът на най-миролюбивото куче на света, което махаше опашката си наляво-надясно, поздравявайки радостно новодошлия. Това животно със сигурност не бе способно да убие дори муха. Сесилия разбра, че тази абсурдна заповед бе стратегия за защита, но също толкова безполезна, колкото би била тази да призове духа на дядо си Мигел, който да ги защити с насоку придобитите си свръхестествени способности.

— Нищо не съм направил — каза младежът със суахили акцент.

По никаква странна причина това неугледно същество предизвика у Сесилия внезапна нежност. Тъкмо щеше да го попита за името му, когато чу заплахата на Буонароти.

— Загазил си, човече — казваше той. — Полицайтe са тръгнали насам, за да те отведат в затвора. Разбираш ли, „затвора“?

— Нищо не направил. Аз грижа къща, нищо чупя, не вдига шум.

— Как се казваш? — Гласът на Сесилия зад гърбовете им изненада двамата мъже.

— Джъстис^[3] — отговори момчето.

— Боже мой! Казва се Джъстис! — възкликна Сесилия.

Микеланджело Буонароти не можеше да повярва на случващото се. Тази жена зяпаше момчето с глуповато, разнежено изражение.

— Стана ми жал — призна тя.

Буонароти я отведе настрани.

— Вие луда ли сте? Човек не може да има доверие на тези хора. Може да извади нож и да ви убие, без да му мигне окото — предупреди

я той. — Там, откъдето идват, животът не струва нищо.

— Да, но е толкова млад. Почти дете.

— Дете, високо метър и осемдесет и здраво като бик. Трябва да се обадим на полицията.

Окупистът прекъсна шушукането им:

— Моля ви, не полиция!

И в този момент на слабост Сесилия подхodi възможно най-неразумно. В крайна сметка, помисли си тя, дълго обмисляното решение да се омъжи за съпруга си се бе окказало пълен провал. Затова отсега нататък щеше да взима решения със сърцето си, вместо с главата. Спонтанно и непредубедено, без анализи и оценки. „И ако ми се реве, ще си рева. Ако ми се крещи — ще крещя. Ако искам да подслоня нелегален имигрант от Южна Сахара, потенциално опасен, произхождащ от страна, в която животът не струва нищо, ще го подслоня.“

— Нека да остане в бараката — заяви тя. — Поне докато трае ремонтът. После ще видим.

Микеланджело Буонароти се предаде:

— Правете каквото искате. Аз не бих ви го препоръчал.

Джъстис се усмихна и показва ослепително белите си зъби. Тялото му, до този момент напрегнато, се отпусна и вече не приличаше на страшен и агресивен гигант, а на голямо дете, изгубено и изложено на много опасности.

— Гладен ли си, Джъстис? — попита Сесилия.

— Много.

— Хайде тогава да отидем да хапнем по една пържола, идваш ли?

Докато младежът се настаняваше в колата на Сесилия, тя и Буонароти обсъдиха още някои детайли по ремонта. Разбраха се да й изпрати по имейла подробен план за работата, който Сесилия да одобри преди започването на ремонтните дейности.

— Бъдете предпазлива — предупреди я Буонароти за пореден път, посочвайки с глава момчето, което се забавляваше да върти копчето на радиото в колата. — Не трябва да се проявява съчувствие към този, който не го е поискал. Това често се превръща в източник на много разочарования.

Сесилия си даде сметка, че този човек майсторски прилага теориите си на практика: не искаше да обсъжда причините за осакатяването си; беше изкачил стълбището, без да моли за помощ; не се опита да я утеши, когато глупаво се разрева в негово присъствие; отнасяше се към кучето си с поразителна строгост, като се има предвид, че горкото животно бе сакато, а към това бездомно и гладно момче не бе показал никакво съчувствие. Какъв дивак, който на това отгоре се перчеше с липсата си на човечност!

— Значи ще се видим скоро — сбогува се той, протягайки й за втори път силната си ръка. — И разбира се, не се казвам Микеланджело Буонароти. Това е името на фирмата ми, мислех, че е очевидно — каза насмешливо. — Моето име е Андрес Леал.

— Сесилия Дуеняс — отвърна тя, протягайки му неохотно своята ръка.

— Знам. Казахте ми, когато се запознахме — отговори той. — Желая ви късмет, Сесилия Дуеняс.

[1] Остров на 6 км южно от Кейп Код в щата Масачузетс, САЩ. Популярен морски курорт през летните месеци. — Б.пр. ↑

[2] Представител на движението окира в Испания — социално движение с идея неизползвани терени или изоставени сгради да се ползват за живееене, културни събития или като социални центрове. — Б.пр. ↑

[3] Справедливост, правосъдие (англ.). — Б.пр. ↑

3.

*Забранява се настаниването на
безпомощни същества в бараката зад пансиона.*

По време на обилния обяд в един ресторант, недалеч от къщата на баба й и дядо й, пред смаяния поглед на Сесилия Джъстис погълна голяма порция паеля, последвана от огромна пържола и крем карамел. Самата тя не успя да изяде своята пържола, толкова беше голяма.

— Ако си още гладен, можеш да изядеш и моята пържола — предложи тя на Джъстис.

Чак когато напълни достатъчно стомаха си, момчето започна да разказва историята си на тази позапусната жена, която току-що му бе станала хазяйка. Джъстис бе роден в Кения, но беше внук на сомалийци. Имаше майка и баща, четирима по-малки братя и сестри, мизерна колиба на брега на воняща река и телевизор, на който през цялото време показвали хора, живеещи в завидно изобилие. „Интересно, колко различно се възприема реалността според това кой е от другата страна на екрана“, помисли си Сесилия, която имаше навика да сменя канала, ако даваха нещо неприятно. Не понасяше предаванията за повишаване на социалното съзнание, които постоянно показваха недохранени деца или бежански лагери. Нито новините, в които съобщаваха за пристигането на лодки с нелегални имигранти до бреговете на Кадис. Никога не ѝ бе минавало през ума, че телевизията разпространява имиджа на разкоша, както ѝ бе описал Джъстис — тя смяташе, че популяризира само мизерията.

— Не си някое от онези момчета от лодките, нали?

— А, не — отвърна Джъстис. — Аз плува.

Без билет се бе промъкнал на луксозен кораб. Според онова, което разказа на Сесилия, се бе качил на яхта в Рабат, възползвайки се от невниманието на охраната, и бе чакал скрит в някакъв шкаф да стигнат достатъчно близо до пристанището на Алхесирас^[1], за да се

хвърли във водата и да доплува до брега. Тъй като било нощ, никой не забелязал тъмното петно, което изпълзяло от морето и се скрило в храсталациите край някакъв безлюден плаж. После оцелял, първо, благодарение на брането на ягоди, а след това — на грозде. А когато станало студено, решил да пробва късмета си в Мадрид.

— Аз помага в супермаркет — обясни на разваления си език. — Помага жени с покупки. Събира колички.

Сесилия си представи горе-долу ситуацията. Джъстис беше в Мадрид от шест месеца, прехранвайки се от милосърдието на клиентите на един супермаркет, които понякога му давали храна в замяна на помощта му с носенето на торбите с покупки. Понякога ядял пържени картофи, друг път — хляб и сирене, а от време на време — плодове. През повечето дни получавал и по няколко монети, които събирал в консервена кутия в бараката.

— За мое семейство, когато аз се прибира у дома.

Поръчала кафе с мляко и захар. Ако съдеше по усмивката на Джъстис, всичко бе идеално, но докато отпиваха мълчаливо, мозъкът на Сесилия започна да търси по-добри варианти за ситуацията на момчето. Също като в баснята за млекарката^[2] ѝ хрумна, че Андрес Леал може да има нужда от охрана на обекта или от момче за всичко. Така, поне през следващите няколко месеца, Джъстис щеше да има достойна работа, с която да се издържа. И ако го оставеше да живее в бараката, трябваше да се направят някои подобрения, разбира се. Може би да се превърне в пристройка със собствена тоалетна и баня, тухлени стени и истински покрив. И понеже така или иначе щяха да слагат котел за отопление, можеше да монтират радиатор и в тази стая. Нямаше да позволи момчето да пали огън на земята, за да се топли. Щеше да поръча да сложат теракота или някакъв водоустойчив паркет на пода. Щеше да е необходимо и да се направи прозорец, за да се проветрява помещението. А когато ремонтът на къщата приключи, Джъстис вероятно щеше вече да си е осигурил постоянно работно място в „Микеланджело Буонароти“. Или ако това не станеше, може би щеше да се съгласи да се грижи за градината и за поддръжката на къщата в замяна на храна и подслон.

Не можеше да е чак толкова трудно да се осигури някакво нормално бъдеще за такъв сървайвър като Джъстис, помисли си Сесилия.

— Andres Leal?

— На телефона.

— Сесилия Дуеняс е, собственичката на къщата, която посетихте днес.

— Още сте жива?

— Разбира се. Вие какво си мислехте? Наистина ли смятахте, че момчето иска да ме убие? Тогава сте в голяма грешка и проявявате голямо недоверие към хората.

— Не го познавате добре.

— Джъстис е прекрасно момче и е готов да работи за вас срещу много ниска надница. Би се задоволил с триста евро месечно. Той е силен, работлив и много мотивиран.

— Няма начин! — възрази Andres Leal. — Как изобщо ви хрумна, че бих наел момчето?

— Защо? Идеята е много добра! Дойде ми този следобед. В крайна сметка аз съм тази, която плаща ремонта, нали? И смятам, че имаме нужда от някого, който да охранява къщата, докато трае работата. Или искате да ви откраднат онази машина, с която смятате да свалите пръсканата мазилка?

— Така... Нека ви обясня. — В другия край на линията Andres Leal полагаше огромни усилия да овладее раздразнението си. Бично, който лежеше в краката му, вдигна тревожно глава, понеже умееше да усеща емоционалните състояния на господаря си и в този случай разбра, че кръвта му кипва. — Всичко, което ви е хрумнало, е незаконно. Не може да се наеме човек, който няма разрешение за работа и никакви документи. Не може човек да бъде настанен в барака, която не покрива дори минималните санитарни изисквания за обитаване.

— Това с бараката вече е уредено.

— О, така ли?

— Да. — Сесилия говореше припряно: — Реших да започнем ремонта оттам. Ще я съборим и ще направим пристройка, прилепена към задната част на къщата. С баня и всичко необходимо, с тухлени стени и теракота на пода.

— Чуйте ме! — От слушалката излизаше пушек. — Нямаме разрешение за строителство, а само за ремонт. Това, за което говорите, включва основи, електрическа инсталация, течаща вода, отопление...

— И едно прозорче, за да се проветрява помещението, да.

— И от колко време познавате това момче?

— Ами от два следобед, също като вас.

— И вече искате да уредите живота му? Вече му намерихте жилище и работа?

— И бъдеще, да, господине. Бъдеще... — Гласът на Сесилия загълхна, а сълзите отново напълниха очите ѝ.

Андрес Леал го усети.

— Хайде, пак ще ревете — заяде се той. — Знаете ли какво? Вземете някакво успокоително и си легнете. Не разчитайте на мен за тази лудост е незаконната постройка и незаконен договор. С какво се занимавате? Да не ръководите неправителствена организация?

— Не, господине — отвърна тя, възвърнала самообладанието си.

— Ако искате да знаете, аз съм адвокат.

— Кой би могъл да предположи — не ѝ остана длъжен Andres Leal, това истинско коравосърдечно чудовище.

Сесилия изкара нощта, превъртайки в главата си отново и отново разговора с най-безчувственото създание в света. Ту плачеше, ту изпитваше страшен гняв с желание да издере очите му и да изтръгне куция му крак. Но след това си спомняше за Джъстис — представяше си го до огъня в онази барака, сам и безпомощен.

Преди да настъпи утрото, бе взела второто най-безумно решение в живота си: да построи онази стая със собствените си ръце — и тези на Джъстис, — без никога повече да зависи от някой безчовечен и жесток мъж. Щеше да си пусне отпуск до края на седмицата и за четири дни усиlena работа онази барака щеше да бъде превърната в годно за обитаване помещение.

В четвъртък нае микробус, взе Джъстис, влезе в „Льороа Мерлен“ и се смая. Това място беше раят на незаконните ремонти. Човек можеше да купи сглобяем покрив, прозорци с лесен монтаж, стени и подове по размер, току-що нарязани дървени летви, врати с панти и всякакви инструменти. Трескаво, пренебрегвайки вцепенението на Джъстис, напълниха камионетката с всичко необходимо за изпълнението на плана ѝ.

— Можеш да останеш да спиш в къщата, докато работим — предложи Сесилия. — Ако ти е студено, ще включва тока и ще ти донеса радиатор. Я вземи един, така и така си тук. Видях ги в третия коридор от дясната страна — новички и много евтини.

Много внимаваха да не започнат, както се казва, къщата от покрива, затова първо се заеха с пода. Прекараха цял ден в коване на борови дъски върху издигната над земята платформа, която взеха демонтирана в огромен сандък.

Отне им два часа да слобоят частите и още два да изравнят терена с помощта на лопата и гребло. Джъстис работеше под заповедите на Сесилия, без да протестира.

Завършиха пода в петък следобед — и двамата изтощени, с изранени ръце и болки в краката.

— Доста се клати — призна Сесилия. — Може би липсва някой болт.

В събота се посветиха на задачата да пригответ циментовата замазка. Забъркаха съставките във ваната на първия етаж, а получената амалгама пренасяха с пластмасови кофи до градината. С тази смес измазаха стените. За прозореца изрязаха дупка с електрически трион, който бяха взели под наем на добра цена, но нямаха идея как да предотвратят стичането на цимента на мястото, където смятаха да вградят рамката, купена отделно.

В неделя Сесилия преживя нервна криза пред Джъстис. Гледката на омазаната с цимент мръсна бърлога, в която се превръщаше бараката, предизвика у нея продължителни ридания. С толкова сълзи можеше да напои градината. Безпомощният Джъстис се опитваше да я успокои, говорейки й на суахили.

Изведнък, в разгара на бедствието, се появи едно куцо куче, което махаше радостно с опашка.

— Бично!

За да влоши още повече ситуацията, на Андрес Леал му бе хрумнала гениалната идея да използва неделния следобед за разходка до къщата на Сесилия, за да провери как се справя.

— Нали не плачете отново? — извика той от портата толкова насмешливо, че дори Джъстис, с неговия половинчат език, схвана иронията.

Майсторът се приближи към бараката със сакатата си походка, а дръзката му усмивка надничаше измежду космите на брадата му.

— Нали не ми се подигравате? — отвърна Сесилия заядливо.

— Какво прекрасно архитектурно произведение! Поздравления!

— Вървете по дяволите!

Андрес запази мълчание за момент, предоставяйки на Сесилия време да овладее гнева си.

— Така... — каза накрая. — Хрумна ми временно решение на проблема ви.

— Я да чуем.

— Нося ви каталог на дървени слобяеми къщи, с течаща вода и електричество, които могат да се прилепят към задната стена на къщата без нужда от разрешение за строителство. Спомняте ли си Антонио Флорес, сина на Лола Флорес^[3], който живееше в едно бунгало в градината на „Лереле“? За това става въпрос.

Сесилия вдигна поглед към карираната риза на майстора.

— Има ли прозорец?

— Два, по един от всяка страна. И малка веранда, парапет, повдигнат под и дървен покрив, покрит с плочи.

Джъстис изкара тази нощ и следващите петнадесет, които отне доставката на поръчката от Галисия, удобно настанен в една от трите спални на втория етаж в къщата на бабата и дядото на Сесилия. С електрически радиатор и матрак, сложен върху специална рамка. С нови чаршафи, вълнени одеяла и пухена възглавница, „за да не би на момчето да му се схване вратът, като спи в неудобна поза“.

— А ако искаше да наемете младежа на работа, направете го вие. На мен може да ми отнемат разрешителното, а не съм готов да поема подобен риск заради никого. Още по-малко заради един непознат като Джъстис.

— Добре — прие Сесилия, а в главата ѝ вече се заформяше странна идея, която щеше да промени живота ѝ завинаги. — Оставете това на мен.

[1] Пристанищен град в Южна Испания, който се намира срещу Гибралтар и е най-близката точка на Европа и Европейския съюз до Африка. — Б.пр. ↑

[2] Басня от Лафонтен, нарицателно за празни (невъзможни) мечти. — Б.пр. ↑

[3] Мария Долорес Флорес Руис, известна с артистичния псевдоним Лола Флорес (1923 — 1995), е популярна испанска изпълнителка на фламенко, танцовка и актриса. Построява къща за сина си в двора на наследената от родителите ѝ къща „Переле“. — Б.пр. ↑

4.

*Забранени са татуировките, пиърсингът,
пиецето и пушенето, и мъжете.*

След раздялата с мъжа си Сесилия бе придобила навика да посещава родителите си всеки път, когато нагорнището на новия ѝ живот станеше прекалено стръмно. Сякаш отново се бе превърнала в малко момиченце, което има нужда да се почувства защитено в обятията на тези, които никога не я бяха разочаровали. Родителите ѝ бяха показали пълно уважение към решението ѝ: не я бяха разпитвали за причината, поради която бе сложила край на брака си — дотогава толкова стабилен и щастлив, — а бяха приели тази трагедия като нещо неизбежно и предпочетоха да посветят усилията си да я утешават.

За да облекчат страданието ѝ (бедничката, бе пристигнала в Агила, обляна в море от сълзи), я бяха завели да пие шоколад с кротони, купиха ѝ вълнено одеяло и ѝ отстъпиха най-хубавото място на дивана срещу телевизора. Майка ѝ оправи някогашната ѝ детска стая и дори разопакова разхвърляния ѝ куфар.

Завръщането у дома действаше като балсам за душата на Сесилия. Отново беше единствена и глезена дъщеря, готова максимално да се възползва от „ресурсите“, които ѝ предлага животът, точно както ѝ бе препоръчал завеждащият „Човешки ресурси“: „Не се чувствай сама, Сесилия! — я бе посъветвал. — Имаш толкова ресурси — родителите ти, приятелите, къщата, работата...“ Ах, колко вълшебна бе тази думичка „ресурси“! Многофункционална и идеална за всякакви ситуации!

Откакто обаче се бе сблъскала с Andres Leal и неговата липса на състрадание към нещастните същества, които се изпречваха на пътя му, в главата ѝ започна да се прокрадва ужасно подозрение: дали пък

точно това отношение на съчувствие и примирение на родителите ѝ не бе въсъщност доказателство за тяхното недоверие в способностите ѝ?

Като се замислеше за ученическите и студентските си години, си даваше сметка, че родителите ѝ например никога не ѝ се бяха карали, че е скъсана на някой изпит „Двойките са за учениците“, повтаряще майка ѝ, утешавайки я с нежност, вместо да я накаже да не излиза. И винаги бяха празнували успехите ѝ с голяма и искрена радост: почерпки, подаръци, прегръдки и целувки... Сякаш дълбоко в себе си не вярваха, че дъщеря им е в състояние да постигне каквото и да било. Новината за успешното ѝ завършване на университета произведе върху баща ѝ същия ефект, какъвто имаше победата на Испания на световното първенство по футбол в ЮАР години по-късно.

По същия начин, даваше си сметка тя сега, както годежът ѝ, така и последвалата го сватба бяха признати за две последователни чудеса на св. Антоний^[1]. И ако тогава Сесилия не бе обърнала никакво внимание на славословията на майка си, приемайки ги като симпатични прояви на традиционния фолклор, сега разбираше, че са били изпълнени с най-искрен религиозен плам.

Жестоката и болезнена истина бе, че родителите ѝ никога не бяха вярвали в нея.

— Значи имаш някаква идея... — Родителите ѝ я гледаха ужасени, държаха се за ръце, а очите им бяха отворени по-широко от обикновено. И като че ли брадичките им трепереха леко.

— Да, една чудесна идея!

Планът бе започнал да узрява в главата ѝ благодарение на Джъстис и неговата бедност. Като имаше предвид големината на къщата на баба си и дядо си и окаяното състояние на инсталациите, сумата за ремонта, която бе изписана на офертата от „Микеланджело Буонароти“, ѝ се стори колосална. Колкото да се боядиса Сикстинската капела от горе до долу, както се оплака Сесилия на Андрес Леал, преди да се предаде и да подпише договора. И това не включваше новите мебели, електродомакинските уреди, спалното бельо и всичко останало, което трябваше да закупи за обзавеждането.

Сесилия бе изчислила, че след подобно разхищение състоянието на банковата ѝ сметка ще заприлича на консервената кутия, в която Джъстис събираще монетите от подаянията. Като за начало, не получи всички пари от продажбата на мансардата на бившия си съпруг, тъй

като половината от ипотеката все още не бе изплатена и тази сума бе приспадната от цената ѝ. Освен това сама трябваше да посреща разходите по тази толкова голяма къща, плащането на данъка, заплатата на домашна помощница, издръжката на Джъстис и на пристройката. Сега, когато нямаше други приходи, освен заплатата си, щеше да ѝ бъде трудно да запази стандарта на живот, на който бе свикнала през последните години.

— Измислих начин да стабилизирам финансовото си положение, което не е лошо, не ме гледайте така, но не е толкова добро, колкото преди.

— Ако имаш нужда от пари, не се притеснявай, дъще! Навремето с татко ти открихме влог на твоето име, в случай че стане нещо такова. Нали, скъпи? На твоето разположение е, в спестовната банка. Трябва само да отидеш там, на улица „Мигел де Унамуно“, с личната си карта и да предадеш много поздрави на Факундо Кинтеро, директора. Ще му кажеш, че си наша дъщеря и че искаш да изтеглиш парите или да ги прехвърлиш на друга сметка, или каквото и да е.

Сесилия прегълътна. За първи път в живота си беше готова да откаже помощта, която ѝ предлагаха родителите ѝ.

— Не, мамо. Благодаря. Казах ти, че имам идея.

Всъщност не ставаше въпрос само за пари. В действителност идеята, която ѝ хрумна, докато наблюдаваше как Джъстис погълъща огромната пържола, нямаше нищо общо с материалната страна на новия ѝ живот. Същинският проблем, този, който истински я ужасяваше, бе много по-мъчно разрешим. Сесилия се чувстваше самотна. Самотна и безпомощна. И в страшна тишина.

И ако не бе проявила достатъчно смелост, за да се изправи очи в очи със самотата в същия момент, в който отвори вратата на къщата на баба си и дядо си и вдиша застоялия, лишен от човешко присъствие въздух, то има кураж да го направи малко по-късно, по време на кафето, и да потърси решение. Животът я лишаваше от съпруг и ѝ изпращаше някакъв бездомник. Не казваха ли, че когато Бог затваря една врата, отваря друга?

— И ще ни кажеш ли каква е тази толкова прекрасна идея?

Сесилия пое въздух, събра кураж и изстреля:

— Ще отворя пансион в къщата на баба и дядо.

Настъпи мълчание, докато парченцата информация безуспешно се опитваха да се наместят в сложния пъзел на възприятието на родителите ѝ. Баща ѝ и майка ѝ замигаха в унисон. Спряха да дишат. Блокираха. Сесилия си даде сметка, че е редно да им помогне да излязат от трудното положение.

— Всъщност, мислих си, че мога да дам под наем трите спални и банята на втория етаж, а аз да живея горе, в таванските стаи, както когато бях неомъжена. Няма да има повече от трима или четирима наематели едновременно, ще взема жена, която да чисти и да се грижи за прането, храната, гладенето...

Спра да говори, за да провери дали родителите ѝ реагират, но като видя, че все още стоят като статуи, продължи да бърбори, опиянена от собствения си глас, и толкова се увлече, че им разказа за Джъстис и бунгалото „Лереле“.

— Боже господи! — успя да произнесе майка ѝ с премалял глас.

Баща ѝ, по-рационален, се опита да ѝ обясни защо това е най-чудатата идея, която някога ѝ е хрумвала, по-страница даже и от онази, когато тя, шест или седемгодишна, пусна бубите му в пълната с пяна вана, за да станели по-меки пашкулите им, а после плака, че всички са се удавили и се носят във водата с краката нагоре.

— Виж, момичето ми — каза със същия нежен тон, който използва и тогава, за да ѝ обясни, че природата не е дарила бубите със способността да плуват, за разлика от други видове насекоми и животни. — Не искам да те обезсърчавам, наистина, но добре ли си обмислила това, което казваш? Как ще се грижиш сама за този пансион? Даваш ли си сметка в какво се забъркваш? И това, да приютиш нелегален имигрант в дървена къща в градината — законно ли е?

— Обмислила съм всичко, татко! — осмели се да отговори Сесилия. — Това с Джъстис не е законно за момента, но аз мога да го наема като домашен помощник и да узаконя положението му. Останалите разрешителни са лесна процедура, а другото е фасулска работа.

— И с кого ще живееш? — Майка ѝ рязко излезе от вцепенението. — Може да се окажат престъпници, убийци, насилици...

— Спокойно, мамо! — отвърна тя, този път по-уверена в себе си.
— Ще бъде пансион за девойки. Студентки в университета „Компултенс“, който е много близо. Не знам дали си представяш добре местоположението ѝ, но къщата на баба и дядо е точно до студентските общежития. Това е университетска зона.

Представата как трите примерни студентки, облечени в униформи (колко абсурдно!), с плитки и плисирани поли, помогат в домакинската работа, се беше загнездила в съзнанието на Сесилия, измествайки неприятната картина с татуировки, пиърсинг, пиянства и тютюнев дим. По правило тези неща не можеха да се случат в дома на баба ѝ и дядо ѝ. Това място щеше да си остане почтено, прилично и уважаващо паметта на хората, обитавали го тридесет и пет години.

— Началото на учебната година е през септември. Имам шест месеца, за да оправя къщата и да уредя всички документи. Всъщност вече започнах ремонта.

Като просветление, дошло свише, изведнъж майката на Сесилия се сети, че приятелката ѝ Виктория насъкоро бе споделила с нея, че внучката ѝ Ноелия иска да учи в Мадрид. Може би в крайна сметка не беше чак толкова лоша идея Сесилия да има компания. Притесняващо се за емоционалното състояние на дъщеря си, а сега също за живота и здравето ѝ, като разбра, че живее почти под един покрив с двадесетгодишен мускулест кениец. Ако успееше да убеди Виктория да настани внучката си в пансиона, това щеше да се превърне в неин проблем. В крайна сметка младежът щеше да предпочете да задира някого на неговата възраст, не е ли така? Докато съпругът ѝ продължаваше опитите да вразуми Сесилия, говорейки ѝ за евентуални пожари и наводнения, тя започна да съставя собствен план.

— Сесилия, дъще — каза ѝ. — Ще трябва да подбереш студентките много внимателно. Дай си сметка, че ще бъдат много млади и всички ще имат родители като нас, загрижени за дъщерите си. Ще ти се доверят не само като собственик на пансиона, но и като човек, отговорен за сигурността на децата им.

— Няма да отварям колеж, мамо — възрази Сесилия. — Моето е пансион. Нещо като хотел, малък и уютен.

— Да, но ще трябва да въведеш някакви правила. Препоръчвам ти. Часове, задължения... Ще забраниш в къщата да преспиват мъже, нали?

— Да. — Сесилия се поколеба за момент, преди да даде този кратък отговор на въпроса, който не си бе задавала досега.

— Защото, ако не забраниш това, не знам какви момичета ще дойдат. Или какви родители. Аз например никога не бих те оставила да живееш някъде, където подобно нещо е позволено.

— Както това, така и всичко останало — съгласи се баща й. — Да не правят купони, да не се прибират по малките часове, да не пушат трева...

Сесилия започна да се колебае. Може би щеше да е по-добре да потърси друг тип наематели — например хора от третата възраст. Но пък за къща с толкова много стъпала щеше да й е трудно да намери клиенти. А освен това не притежаваше умението, както някои други, да общува с възрастните. С баба й и дядо й бе различно — помежду им имаше доверие и бе свикнала с техните оплаквания, с привичките им и дори с това да намира ченетата им в банята. Но с непознати — не. Беше й трудно да разговаря с приятелите на баба й и дядо й — нямаше нужното търпение и не можеше да се ориентира колко силно да говори: хем да не е твърде тихо, за да я чуват, хем и да не е твърде високо, за да не би слуховият апарат да им проглуши ушите.

Беше потънала в тези мисли, когато майка й хвърли бомбата:

— Искаш ли да отидем да разговаряме с приятелката ми Виктория, чиято внучка ще учи в Мадрид?

Сесилия погледна майка си със смесица от изненада и облекчение.

— Значи идеята ти харесва?

— По-добре познато зло, отколкото непознато добро.

— И двете сте луди — отбеляза баща й. — Правете каквото искате, но да знаете, че според мен това е грешка. Вече ви виждам как се прибирате у дома разплакани и разкаяни.

— И ти ме посрещаш с думите, че точно от това си се страхувал.

— Именно.

— И че си ме предупредил.

— Да.

Сесилия стана от дивана. Протегна трепереща ръка към майка си и й каза: „Отиваме да говорим с приятелката ти Виктория“. Целуна баща си по челото, изпъна блузата си, вдигна глава и пръсна на хиляди парчета веригата, с която кракът на слона на Букай^[2] бе вързан за

малкия кол. Тази верига, толкова лесна за махане, толкова ръждясала, покрита със слоеве прах, но която бедното животно е смятало за неразрушима, защото някога, когато е било малко, току-що родено слонче, се е опитало да счупи и не е успяло. Няма по-ужасен ден от този, в който се е предало завинаги и се е отказало да бъде свободно.

Бабата на Ноелия, госпожа Виктория Вилянуева де Кампос, живееше в дворец на главната улица. Къща с герб, гравиран върху фасадата, и с каменни балкони. Входната врата от массивно дърво с обков и колосален размер, за да пропуска каретата с конете — през миналия век, — изглеждаше внушително. Приличаше на порта на средновековен замък с подвижен мост и беше затворена с три катинара и желязна верига.

Майката на Сесилия, без да си даде сметка, разруши очарованието на приказката за принцесата, затворена в кулата на замъка, когато извади мобилния си телефон и се обади на приятелката си. Тя незабавно изпрати прислужницата да отвори страничната врата, оборудвана със съвременно домофонно устройство, много по-практична и не толкова помпозна като главната.

За разочарование на Сесилия, госпожа Виктория не бе елегантната дама, която тя бе очаквала да види, а модерна баба на около шестдесет и пет години, с коса на кичури, кариран панталон и кашмиррен пулlover. Посрещна ги в приятен салон, почерпи ги с кокакола, чипс и маслини и се извини за вида си.

— Извинете, че ви посрещам така, но след десет минути ще ме вземат за голф. Вие играете ли голф?

— Ние сме по-скоро селяни — отвърна майката на Сесилия, за ужас на дъщеря си.

Но беше права. Единственият спорт, който бе практикуван в дома ѝ цял живот, бе обирането на всичко, което може да се намери на полето. В неделните дни Сесилия, майка ѝ и баща ѝ обуваха дънки и гумени ботуши и тръгваха да обикалят района, за да събират даровете, които майката природа щедро предлагаше: горски плодове, гъби, ябълки, череши, сливи, трънки, люляци, диви божури, полски цветя, орехи, кестени, бадеми и дори, от време на време, някой и друг трюфел. Рядката гъба откриваха с помощта на едно прасе с името

Ромел, което приятел на баща й му заемаше за тази цел. Да, така си беше — наистина бяха по-скоро селяни.

— Колко жалко — каза Виктория. — Голфът е толкова вълнуващ. — Имаше стегнат задник и със сигурност кожата на лицето ѝ бе опъвана. Говореше много уверено и изглеждаше симпатична, въпреки всичко. — Но, кажете, на какво дължа това толкова приятно посещение?

Сесилия остави въпроса в ръцете на майка си и нейната отработена дипломация. В крайна сметка тя познаваше Виктория Вилянуева де Кампос, тя бъбреше приятелски и играеше канаста в казиното с нея всеки четвъртък и можеше да намери общ език с нея.

Майка ѝ разказа (малко захаросано) историята за бабата и дядото, за мечтата им да живеят в столицата (какъв абсурд!) и романтичната им идея да си купят къща на брега на Мансанарес.

— Когато баща ми се пенсионира, стегнаха куфарите и се преместиха в Мадрид. Само двамата. Аз бях вече омъжена, бях родила Сесилия и отговорностите им към мен бяха приключили. Предполагам, че са искали да изживеят втори меден месец.

Последва неприятната част от историята, свързана с развода на горката Сесилия, и прекрасната идея да отвори резиденция за студенти в онази очарователна къща. (Съзнателно избегна употребата на думата „пансион“, която дъщеря ѝ толкова харесваше, и я замени с евфемизма „резиденция за студенти“, което звучеше някак по-порядъчно.)

— И изведнъж тази сутрин се сетих за твоята внучка Ноелия, която иска да учи в Мадрид.

Виктория Вилянуева де Кампос подскочи от радост. Буквално. Почти разля кока-колата си.

— Каква чудесна идея! — възклика. — Не знаете колко ни притеснява това момиче. Наумила си е, че иска да става писателка. На любовни романи. По цял ден чете Корин Телядо^[3] и Розамунде Пилхер^[4], а сега се е увлякла по „нюансите в сиво“, които, не знам дали сте наясно, но са почти порно. — Сесилия кимна. Беше като хипнотизирана. — А Валентин, синът ми, ѝ каза, че може да стане каквато поиска, но първо трябва да завърши университет. Предполагам, за да спечели време и да се насочи към някоя по-печеливша професия. Тя се съгласи обаче и ще учи филология. И вече търсят къде да се настани близо до университета.

— Къщата на Сесилия е точно до университета!

— Ноелия! — Виктория Вилянуева де Кампос имаше глас на сопрано и дробове на шерп.

— О, ама тя тук ли е?

— Да, скъпа, по цял ден чете в библиотеката на дядо си Хулио. Не знаеш колко добре се разбират дядо и внучка.

След две минути Ноелия се появи в рамката на вратата. И този път — да! Принцесата на замъка бе влязла триумфално. Или Джейн Еър, или Джоузефин Марч, или някоя друга литературна героиня от XIX век, възкръснала като по чудо в съвременния свят.

Ноелия Вилянуева де Кампос беше дребна и слаба, с бяла кожа, тъжно изражение и лека походка. Излъчваше такава беззащитност, че Сесилия веднага разбра защо баба й се притеснява. момичето изглеждаше сякаш всеки момент ще умре от туберкулоза. Имаше къдрава, дълга до кръста коса, прихваната с копринена лента като диадема, носеше дълга рокля в кремав цвят с дантела отпред и изглеждаше сякаш не е от този, а от някакъв друг, паралелен свят, в който никое квартално момче не би закачило такова момиче.

— Тази прелест е внучката ми Ноелия — представи я Виктория.

— Очарована съм да се запозная с вас — каза момичето с немощен глас.

Следващите пет минути прекараха удобно разположени на дивана от зелено кадифе в хола на семейство Вилянуева де Кампос, докато Виктория поглеждаше часовника си крадешком, мислейки за играта си на голф.

— Аз също много обичам да чета — каза Сесилия. — На таванския етаж у дома винаги е имало малка библиотека, не толкова богата като на дядо ти Хулио, но добре подбрана и пълна с книги, които много ще ти допаднат. Ще ти ги заема всичките.

— И кой друг ще живее в къщата?

— Засега няма други кандидати — призна Сесилия. — Ти си първата.

— А ще мога ли да дам одобрението си за другите момичета?

Какъв въпрос! Никой не би могъл да предвиди нещо подобно. Трябващо ли наемателките да имаш глас в процеса на подбор, в който се оценяваш добродетели като доброто образование, доброто здраве или доброто възпитание?

— Какво одобрение имаш предвид?

— Ами, не знам в момента — отвърна Ноелия. — Но не бих искала да живея на едно място с хора, които пият и пушат, имат татуировки и пиърсинг и други подобни.

— О, не, разбира се, че ще има правила — побърза да я увери Сесилия. — Все още ги съставям.

— Правила за съжителство — добави майка й.

— Чието спазване е задължително, разбира се — вмъкна обезпокоената кандидат-хазаяйка.

— А мога ли да си избера стаята, след като съм първа?

— Да, предполагам.

Последваха още множество въпроси, както и много неопределени отговори. За храната, за прането, за пижамите и начина на обличане, за шума, за приятелствата... Никой не би могъл да изтормози Сесилия по-добре от Ноелия. А с тази нейна бледност и този маниер да разговаря с широко отворени очи, дали не беше всъщност просто един вампир?

— Къщата в момента е в ремонт. Вярвам, че до края на юли ще е приключи, тогава можеш да дойдеш да я разгледаш. Обещавам ти, че ще те очарова.

— Съгласна съм, ще говоря с родителите си.

Събранието се разтури в момента, в който същата прислужница, която слезе да им отвори вратата, нахълта в хола и съобщи, че приятелките на Виктория Вилянуева де Кампос я чакат на входа за автомобили, въоръжени със стиковете си за голф и специалните обувки. Сесилия се сбогува с Ноелия с обещанието да държат връзка. На разяла, сбогувайки се със срамежлива прегръдка, Ноелия й прошепна на ухото само една дума: „Благодаря!“ И произнесе името ѝ: „Сесилия!“.

[1] Роден в Португалия, почитан и от испанците светец. Наричан „светецът на чудесата“ заради многото чудеса, извършени от него приживе и след смъртта му. — Б.пр. ↑

[2] „Окованият слон“ — първият разказ от книгата „Нека ти разкажа“ на Хорхе Букай, ИК „Хермес“, 2008 г. — Б.пр. ↑

[3] Известна испанска писателка, авторка на романтични романи (1927 — 2009). — Б.пр. ↑

[4] Известна британска авторка на романтични романи (1924). —
Б.пр. ↑

5.

Забранено е да се пъха пръст в раната.

— Какъв е този шибан пансион? Сигурно се шегуваш.

Защо ли Сесилия не беше изненадана от реакцията на Андрес Леал? Бе предположила, че може да ѝ отвърне нещо подобно, затова предпочете да му съобщи за прекрасния си план на живо вместо по телефона.

По никаква странна причина я забавляваше да го ядосва, да разбива квадратните му схеми и да обръща света му с краката нагоре. Харесваше ѝ усещането, че притежава власт, че тя „поръчва музиката“, докато го наблюдава как се огъва пред волята ѝ, прегълъща гордостта си и се опитва да асимилира поредната безумна идея, която му изсипва отгоре.

— Кой плаща? Аз, нали?

Напрегнатата ръка на Андрес Леал държеше плановете на къщата и мачкаше хартията.

— Какво толкова? Само две-три незначителни промени в проекта — казваше Сесилия. — Още една баня там, където е вграденият шкаф, една врата ей тук, отзад, и готово.

Ремонтьт започна, когато Джъстис вече бе удобно настанен в бунгалото „Лереле“, в една друга работна сряда, приспадната от летния отпуск на Сесилия. Тя, която през цялото си следване никога не бе отлагала нито един изпит за септември, за да може да се наслади напълно на слънцето и плажа, вече си представяше как ще работи през август, и то само защото искаше да присъства на полагането на първия камък. Беше си въобразила, че ще има нещо като официално откриване на обекта, някаква реч или поне подобаващо посрещане на работниците, които в продължение на месеци щяха да споделят мечтата ѝ за преобразяването на къщата. Беше купила шампанско, за

да вдигнат тост за успеха на начинанието, както и няколко кифлички със сирене, за да не ги хване алкохолът.

Но онези мъже, покрити с бял прах, който бе сякаш част от дрехите и кожата им, както щеше да установи по-нататък, нямаха голямо желание за шампанско в осем сутринта.

— Вие не пияте, нали? — предположи Леал.

— Не много. Защо?

— Баща ми също никога не е пил — каза ѝ той — и винаги ни е било много смешно, когато към десет часа сутринта влизаше в хола с бутилка джин и нарязан лимон и питаше гостите дали искат по чашка.

— Ясно. Часът не е подходящ — разбра Сесилия.

— Не. Но във всички случаи — благодаря! Ако искате, ще направим почивка на обяд.

Беше на ръба да каже на неблагодарника Леал, че не е нужно по милост да пият шампанското ѝ, нито да ядат кифлите ѝ, но в този момент се появи Джъстис, готов да започне работа. Бе навил ръкавите на карираната си риза и бе пригладил къдиците си с вода, въпреки че не личеше особено, защото вече бяха възвърнали нормалния си безпорядък.

— Аз помага — каза.

— Ти супермаркет, младежо — отвърна Andres Leal.

— Аз помага, брато — настоя младежът.

— Брато? Какви ги дрънкаш? Брато? Изчезвай оттук, докато не съм се ядосал наистина.

Сесилия трябваше да се намеси деликатно, за да не нарани гордостта на когото и да било — просто се разплака. Това предизвика желания ефект върху Andres Leal.

— Слушайте, Сесилия Дуеняс, престанете да плачете или ще си събера партакешите и ще се махна оттук завинаги. Ти, младежо, кажи на Ахмед — заповядда той, сочейки към мъж, който приличаше на мароканец — да ти даде шкурка и започвай да шкуриш дървото. И гледай да не ти се забие някоя треска!

От този ден нататък Джъстис работеше усърдно под заповедите на Andres Leal и неговите хора и се превърна в един от героите в борбата за свалянето на пръсканата мазилка.

— Знаете ли какъв ви е проблемът, Леал? — Сесилия се забавляваше като гимназистка. — Дразни ви, че трябва да ремонтирате пансион. Въобразяхте си, че ще строите луксозна вила, нали, господине? В душата си сте сноб също като мен. Какво пише в проекта?

— Еднофамилно жилище.

— Лъжец.

Двамата разговаряха до портата, когато ги прекъсна непознат напевен глас на възрастна жена с права и овехтяла пола.

— Извинете, господин Мигел и госпожа Тереса Кинтана?

Душата на Сесилия се сви. Преди да започне да обяснява каквото и да било на тази непозната, предпочете да разбере намеренията ѝ.

— Кой питат?

— Казвам се Асусена Фернандес — отговори жената. — Мислех, че на този адрес живеят семейство Кинтана, но явно съм съркала.

— Не. Не сте съркали — призна Сесилия. — Мигел и Тереса Кинтана бяха моите дядо и баба, но починаха преди три години. Сега аз ще живея тук.

Ако не беше заела отбранителна позиция, Сесилия щеше да забележи опустошителния ефект, който разкритието ѝ произведе върху жената. Асусена Фернандес изведнъж пребледня и трябаше да се подпре на ниския дувар. Но скоро се съвзе, приглади полата си и въздъхна дълбоко.

— Извинете, че ви обезпокоих — успя да каже, когато възвърна самообладанието си. — Надявах се да стигна навреме, но виждам, че съм закъсняла.

Жената гледаше Сесилия някак странно. Доста напрегнато, може да се каже. Andres Леал присви вежди.

— Защо търсехте господин и госпожа Кинтана? — поиска да разбере.

Жената се поколеба за момент. Когато се реши да проговори, го направи с такава жар, все едно сваля от плещите си някакъв товар, помисли си Леал.

— Заради обявата във вестника — поясни. — Дойдох да проверя дали все още се нуждаят от домашна помощница. За мен е голямо разочарование, защото работата щеше да ми дойде тъкмо навреме, понеже съм безработна.

Очите на Сесилия светнаха. Нямаше никакво съмнение, че това бе знак свише. От онзи свят баба ѝ и дядо ѝ ѝ изпращаха чуден подарък: помощта, от която се нуждаеше, за да пусне в ход проекта си. Беше си истинска благословия тази около шестдесетгодишна Мери Попинз да се появи точно сега, безработна, на разположение и с желание за работа.

— Аз ще имам нужда от домашна помощница! — извика Сесилия, стряскайки Леал. — Умеете ли да гответе?

— Прости манджи, да — отвърна Асусена. — Омлет с картофи, леща, задушено...

— Идеално!

Разбраха се да се видят отново след два месеца, когато това бойно поле, в каквото Андрес Леал бе превърнал къщата, щеше да се сдобие поне с подове и стени. Щяха да отидат заедно да купят „чеиза“ — така Асусена нарече дребната покъщнина: „чеиз“, и на Сесилия отново ѝ се доплака. Разделиха се с прегръдка, сякаш се познаваха цял живот, а Сесилия дълго гледа след дребната фигура на жената, отдалечаваща се по брега на Мансанарес. Усетила бе някаква особена връзка с нея. „Души, които се разпознават — каза на Леал. — Но вие няма как да разберете, защото не вярвате в отвъдното.“

— Наистина ли се хванахте на историята за обявата във вестника? — подигра се той. — Хайде стига! Кой пази обява повече от три години?

— Някой предвидлив, подреден, отговорен...

— А баба ви и дядо ви да не са били откачени? — продължи той.

— Обява във вестник! Можеше да ги убият! Представете си само: двама самотни старци в тази къща — каква по-добра покана за всякакви мошеници, крадци и друга сган!

— Асусена не прилича на убийца — реагира Сесилия замислена.

Още известно време Андрес Леал продължи да мърмори колко неразумни са били старците (нали все на някого трябвало да се метне внучката им!), без да си дава сметка, че Сесилия е напълно изключила за реалността „тук и сега“ и е предприела носталгично пътуване в миналото, както се случваше винаги когато изплуваха спомените за любимите ѝ баба и дядо.

Но този път, вместо успокояващото чувство на омиrottование, което обикновено изпитваше при спомена за старите времена, забеляза едно съвсем ново усещане на тревожност, което първоначално не успя да идентифицира. Постепенно то изпълзя навън, за да се превърне в непоносим сърбеж: чувство на вина. Да, това беше.

Разрови паметта си до деня, в който напусна къщата на баба си и дядо си, за да създаде свое домашно огнище заедно с красивия си съпруг, заслепена от любов, готова да бъде щастлива на всяка цена. И чак сега си даваше сметка каква неосъзната egoистка е била, обърнала гръб на останалия свят. Бе споделяла с баба си и дядо си трапезата и дивана, тревогите и радостите, къщната работа и дългите разходки край брега на реката, а после бе стигнала дотам да възприема редките си посещения в къщата на Мансанарес като задължение на любяща внучка, която щедро жертва следобедната си неделна сиеста заради старците.

Онези обеди бяха приятни. Освен това можеше лично да се убеди, че възрастните хора са в добро здраве, че къщата не е паднала, че килерът е пълен, а радиаторите работят. Съпругът й никога не я придружаваше. Казваше, че следобедната неделна почивка е свещена, и посвещаваше времето, през което Сесилия бе навън, на разходки из „Ретиро“ или на посещения в художествени галерии.

Когато вечер точно в девет баба й и дядо й се обаждаха по телефона, за да й изпратят целувка за лека нощ, Сесилия трябваше да говори тихо, за да не го смущава, докато гледа новините, защото той винаги правеше сърдити физиономии. Накрая баба Тереса, която бе много досетлива, стигна до заключението, че внучката й ще се справи много добре и без онези целувки, и престана да звъни.

В крайна сметка през последните девет години от живота им баба й и дядо й бяха самотни. Много самотни. Добре обгрижвани, много посещавани, задоволени материално, заети с пианото и градината, глезени от съседите и опрени един на друг. Но много самотни.

„Когато баща ми се пенсионира, стегнаха куфарите и се преместиха в Мадрид. Само двамата. Много странно!“, не спираше да повтаря майка й на всеки, готов да я изслуша. Може би тя също се чувстваше малко виновна. За това, че живееше в Агила и че не присъстваше във всекидневието на родителите си. И въпреки че ги

посещаваше от време на време и ги канеше да прекарат в дома ѝ дълги периоди, също страдаше от този сърбеж, който сега измъчваше Сесилия.

Съдбовното появяване на Асусена Фернандес от другата страна на портата всъщност бе накарало Сесилия да се почувства зле. Явно в някакъв момент баба ѝ и дядо ѝ са имали нужда от помощ. Не от тази, която тя можеше да им осигури от удобния си апартамент с изглед към парка, а от помощта на човек, който истински да се грижи за тях. Защото може дядо ѝ Мигел да се е изпускал, а баба ѝ да е имала болки в ставите. Или вече не са могели да четат малките букви в листовките на лекарствата, или им е било много трудно да се качват и слизат по тези дяволски стъпала.

Някаква обява във вестник: „Поради липса на внучка се търси домашна помощница. Да умее да готови, моля, и да шие копчета, да ни придружава на литургия, да оправя леглото ни и да няма страх от високо, за да се качва на домакинската стълба и да бърше праха от шкафа“.

— Асусена, вие ли сте? — същата онази вечер, преди да си легне, Сесилия звънна на бъдещата си служителка.

— Да, кажете, госпожо.

— Моля ви, не ме наричайте „госпожо“. Казвайте ми Сесилия. Нали разбрахте, че това ще бъде пансион, а не някоя луксозна резиденция. Асусена, исках да ви попитам дали пазите изрезката?

— Каква изрезка?

— Тази с обявата от вестника.

— Ами, не. Само записах номера на телефона и адреса.

— Апомните ли какво гласеше?

— Че имат нужда от домашна помощница.

— Нищо повече?

— Да умее да готови, струва ми се.

— И е била във вестник „ABC“, разбира се — при обявите. Дядо ги четеше всичките. А баба предпочиташе некролозите.

— Да, в „ABC“.

— И кога, казваше, сте я видели?

— Преди три или четири години. Не мога да кажа с точност. По това време обаче работех в Германия. Видях я, защото точно тогава бях в Мадрид, в отпуск, и записах информацията за всеки случай, ако някой ден се върна. И както виждате — върнах се, а работата все още ме чакаше.

— Колко жалко, че не сте се върнали навреме, за да се запознаете с баба и дядо. Щяхте да се влюбите в тях.

— Не се и съмнявам!

След като известно време води монолог, Андрес Леал осъзна, че Сесилия не го слуша. Изглеждаше разсеяна, с поглед, забит в някаква неопределенна точка между веждите му, но без да си дава сметка за нищо друго, освен за случващото се във войната, водеща се във вътрешния ѝ свят.

Той познаваше добре това ужасно усещане на едновременно присъствие и отсъствие. Беше му отнело повече от две години да се измъкне от лабиринта на собствения си затвор и все още си спомняше за това с ужас, сякаш колкото повече минаваше времето, толкова по-невъзможно ставаше да се отдалечи на повече от няколко сантиметра от пропастта. Беше много близо — толкова, че един полъх на вятъра щеше да е достатъчен, за да полети към дъното.

Възползва се, че Бично обикаля неспокоен, и предложи на Сесилия да излязат на разходка, за да проясни съзнанието си. Нещо като примирие.

„Обещавам ви, че няма да се опитвам да ви спасявам живота, нито да ви предпазвам от бедняци, злодеи, разбойници или крадци с бели ръкавици. Ще се разхождаме мълчаливо, ако предпочитате.“

По това време по брега на Мансанарес нацъфтели сливови дървета се низеха в редица, прекъсвани тук-там от тополи и върби, по чиито клони започваха да се разпукват първите пъпки. Андрес и Сесилия си купиха сандвичи и кока-кола в кутийки и седнаха на малка тераса за рибари, издадена над реката.

— Дядо ми имаше въдица, от тези с корда и макара, с олово и пластмасова плувка, нали знаете за кои говоря? Ходеше за риба през целия си живот. Като дете — на река Арлансон, като по-голям — на Карион или понякога на Писуерга, а като възрастен — тук, на

вонящата и мръсна Мансанарес. Даваше уловените радиоактивни риби на една улична котка, която спеше под моста. После, когато най-накрая дренираха дъното, пречистиха водата, пуснаха патици в нея и казаха, че ако някой иска, вече може дори да пие водата на Мансанарес, понякога изяждаше по някой шаран или сом, които са единствените риби в тази зона. Приготвяше ги на скара. Имаше специален грил, който слагаше на двора, до зеленчуковата градина. Беше човек на природата моят дядо, въпреки че е направил кариера, работейки цял живот в офисите на Ренфе^[1] и се е оженил за баба ми, която беше образована жена и наследница на книжарница „Макондо“ — най-добрата в Агила. Когато живеех с тях, с баба понякога му носехме храна на реката. Сядахме на същото това място, където сме сега, и изяждахме кекса или сандвичите с шунка и кашкавал, които прекрасната ми баба приготвяше, а после, когато вече мръкваше, тримата заедно се връзахме вкъщи.

— Никога ли не са ви нападали по пътя? — прекъсна я Андрес Леал. — Този квартал е пълен с престъпници.

— За бога! Описвам ви най-идиличната сцена на света, а на вас единственото, което ви хрумва, е да ме попитате дали не са ни нападали — възмути се Сесилия.

Но тогава осъзна, че Андрес Леал, който за пръв път, откакто го познаваше, я гледа с лукав поглед и широка усмивка и се шегува, а за да бъде объркването ѝ още по-голямо, се смее на самия себе си. На собственото си недоверие.

— Шегувате се с мен, нали?

— Малко — отвърна той през смях.

Прекарала времето много приятно, на моменти в мълчание, наслаждавайки се на бриза и ароматите в началото на пролетта. И чак един час по-късно, по обратния път, Сесилия (каква глупачка) наруши очарованието. Колко се разкайваше после за грубостта си, за нездравото си любопитство, за липсата на чувство за такт, което някои не толкова припрени като нея хора притежаваха и което служи именно да филтрира онова, което извира от мислите в чисто състояние, пречиства го и го излъсква, за да не излезе през устата под формата на мръсни думи.

— Какво се е случило с крака ви?

Андрес Леал мигом помръкна.

— Претърпях инцидент.

— С автомобил?

— Чуйте, Сесилия — отговори, възвърнал обичайното си поведение — сърдит и намусен. — Вероятно не сте си дали още сметка, но темата за крака не е от любимите ми. Моля ви — добави сухо, — престанете да бъркate с пръст в раните ми.

Така стояха нещата. Раните на Сесилия се лекуваха на открито, а тези на Андрес Леал имаха нужда от кръвопреливане, хирургическа интервенция и преди всичко никога, ама никога да не се излагат на слънчева светлина.

Последните няколко метра до къщата изминаха в напрегнато мълчание, което се пропука, когато завиха по улица „Лансада“ и Джъстис, много развълнуван, изскочи насреща им. На разваления си език им разказа, че когато събаряли една от стените на горния етаж, Ахмед и хората му намерили съкровище, скрито в малка кухина между две тухли.

— Елате да види! Елате да види! — викаше той, дърпайки Сесилия за якето.

В къщата работата бе спряла по заповед на Ахмед, който бе предпочел да изчака завръщането на Андрес и Сесилия, за да разбере как да действа с оглед на находката. Работниците, за да не стоят със скръстени ръце, се бяха събрали да пушат до един от прозорците.

Когато видяха да се появяват шефът на обекта и господарката на къщата, бързо изгасиха цигарите и хвърлиха фасовете навън.

— Казвал съм ви хиляди пъти, че на обектите не се пуши, по дяволите! — ядоса се Андрес Леал. — Пълно е с леснозапалими материали. Строителните отпадъци пламват за секунди, да видим дали ще го схванете някой ден. И си сложете каските, за бога! Няма да се превръщам в пъдар!

Сесилия се покашля зад гърба му.

— Да не сте открили съкровище? — попита тя с най-сладкия гласец, който имаше в репертоара си.

— Абе, чак съкровище не е — отвърна Ахмед. — Кутия някаква е.

Сесилия, следвана на няколко сантиметра от Джъстис, който смяташе, че преживява приключение като от роман, надникна към

кухината, където измежду тухлите на полуъборената стена наистина се подаваше сандъче.

— Вие като собственик на къщата сте също така собственик на съдържанието на кутията — обясни Ахмед. — Затова не исках да я отварям, докато не се върнете.

— Постъпили сте много добре — отвърна тя, заразена от вълнението на Джъстис.

Четиридесет или петима мъже, които участваха в ремонтните дейности през този ден, сега бяха образували полукръг около нея и нетърпеливо очакваха разкритието на загадката.

Сесилия измъкна сандъчето от скривалището му, натисна закопчалката и присви вежди, когато то се отвори.

— Медальон — произнесе изненадана.

Взе го внимателно и се увери, че е златен. Имаше релефно изображение на ангел пазител и бе закачен на много фина верижка, също златна. Нямаше гравиран надпис или нещо, което да обясни на кого принадлежи и защо е зазидан там.

— Колко странно — каза Сесилия, без да знае какво друго да добави.

— На баба ви и дядо ви ли беше? — попита Andres Leal.

— Не знам. Никога преди не съм го виждала.

— Може би родителите ви ще си спомнят.

— Възможно е — отговори колебливо тя. — Красив е.

— В крайна сметка — каза Леал, за да приключи въпроса — сега е ваш и може да правите с него каквото решите. А ние да се връщаме към нашата работа, момчета — заповяда, обръщайки се към работниците. — Може да довършите събарянето на стената.

Сесилия прибра празната кутийка в джоба си. По някаква необяснима причина предпочете да задържи малкия медальон в стиснатата си длан и да го отнесе вкъщи. Там отвори сейфа и го прибра в кутията за бижута, където държеше ценностите си: златния кръст от първото причастие, годежния пръстен, обещите, които ѝ остави баба й, перлената огърлица, която ѝ дадоха родителите в деня на сватбата, и дванадесетте подаръка от годишнините от сватбата, с които мъжът ѝ всяка година я караше да вярва, че я обича.

[1] Националният железопътен превозвач на Испания. — Б.пр. ↑

6.

Забранено е да се подхранват фалшиви илюзии.

В средата на юни, след три дълги месеца на спорове с Андрес Леал по най-разнообразни въпроси, като точното място, където трябва да се сложат контактите, височината на первазите, качеството на паркета или дебелината на стените — теми, по които майсторът се смяташе за върха в занаята (по думите на Сесилия), а Сесилия — за суперцарица на добрия вкус (по думите на Андрес), къщата на старците започна да придобива обновен и младежки вид.

Изглеждаше така, сякаш прозорците са се уголемили, таваните — повдигнали, стаите — разширили, а стълбището заема по-малко място.

— Заради белия цвят е — посочи Леал. — Нали ти казах, че ще стои добре с бялата боя и пода от кедрово дърво.

Бяха започнали да си говорят на „ти“ в деня, когато приключиха с дърводелската работа и започнаха боядисването — горе-долу в началото на май. По това време дните толкова се бяха удължили, че в седем вечерта, когато „хората на Ахмед“, както ги наричаше Джъстис, приключваха работа, слънцето все още светеше ярко и продължаваше да е топло. Сесилия бе придобила навика да идва в къщата веднага след работа, за да види как върви ремонтът, да донесе нещо за хапване на кениеца и да поспори с Андрес Леал. Тези три неща ѝ се отразяваха толкова добре, че един ден, когато останаха насаме в асансьора, завеждащият „Човешки ресурси“ я попита дали не е влюбена. „Не знам, Сесилия, но напоследък се докарваш повече, изльчваш доволство и изглеждаш много добре.“

Тя му отвърна, че не е влюбена и че в това отношение животът ѝ продължава да е пълен провал, но малко по малко започва да възвръща интереса си към някои неща от преди: облеклото и боята за коса

например. Сподели с него идеята си да отвори малък пансион за студенти в къщата на баба си и дядо си, както и мечтата си да боядиса стените в зелено.

— Зелено? Ти майтапиш ли се? Няма начин! — реагира на това предложение Andres Leal, галантен както винаги.

В крайна сметка се оказа прав. Бялото придаваше на къщата по-осезаемо усещане за чистота и мир.

— И освен това изглежда по-голяма.

Но за да стигне тя до това убеждение, се наложи да проведат оспорвано съревнование, в което всеки от двамата, твърдоглаво отстояващ своето мнение, взе четка, валяк, бака с боя, бояджийска стълба и хартиено тиксо и се зае да боядиса по една цяла стая: тази на Сесилия — в зелено, а тази на Andres — в бяло.

В продължение на пет последователни дни героите на дуела се срещаха в къщата след работно време и облечени в сини гащеризони, опръскани с боя, се залавяха за работа.

На мръкване Джъстис пристигаше със сандвичи, които самият той приготвяше в кухнята на дървената си къщичка, и тримата сядаха на верандата да си говорят с пълни уста и да пият бира направо от бутилката. Нямаше кой друг да бъде съдия, освен Джъстис, а присъдата, въпреки топлите чувства към хазяйката му, нямаше как да бъде друга, освен: „Аз казва бяло по-добре“.

— Сега ще сложим отгоре тапети, защото иначе, за да изчезне зеленото, ще са необходими най-малко четири пласта бяла боя.

Един ден, вероятно в някой от коридорите на „Льороа Мерлен“, спорейки точно с кой нюанс на бялото е най-добре да покрият онази грозна стена, Сесилия каза на Andres нещо от сорта на „никой не би могъл да те изтърпи“, а той й отвърна подобаващо: „нито пък теб“. Оттогава връзката им стана много по-сърдечна и непринудена: започнаха да се карат на „ти“, както в крайна сметка го правят всички вървящи.

Що се отнася до Джъстис, трансформацията, която се бе случила с него през последните месеци, бе наистина забележителна. Откакто живееше в бунгалото „Лереле“ и се оставяше Сесилия да го глези, се бе превърнал в модел на „Абъркромби енд Фич“^[1]. Гардеробът му бе

пълен с карири ризи и дънки, ватирани елеци, пуловери на американски университети, ботуши „Тимбърланд“, блузи с поло яка и сунитшърти с качулка. Под ръководството на новата си лична стилистка бе научил разни номера, като този да облича прилепнала тениска под отворената риза, да повдига яката на полото, да набива ръкавите на ризите или да остави ластикът на боксерките му да се показва небрежно. Беше се превърнал в двайсетгодишен денди, който ухае на марков парфюм и се движи с нова, нахакана походка. Езикът, който ползваше, легко изкривен от мароканските изрази на Ахмед и ругатните на Андрес Леал, заедно с африканския акцент и ритъма на устата му, който сякаш напомняше тревожни тимпани или походка на леопард, допълваше усещането за екзотична и самобитна личност, доста привлекателна при това.

Сесилия искрено вярваше, че дори и да не постигне тайната си цел — да му изейства постоянна работа във фирмата „Микеланджело Буонароти“, Джъстис е напълно способен да преживява в джунглата на западната цивилизация като модел, въпреки че, за нейно облекчение, имаше усещането, че няма да се наложи да се стига дотам. Откакто започна ремонтът, кениецът не се бе връщал в супермаркета. По десет часа на ден работеше в къщата — шлифоваше, ковеше, заваряваше, чистеше, сглобяваше, боядисваше. Беше изучил всички дейности в бранша и показваше удивителни способности във всичко. Андрес Леал започваше да се почесва по врата, когато го виждаше да спори с хората на Ахмед за качество и довършителни работи. Сякаш това момче, което познаваше единствено бедността, бе родено за тази работа.

Постепенно в къщата на бабата и дядото се бе установила рутина — тя започваше в осем сутринта с появата на Бичо, който размахваше опашка и с лай призоваваше Джъстис да отвори вратата. И приключваше в осем вечерта, когато хората на Ахмед напускаха сцената, а Сесилия пристигаше, все още облечена като адвокатка от филм, с работна чанта под мишница, за да свари Андрес Леал зает с някой детайл на обекта. После четиридесета сядаха на верандата: Сесилия, Андрес, Джъстис и Бичо, и изпиваха по чаша чешмяна вода, докато слънцето залязваше и жегата намаляваше.

Да се строи, създава, обзавежда и украсява бяха толкова удовлетворяващи занимания, че никой не се оплакваше от умората. Напротив, чувстваха се пълни с енергия, сякаш всяка тухла, която слагаха, укрепва душата, а всяка нова ръка разхубавява тялото.

— Не знам как ще се почувствам, когато приключим — изрече Сесилия една вечер в пристъп на носталгия. — Работата по къщата ми помогна много да забравя проблемите. Преди прекарвах нощите, въртейки се в леглото, удавена в мъка, така да се каже, опитвайки се да разбера причината, поради която мъжът ми се е отегчил от мен. Обвинявах се, че не съм успяла да го направя щастлив. Сега се прибирам у дома толкова изтощена, че заспивам веднага като пън.

— Това е тайната на физическата работа — призна Andres Leal. — На моменти човек може напълно да освободи съзнанието си или така да се вгълби в някаква работа, че в главата му да не остане място за нищо друго. Искаш ли да разбереш как станах строителен работник?

— Ти не си работник — възрази Джъстис. — Ти си шефът.

— Преди бях шефът — поправи го Леал. — Създадох строителна фирма, наех хора, занимавах се със счетоводството, заплатите, търговските връзки с доставчиците, данъчните декларации, осигуровките, градоустройствените планове, участвах в конкурси... Успях да превърна „Микеланджело Буонароти“ в процъфтяващ бизнес. Изкарвах много пари — призна той.

— Но дойде кризата — предположи Сесилия. — И удари строителния бизнес.

Андрес Леал се усмихна.

— В моя случай не бе кризата, а един провал. И не професионален, а личен. Въщност, когато се оттеглих от ръководството на фирмата си, икономиката бе в разцвет. Не, не бе по вина на прословутата криза.

— Заради инцидента — пробва отново Сесилия.

— Да, една от неговите последици — призна той. — Един ден, седнал пред бюрото в кабинета си, неспособен да се концентрирам в каквото и да било, почувствах необходимост да променя живота си. — Наведе се да погали главата на кучето. — Имам кораб. Платноходка. С Бично плавахме две години.

— И живеехте на кораба? — Джъстис не можеше да повярва на чутото.

— Да, само двамата. От пристанище на пристанище. Мръсни като клошари, понякога привързани за някой док, друг път на котва в открито море, готвехме каквото уловим, напивахме се като карибски пирати, мокри от дъждъ и изгорели от слънцето. Веднъж в продължение на цели три месеца не бяхмевиждали жива душа, дори и отдалеч.

— Значи си преживял криза от най-дълбоките — заключи Сесилия.

Андрес не каза нищо. Продължи да гали главата на кучето и отпи от водата.

— През онези две години трябаше сам да се справям с поддръжката на кораба. Той беше къщата ми. Трябаше да го чистя и ежедневно да правя малки ремонти. Понякога, например след буря, се налагаше да оправям и по-сериозни аварии. И малко по малко изучих занаята на дърводелеца, техника, строителя... Когато свършиха парите, за да не живея като просяк — не искам да те обида, Джъстис, — се видях принуден да се върна в цивилизацията и да продължа стария си живот.

— И тогава?

— И тогава, когато влязох в кабинета си, разбрах, че това не е животът, който ми допада. Аз не съм бизнесмен, Сесилия. Както не съм например художник или математик.

— Художник си — възрази Джъстис. — Виж каква къща направи. Не ти ли се струва красива?

Къщата бе почти завършена. Току-що бяха монтирали новите прозорци с алуминиева дограма и стъклопакет, на следващия ден щяха да боядисват фасадата и да препокриват покрива. Вече бяха изнесли бетонобъркачката, която дотогава седеше в градината като статуя на Ботеро^[2], а някои от хората на Ахмед бяха дошли да се сбогуват със Сесилия — побелелите от гипса мъжки ръце бяха стиснали нейната, със следи от зелената боя. Сесилия изчисляваше, че след две седмици, когато щяха да започнат да пристигат мебелите, завесите, килимите, лампите и другите неща от обзавеждането, които купуваше понякога на място в магазина, а понякога поръчваше онлайн с омазани с майонеза пръсти от компютъра си през обедната почивка, ще трябва да се сбогува и с Андрес Леал, и това я натъжаваше по странен начин. Толкова, че предпочиташе да не мисли за този момент, а да се

наслаждава на чешмияната вода, докато седеше на верандата пред къщата си с двамата мъже и кучето, които сега бяха центърът на живота й.

— Наистина не стана зле — потвърди Andres.

— И какво направи с фирмата си? — поиск да разбере Cecilia.

— Нищо — усмихна се Leal. — Наех си управител и станах работник.

— Наел си собствения си шеф?

— Точно така. Шефът ми се казва Хуан Антонио Валбуена. Животът му хич не е лесен. Той се занимава с цялото управление и печели камара пари. Заплатата му е двойно по-висока от моята. — Andres Leal избухна в смях, когато видя лицата на Cecilia и Djystis. — Най-сюрреалистичното бе подписането на договор, че се отказвам от всички отговорности в управлението и ставам служител в собствената си фирма. Може би някой ден ще уволня сам себе си.

— Не мисля, че можеш да го направиш — каза адвокатката. — Трябва шефът ти, този Валбуена, да те освободи. Ти най-много можеш да напуснеш работа. Но да се уволниш сам, с обезщетения и така нататък — не можеш.

— Брат, ти си напълно луд — каза Djystis.

Cecilia обаче запази мълчание, опитвайки се да разбере защо това толкова екстравагантно решение на Andres Leal започва да придобива, за нейна изненада, най-големия смисъл на света.

— А лодката ти?

— Там е.

— Къде там?

— В Сантандер. Понякога през уикендите водя Bicho да поплаваме малко. Това глупаво куче обожава да плува. Може би като приключим с проекта, ще заминем за известно време. Нали, Bicho?

При мисълта за деня, в който работата ще приключи, сърцето на Cecilia се сви отново. Сега обаче си представи и сцената с Andres и Bicho на борда на кораба, отдалечаващ се от брега, слънцето, потъващо във водата на хоризонта, и вятъра в лицето й, докато тя размахва бяла кърпичка, застанала на ръба на кея.

Изведнъж посърна и се разплака.

— Какво ти става, Cecilia? — изплаши се Djystis, който не я бе виждал да реве от деня, в който започна работата по къщата. Винаги

бе подозирал, че онези толкова уместни тогава сълзи, които му бяха осигурили място като чирак на обекта, са били фалшиви, защото никой трезвомислещ не циври за нещо толкова глупаво.

— Защо плачеш?

— Не се притеснявай, Джъстис — пошегува се Леал. — Сесилия е голяма ревла.

— А ти си безчувствен грубиян! — избухна Сесилия. Стана от пода, избърса лицето си с ръкава на ризата, бръкна в джоба на дънките си и измъкна мобилния телефон. С пламенността на пианист в екстаз набра девет цифри и почти изкреша: — Асусена? Чакам ви утре в десет в къщата, за да отидем заедно да купим посудата. Колкото по-скоро приключим с това, толкова по-добре.

После се сбогува с едно сухо „До утре!“ и заряза Джъстис и Andres на верандата на дома си.

— Мисля, че иска да я вземеш с теб на кораба ти — изрече Джъстис след кратък размисъл.

Андрес обаче не каза нищо. Продължи да гали главата на кучето си и само кимна, като че ли тази идея бе хрумнала първо на него, а той нарочно я бе пропъдил от главата си.

— По-добре е да не се подхранват фалшиви илюзии — каза накрая, преди да допие на един дъх водата от чашата си.

[1] Американска търговска верига за нехранителни продукти, насочена към младежка клиентела. — Б.р. ↑

[2] Фернандо Ботero (р. 1932) — колумбийски художник, е характерен фигуративен стил. Персонажите му са с преувеличени и гротески закръглени пропорции. — Б.пр. ↑

7.

Забранено е да се губи вяра в себе си.

Четиридесет и пет години в Германия слагат отпечатък върху човешкия характер. Цял живот да се чувствува чужденец, винаги с усещането, че си временно, да се местиш от квартира на квартира. А и за какво да си купуваш свой дом, ако в крайна сметка това не е твоята земя, нито хората са твоите хора и винаги копнееш да се завърнеш, както се пее в една песен, без желание да научиш повече от няколко фрази, които ти стигат да се оправяш криво-ляво в кафенето, да не се загубиш и да не умреш от глад.

Оставят отпечатък, защото човек започва да си мисли, че може би всъщност другите имат право, че са по-високи, по-красиви и дори по-умни и че ако някой клиент изцапа тоалетната, трябва да я измие испанката, защото нали затова е дошла в Германия? Да търка подове и да мие тоалетни, да стърже засъхналата мазнина от дъното на тиганите, да става рано, да ляга късно, да я мокри дъждът и да я пече слънцето. Четиридесет и пет години на системно унижение могат да направят плаха и най-смелата жена, неуверена — и най-способната, страхлива — и най-дръзката, и тъжна — онази, която е донесла най-много илюзии в куфара си в деня, когато е слязла от влака, изпълнена с мечти за успеха, богатството, блъскавото бъдеще и благополучието, които я очакваха съвсем скоро.

Асусена, която напусна Мадрид в края на шейсетте, бе млада и весела, имаше годеник, който беше войник, и голямо желание да се омъжи, дори и ако трябваше сватбата да е съвсем скромна, само с неколцина души, със скариди и ордьоври, без меден месец и сребърни прибори. Така или иначе през целия си живот не си бе позволявала никакви луксове, освен безплатните: залезите на слънцето, летния бриз, фестивала „Сан Исидро“^[1], звездното небе и целувките на

годеника си на площадката на задното стълбище, когато той си идваше в отпуск.

Асусена не беше нито много висока, нито много слаба, но с приятно лице и форми, спретната, сладкогласна, жизнерадостна и енергична. На петнадесет години бе започнала работа в елегантна къща, където от кухненски помощник се бе издигнала до прислужница в трапезарията, а после — компаньонка на една възрастна и щедра жена, която много бе обикнала.

Идеята да натрупа състояние в Германия (малко, разбира се, но все пак състояние, което щеше да стигне да капарират жилище и да купят пералня и хладилник на първо време — другото после) бе хрумнала на войника. Той я изпрати на влака и й написа три пламенни и едно студено писмо. В него й обясни, че разстоянието е отворило очите му, че не я обича, че не му липсва и че след като се уволни, ще се върне на село и ще отглежда праскови, каквато е семейната традиция.

И Асусена изкара четиридесет и пет години, сякаш бяха четиридесет и пет дни, от работа на работа, кърпейки, чистейки, гответки, пелтечайки някакъв странен език и чувствайки се нищожна.

Когато мислеше за Мадрид, копнееше за сиропиталището, където отрасна и където винаги щеше да бъде посрещана като успяла дъщеря от францисканските монахини, които я отгледаха и изпълниха детството й с обич. Сред тях бе и сестра Петра, стара и сбръчкана, дребничка и усмихната, най-близкото до майка, което някога бе познала като усещане, с винаги пълни с бонбони джобове и с изранени ръце от рециклиране на картони. Заради един ужасно тираничен шеф не можа да бъде с нея в последните й дни и да оплаче смъртта й заедно с множеството пораснали момичета, нейни сестри от сиропиталището, останали сега сираци за втори път, някои изпаднали като нея, други — издокарани и преуспели. Нещо, което не зависеше от раждането, а от късмета, от влака, на който човек се качеше, и от онази „Германия“, която го очакваше в края на пътуването.

— Видях обявата преди три или четири години, по време на един отпуск, който прекарах в Мадрид. Тогава още работех в кафене „Швабинг“ в Мюнхен, но запазих информацията за всеки случай, ако някой ден се върна.

Сесилия поръча второ кафе. Разговорът отиваше към момента, който най-много я интересуваше. Колко жалко, че Асусена не пазеше онази обява. Искаше ѝ се да може дума по дума да прочете онзи зов за помощ от баба ѝ и дядо ѝ. Домашна помощница, която умеет да готви... и какво друго? Опит в гледането на възрастни хора? Умения като медицинска сестра? Жената, която седеше срещу нея в кафенето на „Икеа“, можеше да бъде нейната заместничка, да живее на таванския етаж и да обожава баба ѝ и дядо ѝ. Можеше да има щастието да се наслади с тях на последните години от живота им, вместо да ги пропусне, превърнала се в затворничка в мансардата срещу „Ретиро“ на мъж, който не я заслужаваше.

— Става въпрос за това, че и двете с майка ми сме много изненадани от тази обява. — Сесилия се наведе малко към Асусена, сякаш онова, което имаше да сподели, е тайна. — Баба ми и дядо ми винаги са били ужасно ревниви по отношение на личното си пространство и държаха да са самостоятелни и независими. Майка ми твърди, че много пъти ги е убеждавала да наемат някого да им помага в къщната работа. — Направи драматична пауза. — Но не — те се инатяха и категорично отказваха да приемат каквато и да е помощ. Казваха, че изживяват втори меден месец и че нямат желание да дават обяснения на никого, да спазват правила или да се съобразяват с графици или наставници. Страхотна двойка хипита бяха те, моите баба и дядо.

— Наистина ли бяха хипита?

— Не, Асусена, разбира се, че не. — Сесилия се усмихна. — Напротив, бяха големи традиционалисти. Но някои сутрини, особено през зимата, оставаха в леглото чак до обяд. А пък някои нощи, много рядко, пиеха уиски и танцуваха.

— Танцуваха?

— О, да! — Сесилия затвори очи. — Танцуваха съвсем като Фред Астер и Джинджър Роджърс, валс и болеро, пасо добле и ча-чача. Прегърнати като романтично влюбена двойка, се въртяха в хола, като се смееха и се бълскаха в мебелите. А освен това дядо ми имаше манията да спи гол. — Асусена повдигна вежди и това напомни на Сесилия за Бичо, когато повдигаше ушите си. Избухна в смях. — Баба ми много се ядосваше на този му навик. Казваше, че един почтен мъж трябва да си облича пижама, преди да си легне. И халат, когато става,

разбира се. Но дядо не ѝ обръщаше внимание. Спеше си гол и ако ожаднееше, просто слизаше в кухнята така, както го е майка родила. Аз два пъти го срещнах гол на стълбите. Само ми пожела „лека нощ“ и се отдалечи с голяя си задник, без да се притесни ни най-малко.

Асусена избухна във весел смях, като звън на камбанки.

— Аз щях да се шокирам — призна тя.

— Бяха уникални тези мои баба и дядо — въздъхна Сесилия. — Затова се чувствам толкова виновна, че накрая не съм се грижила за тях. Ако знаех, че търсят домашна помощница, щях да отида да организирам нещата. Аз самата щях да наема човек, който да се грижи за тях както подобава, щях да им пазарувам, дори и по интернет, и да им съставям меню за всеки ден...

— Ама вие чувате ли се? — прекъсна я Асусена. — Сега знам защо баба ви и дядо ви не са искали никой да разбере, че имат нужда от помощ — заяви тя. — За да ги оставите да си живеят на спокойствие. Едно е да идва жена да почисти за два часа дневно и съвсем друго — внучката ти да виси на главата ти по цял ден.

— Така ли мислите?

Наистина, погледнато по този начин, казаното от Асусена имаше смисъл. Може би причината за обявата бе именно тази — да продължат да живеят по техния си начин, както са го правили през целия си живот.

— Абсолютно! Не се обвинявайте напразно. Сигурна съм, че баба ви и дядо ви страшно са се наслаждавали на този втори меден месец, за който ми говорите.

Четири колички, пълни догоре с тигани, тенджери, черпаци, цедки и всевъзможни други прибори за готовене и почистване, бяха натоварени на колата на Сесилия и след това — разтоварени в пансиона с безценната помощ на Джъстис. Същия следобед, изтощена от суетната около покупките, Асусена се прибра в малкия си и уютен апартамент на булевард „Валядолид“, където живееше съвсем сама, откакто се върна от Германия.

Вече бе належащо да започне работа, защото наемът бе висок, а спестяванията ѝ — нищожни, но не пожела да приеме друг ангажимент, за да е на разположение, когато Сесилия ѝ се обади

отново. Такъв късмет бе невероятен за човек, на когото съдбата бе обръщала гръб цял живот, така че трябаше много да внимава да не го изпусне.

Някои от нещата, които бе разказала на Сесилия, бяха верни: че бе открила обявата в „ABC“ преди четири години, че е образцова домашна помощница, че може да готви, шие и чисти и че половината си живот е прекарала в Германия.

В широкия смисъл на думата, можеше да се каже, че не бе изльгала.

Единствено бе премълчала информация, към която беше чувствителна. Има ли разговорна дума, с която да се обозначава премълчаването като грях? Не. Няма. Добре де, може би „скривам“, мислеше си тя, но се оправдаваше, уверявайки сама себе си, че не е скрила нарочно някакви неща, а просто Сесилия не бе задала правилните въпроси и тя, Асусена, не се бе почувствала длъжна да ги сподели с нея.

При всички случаи не ѝ харесваше, че се налага да лъже. Не беше в стила ѝ. Тя винаги действаше открито, без да мисли за последствията, и вероятно това бе една от причините, поради които не бе направила кариера, за разлика от много нейни приятели в изгнание, които нямаха задръжки да подменят реалността според това как им е изгодно.

Този случай обаче бе различен. Въпросът не бе да лъже Сесилия, а да не я изплаши. По-добре търпеливо да чака, докато се появи подходящ момент, за да не се окажеше накрая без работа само защото е била нетърпелива.

Припряна, такава си беше и винаги е била. Не можеше да седи на едно място или да пази тайна.

Асусена си направи омлет, грах с шунка и портокалов сок и ги изяде, седнала по пижама пред телевизора. Съзнанието ѝ бе толкова превъзбудено тази вечер, че сигурно нямаше да може да заспи. Бе време за онова благословено откритие — „Орфидала“^[2].

Стана, отвори чекмеджето на шкафа, където държеше лекарството, и преди да падне в обятията на призования по химичен път Морфей, разсеяно погали двете неща, с които никога не се разделяше: изрезката от вестник „ABC“ с малкото информация, която имаше за Мигел и Тереса Кинтана, и медальона с изображение на

ангела пазител, който тя пазеше като съкровище още от времето, когато бе малко момиченце.

[1] Голям ежегоден корида фестивал в Мадрид. — Б.пр. ↑

[2] Лекарствен продукт със седативен ефект. — Б.пр. ↑

8.

Забранени са тайните, интригите и лъжите.

20 юли, денят, в който започваше записването в университета „Компултенсе“ в Мадрид, бе датата, определена от Сесилия за краен срок за завършване на ремонта на къщата. Дотогава всяка мебел трябваше да бъде на предназначеното ѝ място, всеки чаршаф — застлан на леглото, и всяка чиния — прибрана в шкафа, хавлиите — сгънати, и завесите — сложени.

Ноелия се обади няколко дни по-рано, за да съобщи, че пристига. Каза, че ще използва идването до Мадрид, за да мине през пансиона и да си избере стая. Поиска да разбере още дали Сесилия е пренесла книгите си в таванското помещение и дали обещанието да ѝ ги заеме, е все още валидно. Също така ѝ предложи да сложи на таблото за обяви в нейния факултет една от онези бележки с малки лентички отдолу, на които е записан телефонният номер.

— И какво да напиша? — попита Сесилия, на която подобна идея никога не би й хрумнала.

— „Предлага се квартира за студентки в пансион.“ Или: „Давам под наем стаи за момичета в студентски пансион близо до университета“. Всякаква обява ще свърши работа.

Сесилия обаче прекара цялата нощ будна, опитвайки се да обясни само в едно изречение какво означава за нея тази промяна на живота ѝ. Нито къщата на баба ѝ и дядо ѝ бе обикновен пансион, нито нейните очаквания като собственик бяха такива. Накрая се спря на следната формулировка: „Предлагам две стаи в най-красивия пансион на света“. Изписа обявата с черен рапидограф с тънък писец върху пълтна хартия с цвят на люляк. На Ноелия ѝ се стори доста сладникаво, но единственото ѝ възражение беше, че не е ясно към какъв тип наематели е насочено предложението.

— Съвсем ясно е — възрази Сесилия. — Приятни момичета, чувствителни и романтични като теб. Кой друг би могъл да отговори на подобна обява?

Търдението, че това е най-красивият пансион на света, не бе никакъв проблем за Ноелия. За нея, както и за Сесилия, къщата бе перфектна.

Портата бе прясно боядисана в бяло, а оградата — обвита в рози. Настлана с камъни алея водеше до входната врата на къщата, скътана в дъното на дървената веранда, до която се стигаше по три стъпала. От двете страни на вратата имаше по един прозорец с бяла рамка: десният беше на хола, а левият — на кухнята.

Бялото стълбище разделяше симетрично пространството на две. Тук-там имаше цветни петна: изящна бродерия на някоя възглавничка, укращение върху завесите или кант на килима, но по такъв начин, че бялото да запази господстващото си положение, а останалите цветове от палитрата да бъдат второстепенни. По същия начин на първия етаж светлото екрю, бежовото и слоновата кост бяха разнообразени с охра, сиво или индиго — тонове, които бяха дали името на всяка една от стаите.

Стаята, която избра Ноелия, бе най-голямата. Гледаше към градината и в нея Мигел и Тереса Кинтана бяха спали тридесет и пет години. Подът бе изциклен и лакиран, така че техните следи бяха изчезнали окончателно. До леглото, заемайки цялата лява стена, имаше вграден гардероб, чиито врати също бяха шлайфани и боядисани в бяло и синьо, също както останалите мебели: таблата над леглото, нощните шкафчета, романтичното бюро и плетеният стол. Вдясно от гардероба бе вратата към банята — кокетна, женствена и цялата в огледала. Кърпите бяха сини, защото името на тази стая бе „Вода“.

— Преди да избера тази, може ли да видя и другите? — помоли Ноелия.

И Сесилия я поведе по тесния коридор към задната част, която гледаше към зеленчуковата градина и бараката, превърната в дом на Джъстис. Другите две стаи бяха именувани „Земя“ и „Огън“ и споделяха с първата светлия цвет на стените и вида на пода и мебелите, но се различаваха една от друга по нюанса на детайлите и цвета на кърпите.

Ноелия надникна през прозореца да види гледката оттам: улица „Лансада“, която се губеше в гора от явори, и задния двор на къщата, където един чернокож млад мъж с мотика в ръка обработваше малка зеленчукова градина. При вида му в главата ѝ на добра романистка се появиха най-кървавите сцени от „Пурпурен цвят“ на Алис Уокър^[1], памуковите полета и падащото перпендикулярно, като огнен пламък върху изсъхналата земя, слънце. Но в този миг младежът запя на собствения си език, сложил ръце върху дънките си, и изтанцува някакъв ритмичен туземски танц: тръгването и пристигането на влака, натъпкан с потни работници, които се прибират у дома. И изведенъж сякаш небето се отвори и започна да излива вода върху света, сякаш цяла Африка се бе преместила в Испания и се бе събрала в лехата с картофите.

— Кой е този? — едва успя да произнесе Ноелия.

— Момчето, което обработва градината ли? — разбра Сесилия, като видя изражението на очите ѝ. — Казва се Джъстис. От Кения е и живее в дървената барака долу. Грижи се за поддръжката на къщата и за градината. Да ви запозная ли?

— Добре, но му кажи да си облече нещо отгоре.

Това, на което Сесилия не бе обърнала никакво внимание, защото за нея бе ежедневие, бе поразило Ноелия: Джъстис работеше бос и гол от кръста нагоре — както винаги, както в Кения и както във фантазиите на всяка жена, която не го възприемаше като осиновен син.

Докато Сесилия слизаше по стълбището, за да предупреди Джъстис, Ноелия се приближи до огледалото, отвори чантичката си, сложи руж на бузите си, разреса косата си, приглади роклята си, добави блясък на устните си, парфюм на шията си и престорено изражение на безразличие на лицето си. След което слезе бавно, опирайки се на белия парапет, с танцуващи коси, танцуваща рокля и танцуващи бедра. Джъстис си помисли, че това момиче е от порцелан и че ако се спъне и падне, ще се строши на хиляди парченца. И в същия този миг — и завинаги, си обеща да я пази дори и от въздушните течения.

Може би Сесилия предусети трагедията, която се задаваше, но не можа или не пожела да я осъзнае. Разбра, че ако признае пред себе си, че е видяла внезапната мълния, която току-що падна, би означавало, че

трябва да избира между Джъстис и Ноелия, а тя не бе склонна да се откаже от нито един от персонажите в новия сценарий на живота си.

С настръхнала кожа и щръкнала коса в резултат от освободеното електричество, което разтърси къщата из основи, Сесилия си каза за свое оправдание, че й е достатъчно трудно да открие начин как да задържи Andres Leal, за да мисли сега за паралелни тактики. „Всичко с времето си, каза си тя, защото е глупаво да се слага каруцата пред коня.“

Преди няколко дни Леал се бе появил без предупреждение, куцайки повече от обикновено и дърпайки кашката на Бичо, който поради някаква странна причина отказваше да прекрачи портата.

— Сесилия, предавам ти официално ключовете на къщата — каза й той с тържествен глас. — С Джъстис и Бичо като свидетели на този исторически момент и удовлетворен от добре свършената работа. Както ще се увериш, бях прав за всичко: цвета на стените, мрамора в баните, гредите на таванския етаж и дори бунгалото „Лереле“.

След това церемониално и с реверанс сложи в протегнатите длани на Сесилия картонена кутия, която съдържаше три комплекта ключове и три ключодържателя с инициали „МА“ и пластмасова „Пиета“ на Микеланджело.

— Значи това е краят? — изведнъж си даде сметка Сесилия. — Приключи обекта?

— Да. На добър час — отговори той.

— И какво ще правиш сега? Започваш нов ремонт?

— Не — отвърна Andres. — Нямам друг проект до септември, така че ще си взема отпуск и ще заведа Бичо на плаване.

Изражението на Сесилия леко помръкна, когато видя Джъстис да прави някакви знаци зад гърба й: с дискретно движение на главата той сякаш окуражаваше Леал да я покани на борда на самотната си платноходка, но мъжът се направи, че не разбира, или поне се опитваше да изглежда така, като отклони поглед на другата страна. Между тримата се установи неловко мълчание.

— Желая ти късмет — каза накрая Сесилия с пресилена усмивка.

— Ще се видим, когато се върна — увери я Andres Leal, преди да си тръгне.

И без друга надежда, освен това мъгливо обещание, Сесилия го пусна да си отиде по пътечката, следван неотлъчно от кучето си.

— Andres! — извика, когато Леал вече затваряше вратата.

— Какво?

— А какво да правя, ако избие някоя тръба или ако се повреди бойлерът, или ако се запуши някоя чешма, или изгори фурната, или се откачат завесите, или прекъсне подаването на газ?

— Ами... ще ми се обадиш!

— Да ти се обадя?

— Разбира се.

И това бе всичко. Сега оставаше в най-малко очаквания ден, вероятно през септември, някой да забрави да затвори крана на ваната и голямо мокро петно да се образува на площадката на стълбището. „Колко аварии ще има в тази къща! — въздъхна Сесилия. — Колко аварии!...“

От своя страна Andres Леал отново усети неприятното чувство на тъга, което притискаше гърдите му през последните месеци. Както всеки следобед, откакто за пръв път се бе карал със Сесилия, влезе в дома си тихо, затвори очи, пъхна ръка в джоба на панталона си, въздъхна дълбоко, извади халката и я постави на безименния си пръст, където една малка гънка на кожата я чакаше нетърпеливо.

Сесилия изобщо не бе очаквала, че лилавата ѝ обява ще даде такъв добър резултат, при това толкова бързо. Не бяха минали и два часа откакто се бе разделила с Ноелия, и телефонът ѝ зазвъня много настойчиво.

— Да?

— Най-красивият пансион на света?

— Същият.

Каталина Карион де лос Кондес, момичето с трите K, пристигна навреме, точно в седем вечерта, както се бе уговорила по телефона със Сесилия.

Беше дребничка, мургава и много умна. Бе открила къщата без проблем, въпреки обърканите обяснения на бъдещата си хазайка. Появи се с позвъняване, със силно ръкостискане, с бяла и открита усмивка, с непринуденост, сякаш от години са приятелки, и с вече взето решение да остане да живее в къщата.

Ако току-що Джъстис не бе паднал в краката на Ноелия, много вероятно бе да се влюби в Каталина, в живите ѝ очи, топлия ѝ дълбок глас, походката ѝ на индианка от племето на команчите, наудничавите ѝ идеи, щурите ѝ мисли и желанието ѝ някой ден да стане Агата Кристи на ХХI век.

— Не познавам Ноелия Вилянуева де Кампос — отговори на въпроса на Сесилия. — Но ако ми дадеш два часа, ще разследвам каквото искаш: криминално минало, здравно досие, информация за неплатени сметки... Да го направя ли?

— Не, благодаря — притесни се Сесилия. — Попитах те, защото учите в един и същи факултет и тя е наемателката на синята стая. Просто проявих любопитство.

— О! Не, не я познавам. Но предполагам, че ще се сприятелим. Тя също ли иска да става писателка?

— Така мисля, само че предпочита романтичния жанр.

— Романтика? Стига бе! Глупости за вампири и паднали ангели или по-скоро „нюансите сиво“?

— Не знам. Но от малкото време, в което я познавам, бих предположила, че ще е нещо от типа на „Малки жени“.

Каталина реши да се настани в стаята с име „Земя“, най-вече заради старомодната вана с бронзови крака в банята. Както изглежда, музата на Агата Кристи имаше навика да я посещава, докато се къпе и едновременно с това яде зелени ябълки. Или това бе някоя от героините ѝ? Но нямаше значение в крайна сметка. Това място бе фантастично, малко сумрачно и много тихо. Имаше антично писалище, гардероб от деветнадесети век, дантелени завеси и нощни шкафчета с място за нощно гърне и мраморен плот отгоре. Не бе и сънувала, че ще намери подобна стая.

— Няма ли книги в тази къща?

— Разбира се, че има.

Сесилия поведе Каталина нагоре по стълбите към таванския етаж. Стаята срещу стълбището, от която се излизаше на широка тераса с червени плочки, бе нейната. Очакваше от наемателките си пълно уважение към личния ѝ живот.

— Но онази в дъното, с малката врата, която напомня, не знам защо, на входа за Страната на чудесата и която вместо прозорец има капандура, е библиотеката. С дървени греди е, четирите стени са

покрити с етажерки, а четирите етажерки — пълни с книги. Повечето от тях са художествена литература, но има също есета и поезия, пиеси, една енциклопедия за изкуство, една за медицина, колекция от популярни исторически книги, както и пъlnите съчинения на Оскар Уайлд, любимия ми автор. Наредила съм ги в пълен безпорядък и бих искала да останат така. Можеш да вземеш назаем всяка книга, която искаш, стига да я върнеш на мястото ѝ, когато я прочетеш.

Каталина не каза нищо, защото не бе способна да произнесе нито дума. Стоеше с отворена уста, онемяла, ококорена и смаяна.

Светлината падаше перпендикулярно, процеждана през скосения прозорец, а частиците прах танцуваха изящно в малкото пространство между книгите: уютно кътче с бял дървен под, върху който бе разположено кожено кресло. До него имаше лампион, който почти докосваше скосения таван, бял тъкан килим и масичка. Като цяло, въпреки че бе малка колкото килера под стълбището, в който живееше Хари Потър, беше най-красивата библиотека, която бе виждала някога.

— Наистина ли мога да се качвам тук?

— Когато искаш.

— Утрे?

Каталина се настани в пансиона още същата вечер. Донесе два огромни куфара, единият от тях пълен с криминални романи. И най-безцеремонно ги пръсна по рафтовете на етажерките, притиснати между книгите на Сесилия, като че по този начин щеше да ги побратими с останалите томове и да ги превърне в неразделна част от тази литературна фантазия. Бе забелязала, че в библиотеката на Сесилия липсват убийци и трупове, загадки, мистерии, следи и улики, полицейски инспектори и наблюдателни старици, четири хлапета и едно куче, британски детективи, скандинавски разузнавачи, психопати, злодеи, убийци и страшни престъпници. Малко реалност сред тази изящна словесност „Хората са еднакви навсякъде“, както би казала мис Марпъл.

Сесилия обаче не бе предвидила нетърпението на Каталина да се нанесе. Беше си представяла, че наемателките ще започнат да пристигат през септември, когато започват учебните занятия, а тя ще може да се наслади на едно хубаво лято в новата си къща. Да отиде

може би при родителите си за няколко дни, а после да потърси приятно хотелче на някой плаж и да се върне загоряла и отпочинала в къщата на баба си и дядо си, където Джъстис да я очаква с домати, узрели за гаспачото. Все още ѝ оставаха петнадесет дни отпуск. Имаше нужда да се махне от фирмата и от стреса в нея.

Сега обаче плановете ѝ отиваха по дяволите. Не можеше да изостави бизнеса си тъкмо когато стартираше. Щеше да се наложи да се справя без Асусена и да оправя повредите, ако се появяха такива, без помощта на Андрес Леал, понеже и с двамата се бе разделила до септември. Трябваше да се откаже от морето и от лятното спокойствие.

— Не мога да повярвам! — Завеждащият „Човешки ресурси“ не можеше да скрие изненадата си.

— Истина е. Тази година няма да ползвам отпуск през август. Ще го запазя за по-нататък.

— Сесилия, ако някой в тази кантора има нужда от почивка, това си ти. Защо не отидеш на море за няколко дни?

— Не мога. Вързана съм с пансиона.

— Да не си закъсала финансово?

— Не. Очаквам наемателите си — обясни тя с усмивка в гласа.

— Освен това имам един сложен случай в съда в началото на септември, така че ще мога да се подгответя на спокойствие през август.

— Както кажеш. Пълен работен ден?

— Да, от осем до три.

— Дадено.

Стаята е името „Огън“, чиито хавлии за баня бяха червени като горящи факли, бе запазена по телефона от момиче, което се казваше Ивана. Тя обясни, че е рускиня, стипендиантка на университета, и преведе наема за два месеца предварително, за да се подсигури, че никоя друга почитателка на красивите пансиони няма да заеме нейното място. Сесилия се съгласи, без да я е видяла, защото момичето имаше нежен и сладък глас, мек акцент, а разговорните изрази, които използваше, бяха усвоени в езиковата школа, където изучаваше испански от три години. Каза, че получила телефона от приятел и решила да се обади за всеки случай, защото мразела студентските

общежития и малките самотни апартаменти, които й били предлагали като варианти до този момент.

Когато месец по-късно Ивана се появи като звезда на вратата на пансиона, стана ясно, че „Огън“ е стаята, предопределена за нея: гореща, еротична, знойна. И също както става с пламъците, танцуващи в огъня, човек биваше хипнотизиран, съзердавайки златното, червеното, синьото и зеленото в светлината ѝ, и му беше невъзможно да отдели поглед от сияйната ѝ пълт.

В този момент Сесилия съжали за договора, който бе сключила на сляпо. Помисли си, че една толкова привлекателна жена не би могла да донесе нищо добро на пансиона ѝ. По вина на Ивана щеше да има завист, несигурност, дисбаланс, а може би изневери и несподелена любов. Дано Andres Leal никога не я види. Дано никога не се среќнат по стълбището от бяло дърво или по каменната пътечка, която водеше към портата. Дано никога не го хване да зяпа стегнатия ѝ задник и да ѝ говори по онзи грубиянски начин, който бе предназначен единствено за нея.

Изобщо — един куп предразсъдъци, огромна несправедливост и желание да я изхвърли колкото може по-скоро от къщата на баба си и дядо си с някакво приемливо и обикновено извинение, като миризмата на краката ѝ, безпорядъка в чекмеджетата ѝ, необяснимото изчезване на обезмасленото кисело мляко от хладилника или мелодията на мобилния ѝ телефон. Горко ѝ на Ивана, ако счупеше дори една чаша! Или ако някой път забравеше портата отворена, осветлението — включено, телефона — отворен...!

Но Ивана, свикнала да се справя с тези трудности — неприятни последици от зашеметяващата ѝ красота, — се оказа изпълнителна, внимателна, деликатна, прецизна, подредена, фина, изтънчена, изискана, елегантна, чиста, мила, стриктна, любезна, чувствителна, покорна, послушна, уважителна, беззащитна и очарователна. За огромен ужас на Сесилия, Ноелия, Каталина и Асусена и за голямо удивление на Andres Leal, Джъстис и кое да е същество от мъжки пол (пощальон, доставчик на пици, състудент, полицай, познат на някоя от съквартирантките, анкетър от агенция за социологически проучвания или съсед), които я смятаха за неустоима.

Женският екип обаче имаше предимство, защото на едно вешерско сбوريще, изпълнено с престорени мълчания и коварни

мисли, без да го осъзнават, четирите жени се бяха съюзили да направят живота ѝ черен.

[1] Американска писателка (р. 1944), автор на „Пурпурен цвят“ — исторически роман за расизма, спечелил награда „Пулицър“. По книгата Стивън Спилбърг прави едноименен филм. — Б.пр. ↑

9.

Забранено е пъхането на носа в чужди работи.

Основната причина, поради която Сесилия бе отворила този малък пансион за студентки, бе финансова. Според изчисленията ѝ, за три или четири години щеше да си върне парите, вложени в ремонта, и тогава най-накрая можеше да започне онзи период на финансова независимост и свобода, на който се наслаждават някои млади жени, достигнали зряла възраст без партньор. Жени, които пред смаяния поглед на някоя майка като нейната напускат семейното гнездо и политат към самотния си живот — без парашут или предпазна мрежа за безопасност. Това би било наречено „еманципация“ навсякъде, освен в нейния дом, където по-уместното наименование би било „скитосване“, в случай че на Сесилия ѝ бе хрумнало да причини подобно огорчение на родителите си. Само че тя имаше баба и дядо с къща в Мадрид, освен това се омъжи млада, веднага след като завърши следването. Поради тази причина не бе познала щастието на битовия егоцентризъм, състоящ се основно в това да правиш каквото си искаш, когато си искаш, независимо дали се отнася за храна, телефонни разговори или гледане на телевизия. Преведено на мъжки език, това се нарича „да си гледаш кефа“ и обикновено се отнася за футбол, огромно количество бира и трупане на маръсни чорапи в средата на спалнята.

Да не е сама в къщата бе второстепенна причина, нещо като неизбежно следствие от обстоятелството, че живее с други хора под един покрив. Но присъствието на Каталина в къщата на баба ѝ и дядо ѝ, тихите им утрини, сърдечните им срещи следобед, приятните разговори, виното и смехът до късна вечер я превръщаха за Сесилия, независимо от разликата във възрастта и малкото допирни точки, които имаше с нея, в нещо подобно на приятелка.

Лека-полека човешките загуби в резултат на развода ѝ (сред тях и двете приятелски двойки, с които общуваше, докато бе заедно с мъжа си) започнаха да се компенсират с новите завоевания. И най-накрая започна да изглежда така, сякаш Сесилия все пак ще спечели от тази промяна.

— Значи пишеш — отбеляза Сесилия, която от няколко дни чуваше тракането на клавиатурата на Каталина през нощта.

— Да — потвърди доволно момичето.

— Роман?

— Не, разказ.

— И за какво се отнася?

— За един читател, който се влюбва в героиня от роман на Агата Кристи. Но когато стига до страница сто и двадесет, открива, че въпросната дама е жертвата на престъплението.

— Какво нещастие!

— Да, но той успява да влезе в книгата и да ѝ спаси живота.

— Много романтично.

— Проблемът е, че за да спаси нея, трябва да убие убието и след това Еркюл Поаро се отчайва, защото не може да разплете случая.

На Сесилия ѝ харесваше способността на Каталина да смесва реалност и измислици в интересна комбинация. Понякога ѝ се струваше, че момичето украсява с щипка магически реализъм и реалните истории, което придаваше на случилото се през деня ново, хиперболично измерение. Например, когато Джъстис леко се поряза с ножа за хляб, Каталина описа как е бликанал гейзер от кръв, напоявайки ризата му, но когато момчето ѝ показва увития си с бинт пръст, без следи от шев, реалността безпощадно лъсна. По същия начин една нощ съседката отсреща се бе прибрала вкъщи, препътайки се, потна, разрошена и с раздрани дрехи — сто процента жертва на насилие. Оказа се обаче, че изобщо не е така, а видът ѝ е резултат от нощен джогинг и пощальонът, този зловещ мъж, който носи нещо живо в пощенската си чанта (видях го, Сесилия, чантата му се движи така, сякаш вътре има ритащо бебе), съвсем не се оказа похитител на деца, а най-хрисимият човек на света, баща и предан съпруг.

Въпреки това в една августовска вечер, когато жегата от деня отстъпи място на нощната си посестрима и никой не можеше да спи, било без дрехи, било с вентилатор, и дори Джъстис изкара навън

хамак, защото бунгалото „Лереле“ приличаше на сауна, Сесилия развърза езика си, докато пиеха с Каталина студена бира на верандата.

— Щом като толкова ти харесват мистериите — каза тя на човека, който вероятно беше най-способен да подреди от едно парче цял пъзел, — ще ти разкажа една много интересна. И освен това се е случила в тази къща.

Без толкова епитети, колкото след това употребяваше Каталина, когато споменаваше „тайната“, Сесилия й разказа за съборената стена и намерената кутийка, скрита в сърцето на къщата.

— И вътре имаше медальон с изображение на ангел.

— Колко интересно! Мога ли да го видя?

— Да, разбира се, после ще ти го покажа, Шерлок Холмс, но ми обясни каква е твоята теория като писател. Как смяташ, че е попаднал там?

— Така изведнъж не мога да се сетя за някоя правдоподобна версия. Трябват ми данни. Кога са построили стената? Защото, ясно е, че който я е вдигнал, той е скрил и медальона. И с какъв мотив?

— Ти откъде би започнала да разследваш?

— Първото, което аз бих направила, е да попитам родителите ти.

— Вече го направих.

Беше вярно. С отпаднал глас майка й бе отговорила по телефона в един от онези дни, когато книжарницата тънеше в полумрак, а часовете се точеха едва-едва. Сесилия си я представяше седнала на стола си зад щанда, прелиствайки за N-ти път каталога с новите книги на някое голямо издавателство, оплаквайки ниската покупателна способност на клиентите си, които никога не биха инвестирали подобна сума в луксозно издание на „Дон Кихот“, колкото и релефна и позлатена да бе кожата на подвързията.

Вероятно от другата страна на витрината валеше, а към средата на предобеда щеше да се появи баща й със закуската. Щеше да е с мокър шлифер, шапка с периферия, студени крака, пакет сладкиши от сладкарницата, увити в целофан, и вестник под мишница. Майка й щеше да му направи място на щанда, щеше да отмести книгите и касовия апарат, щеше да стопли кафето в стаичката отзад и щяха да седнат като двама влюбени да топят кифличките си в единствената чаша.

Тогава е звъннал телефонът. „Детето е“, казала е майка й с жест и притеснен глас, а той е приближил ухо към слушалката, за да не изпусне катастрофата, която обикновено придружаваше обажданията на Сесилия.

— Майка ми много се изненада. Стори ѝ се странно, че става въпрос за медальон с изображение на ангел, а не на Христос от Агила, когото баба и дядо почитаха много. Тя смята, че вероятно е бил тук, преди те да се нанесат в къщата.

— Ясно. Но не трябва да го приемаме за очевидно. Както ти самата отбеляза, казаното от майка ти е само мнение, не доказателство, фактът, че тя не знае нищо за медальона, може да се дължи на различни причини и една от тях е, че медальонът е бил вече тук, когато са дошли баба ти и дядо ти.

— И какви други причини може да има?

— Веднага ми хрумват няколко: че е бил част от плячката от някой обир, че е свързан с някакво наследство, че някой друг го издирва и е готов на всичко, за да си го върне, че е урочасан или омагьосан, че носи лош късмет на този, който го сложи, или че служи за събуждане на мъртвци...

— Ох, замълчи! — каза Сесилия, умирайки от смях. — По-зле си от Антонита Фантазьорката^[1].

— Случаят е много вълнуващ — отвърна Каталина. — Истинска мистерия! Със сигурност може да излезе страхотен роман от твой медальон.

— Така ли смяташ? Давай тогава — окуражи я хазийката ѝ. — Започвай да проучваш. Аз ще ти помагам.

Тези думи, произнесени единствено с намерението да предизвикат въображението на Каталина и да я накарат да провери творческите си способности, обсебиха съзнанието на бъдещата писателка. На следващия ден, в девет сутринта, тя се появи в имотния регистър и поиска справка за собственост на имот номер 7 в квартал „Рибера де Мансанарес“, на ъгъла на улица „Лансада“. В два следобед имаше копие на документа. В три часа вече от десет минути чакаше Сесилия да се приbere от кантората.

— Вече знам кои са били предишните собственици на къщата на баба ти и дядо ти — каза на един дъх, без да ѝ даде време да затвори портата. — Да видим дали ти звучат познати: господин Данило Леал и госпожа Инмакулада Ереро.

Сесилия замръзна.

— Леал ли каза?

— Да. Данило Леал — потвърди Каталина. — Фигурира като пръв собственик на къщата заедно със съпругата си Инмакулада Ереро. От 1965-а, когато от строителната фирма „Уарте“ са вписали сградата, до 1976-а, когато Леал са я продали на дядо ти и баба ти: Мигел Кинтана и Тереса Астудильо.

Сесилия седна на верандата. Усети, че не ѝ достига въздух. Завий се свят.

— Каква физиономия само — забеляза Каталина. — Бяла си като платно. Какво става? Познаваш ли тези Леал?

— Майчице! — успя единствено да произнесе Сесилия с треперещ гласец.

След чаша студена вода и усърдно веене с документа от имотния регистър Сесилия успя да възстанови говора си.

— Строителят, когото наех за проекта — изпелтечи. — Казва се Andres Леал.

— Виж ти! И как го намери?

— Имаше една лепенка на портата — призна Сесилия малко засрамена. — Пишеше „Ремонти Микеланджело Буонароти“ и телефонен номер.

— И ти не го ли провери първо?

— Не. Доверих се като глупачка. Помислих, че си е чист късмет или че баба ми и дядо ми са сложили обявата там, за да я видя и да се обадя.

— А той не ти ли каза, че къщата е била на родителите му или на баба му и дядо му, или на чичо му и леля му... в крайна сметка на някого от семейството?

— Не — изплака Сесилия. — Но може да е случайност, не мислиш ли?

— Случайности не съществуват, драги ми Уотсън — отвори очите ѝ писателката.

[1] Популярен образ, създаден от испанската писателка Борита Касас (1911 — 1999). — Б.пр. ↑

10.

Забранено е да се отварят стари рани.

Как за рекордния срок от три дни и три нощи, единствено с помощта на телефон, лаптоп и интернет, Каталина успя да открие родителите на Андрес Леал, за обърканата Сесилия бе равнозначно на чудо. След като узна обаче местонахождението на господин и госпожа Леал, започна да се разкъсва от вълнение и страх. Според обясненията на необикновения си частен детектив предишните собственици на къщата от около шест години живееха в община Ел Боало, в полите на планината Гуадарама, в имение, вписано в имотния регистър на името на сина им Андрес Леал Ереро.

Тъй като Андрес плаваше някъде из водната шир в компанията на Бичо и три поредни дни телефонът му или бе изключен, или извън обхват, въпросът се свеждаше до най-проста дилема: да отиде или да не отиде в Ел Боало.

Друга възможност бе да се обади по телефона на семейство Леал и да им разкаже цялата история, като започне от смъртта на баба си и дядо си, после да продължи с развода, решението да се върне в къщата на брега на Мансанарес, срещата със сина им Андрес, протичането на ремонтните дейности, докато стигне до въпросната загадка: стената, кутийката и медальона с изображението на ангела хранител. И да завърши, съвсем небрежно, с двата ключови въпроса: „Дали случайно този медальон не е ваш?“ И: „Защо сте го зазидали в стената, ако мога да попитам?“

Но тази възможност бе незабавно отхвърлена от Сесилия и Каталина, защото си дадоха сметка, че никой нормален човек не би могъл да издържи такова дълго, над десетминутно, изложение на личния живот на някаква непозната.

— Освен това, ако наистина са били заинтересовани медальонът да изчезне, не мисля, че бихме могли да изтръгнем истината по

телефона — отбеляза Каталина.

Така в продължение на три-четири дни емоционалното състояние на Сесилия се люшкаше между изгарящото желание да задоволи любопитството си и страхът да не излезе наяве някоя ужасна тайна, която веднъж и завинаги да превърне Андрес Леал в злодея от филма.

В тези толкова ясни августовски дни, когато антициклонът се настанява над Азорските острови със същото упорство, с каквото летовник на плажа на Коста дел Сол, от прозореца на таванската си стая Сесилия съзерцаваше планината в далечината, внушителна и загадъчна, и сякаш виждаше джунглата в душата си. И ѝ се стори, че чува заплашителен звук от барабани, предвещаващи война. Или пък това бяха ударите на сърцето ѝ?

— Утре рано сутринта потегляме за Ел Боало — съгласи се най-после тя с Каталина, събуджайки я през една безсънна нощ, застанала пред вратата на спалнята с име „Земя“.

— Да разкрием загадката! — отвърна испанският вариант на мис Марпъл и се обърна на другата страна.

В съботните дни на лятната ваканция Ел Боало се събуджаше късно. Семействата закусваха на верандите и в градините си, а на площада няколко души чакаха на опашка пред вратата на хлебарницата. Часовникът на общината отбеляза десет и камбаните на двете църкви забиха в унисон, когато Сесилия, на волана на автомобила си, пресече селото и следвайки инструкциите на чувствения електронен глас от джипиеса си, се насочи към гориста местност по път, ограден с борове. Спря пред много красива къща на два етажа, заобиколена от градина, със стени от гранит, покрив с плохи и огромни прозорци. Цялото съчетание бе толкова организирано и съвършено, че приличаше повече на Швейцария, отколкото на планина край Мадрид.

— Тази ли е? — попита Каталина, сочейки с глава към къщата.

— Виж прозорците — отвърна Сесилия. — Не са ли същите като тези на пансиона?

За да стигнат до портата, над която се извисяваха два кипариса, трябваше да извървят алея от пясък и трева. Двете жени, дребнички, тъмнокоси и безобидни, вървяха в различно темпо: решителната

крачка на Каталина и предпазливата на Сесилия. Неритмични, но в унисон, като хор, който пее фалшиво.

Една от завесите на горния етаж помръдна и зад нея надникна фигурата на разрошена жена в халат от китайска коприна.

— Наблюдават ни — прошепна Сесилия. — И се обзалагам на милион евро, че това е майката на Andres Leal. Има същата ужасна физиономия, каквато прави той, когато му противоречиш.

След две минути обаче същата жена им отвори вратата напълно облечена и сресана, сякаш току-що излязла от фризьорски салон, с ангелска усмивка на лицето и готова да изрече заучената фраза, че нямат нужда от енциклопедии, нито от осигуровки или по-изгодни тарифи за мобилни разговори, „нито имаме намерение да ставаме свидетели на Йехова на тази възраст, много благодаря“. Каталина не ѝ даде възможност да вземе инициативата. Стреля първа:

— Вие ли сте госпожа Инмакулада Ереро, майката на Andres Leal?

Сесилия не би подходила толкова директно. Би започнала с любезен поздрав, а после щеше да се представи възпитано, да поднесе извинение за притеснението, че се появява в събота в десет часа сутринта...

— Да, със сигурност щеше да откараш един час в извинения — пошегува се Каталина, когато коментираха случката по-късно.

Майката на Andres Leal отвори широко очи. Изражението ѝ се промени.

— Какво се е случило на сина ми? — разтревожи се тя.

Зад нея се появи мъж, облечен с бермуди, кожен колан и риза с къс ръкав. На външен вид бе като близнак на Andres Leal: сухите устни, орловият поглед, косата като четина на глиган и силните ръце като на дървесекач.

— Кои сте вие? — попита той, докато обгръщащата жена си с ръка, като да я защити.

— Приятелки сме на Andres — изльга Каталина. — Той е на платноходката с кучето си и е добре, не се притеснявайте. Просто искахме да ви попитаме нещо, което много ни заинтригува. И тъй като няма как да се свържем с него в открито море, помислихме, че може би вие ще успеете да ни дадете отговор.

— Аз съм Сесилия Дуеняс — успя да вметне Сесилия наслед бърборенето на момичето и протегна ръка, която никой не пое. — Баба ми и дядо ми са купили къщата на брега на Мансанарес преди тридесет и пет години, не знам дали си спомняте за тях: Мигел и Тереса Кинтана от Агила.

Настъпи пълна тишина, в която се чуха само птичи песни и щурци, докато семейство Леал обработваха информацията, изсипана по този начин от две непознати пред вратата на дома им.

— Значи Андрес е добре или всъщност не знаете нищо за него? Защото аз му звъня от една седмица на мобилния телефон и все чувам, че няма покритие.

— Цяла седмица без покритие? — притесни се Сесилия и тонът на гласа ѝ я издаде пред Каталина.

— А ти защо толкова се притесняваш за местонахождението на този Леал? — пошегува се проницателната детективка в колата на връщане.

— Една седмица, кучият му син — отвърна Данило Леал, който владееше уличния жаргон също като сина си. — Знае, че майка му се притеснява, а не ѝ се обажда седем дни. Иде ми да го убия.

— Убийте го — окуражи го шеговито Каталина.

— Влезте вътре — покани ги той с приятна усмивка. — Искате ли по една чашка? Да ви направя джин тоник?

— Данило, десет сутринта е! По-добре да им направим кафе.

Родителите на Андрес Леал се оказаха фантастични домакини. За пет минути на масата от тиково дърво на задната веранда сервираха закуска и кафе, препечен хляб с домати, шунка и портокалов сок. Разказаха им няколко забавни случки от първите години на брака им, когато купили онази голяма къща на брега на река Мансанарес. Колко неблагоразумна и напълно неотговаряща на финансовите им възможности идея, заради която ипотекирали съвместното си бъдеще за четиридесет години напред. И понеже за сам човек би било невъзможно да плащат вноските, решили, че си струва да живеят в разбирателство.

— След раждането на Андрес, който е третият, най-малкият ни син, за пръв път се замислихме да продадем жилището, но бяхме

толкова щастливи там, с тази къща на две крачки от реката... Всяка неделя си правехме пикник, дори и да валеше — потъна в спомени Инмакулада. — От вкъщи чувахме преминаването на влаковете по моста над реката, а децата тичаха навън да ги гледат. Аз мислех, че поне един от тях ще стане машинист.

— Но когато останах безработен през седемдесет и шеста — продължи Данило, — също както и половин Испания, не знам дали знаете, но по онова време имаше дяволска безработица, нямахме друг вариант и я обявихме за продан.

— И баба и дядо са я купили.

Оказа се, че баба й и дядо й са се появили като по чудо, „все едно някой ни изпрати двойка ангели, за да ни избавят от беда“. При това платили в брой.

— Ах, колко плака Андрес! Винаги е бил най-сантименталният от синовете ми — каза Инмакулада, а Сесилия се запита какви ли изроди трябва да са в такъв случай другите двама. — Закле се, че когато порасне и забогатее, отново ще купи къщата.

На Каталина й хрумна идея:

— А дали не е скрил нещо вътре? Някакъв вид съкровище, което е смятал да си вземе отново, когато изпълни обещанието си? Един вид залог, че ще го изпълни.

Двамата Леал се спогледаха учудени.

— Намерили сте заровено съкровище?

— Не — каза Каталина. — Заровено — не. Зазидано в стената. Медальон с изображение на ангел пазител.

Сесилия бръкна в чантата си и извади кутийката. Внимателно я отвори и им показва медальона, опитвайки се да открие по лицата им изражението, което щеше да отрази една от двете възможни реакции пред разкритието: изненада или разпознаване.

— Прилича на медальон от първо причастие или кръщене — каза майката на Андрес Леал без никакво вълнение. — Не е на Андрес. Никога не съм го виждала.

— И казвате, че е бил зазидан?

— Да, в една преградна стена.

— Каква преградна стена?

— Тази, която отделя банята на горния етаж от вентилационната шахта.

— Горе? За таванския етаж ли говорите?

— Да.

— Ние не сме имали баня на таванския етаж — каза бащата на Andres Leal. — Използвахме помещенията за склад. На децата им харесваше да се качват да играят там и да си разказват страшни истории.

— Но не е имало баня?

— Не — отново отрече Данило Леал, клатейки глава.

— Сигурно са я построили баба ви и дядо ви.

Майката на Andres Leal върна съкровището на законната му собственичка, която кимна безмълвно и го прибра отново в кутийката.

Тук Сесилия реши да приключи с разследването. Бе ясно, че домакините им не разполагат с полезна информация за разкриването на загадката, която ги доведе до Ел Боало. Беше много приятно да прекара сутринта там, на кафе и сладки приказки със семейство Леал, в сянката на тази веранда, с леко подухващия планински ветрец. Но по някаква причина изпитваше притеснение от реакцията на Andres, когато разбере, че двете с Каталина са си наврели носовете в къщата на родителите му, без предварително уведомление или разрешение, измъквайки от тях информация за щастливото му детство и за най-интимните му и съкровени чувства.

Andres Leal бе доста потаен човек. Добре прикриваше емоциите си. И имаше тайни. Най-малкото две, и то големи: коя бе истинската причина за интереса му към къщата на баба й и дядо й и какво се бе случило при инцидента, за който отказваше да говори.

— В такъв случай няма да ви притесняваме повече — каза Сесилия, за да приключи с въпроса. — Исках да ви върна медальона, в случай че се окажеше ваш — изльга. — Но след като не е, ние се връщаме в Мадрид. Разбира се, ако ви е любопитно да видите как изглежда къщата след ремонта, заповядайте. Минете оттам някой ден. За мен ще е удоволствие да ви я покажа.

— Сигурно е станала прекрасна — каза майката на Andres Leal, усмихвайки се с гордост.

Въпреки че в определен смисъл пътуването се оказа напразно, провалът не бе обезсърчил Каталина, която през целия път на връщане не спря да говори. Като добра писателка момичето смяташе, че

загадката става дори още по-интересна от преди. Щеше да е твърде лесно, ако бяха открили решението от първия опит.

Щом медальонът не принадлежеше на семейство Леал, при положение че стената, в която го намериха скрит, бе строена по времето на бабата и дядото на Сесилия, фокусът трябваше да се насочи към семейство Дуеняс-Кинтана.

— А ако са го скрили баба ти и дядо ти и не са казали на майка ти? — хрумна на момичето. — Може би няма да е зле да отидем до Агила, което не е толкова далече (не ме гледай така!), и да разпитаме приятелите на баба ти и дядо ти.

— Никой от тях не е жив — отговори Сесилия сдържано.

— Друго дете или внук?

— Виж, Каталина... — Сесилия не отделяше очи от пътя и освен това нямаше никакво намерение да се отклонява към Агила. — Мисля, че е най-добре да забравим тази история. В живота се случват неща, които нямат обяснение. И точка. Човек свива рамене и продължава нататък и ако може, никога повече не мисли за това.

— Я престани — бе лаконичният отговор на съвременната Агата Кристи, която пътуваше на седалката до нея. — Наистина ли не искаш да разбереш откъде е дошъл този медальон?

— Нямам желание да пъхам пръст в раната, да ровя в стари болки или да се меся в чужди работи. Не искам тайни, интриги или лъжи. Нито да храня фалшиви илюзии, които не водят доникъде.

Това бе вярно. Веднага щом напусна къщата на Данило и Инмакулада Леал, Сесилия влезе в някакво дзен състояние на абсолютна пасивност и отрицание на външните и вътрешните стимули, както сетивни, така и емоционални. Беше като вцепенена. Каменна. От гранит.

Върху една масичка в антрето на къщата, през което неизбежно трябваше да минат, за да излязат на улицата, бе видяла снимки на семейството, сложени в сребърни рамки: малки деца, черно-бели баби и дядовци, пейзажи, някакъв райски плаж и цветен портрет на Андрес Леал със сиво сако. От сватбата му. С много млада, много руса и много елегантна в дългата си бяла рокля с шлейф и дантелен воал жена.

11.

Поощрява се запазването на хармонията между наемателките.

След този епизод животът в най-красивия пансион в света се върна към нормалното русло. Каталина отново се захвана с разказа за влюбения читател и разстроения Поаро, Джъстис се съсредоточи в отглеждането и прибирането на плодовете от своята градина, а Сесилия се опита да прогони от съзнанието си образа на костюмирания и току-що оженен Andres Leal, ангажирали се с домашните задължения, които в бъдеще щяха да бъдат прехвърлени върху раменете на Асусена.

Септември започна в един горещ вторник, за който Сесилия се освободи от работа, за да може да посрещне подобаващо двете нови наемателки. Направи кафе, купи кифлички, подреди цветя, отново изчисти вече почистените стаи, изпъна чаршафите, ароматизира шкафовете и както човек чака пристигането на децата си, зачака появата на Ноелия и Ивана по пътечката от портичката.

Рано сутринта пристигна Асусена, празнично облечена. Носеше костюм с небесносиньо сако, обувки на ток и кожена чанта. Изглеждаше като сватбарка. Виждайки я да се появява толкова пременена, Сесилия изведнъж се сети, че е забравила да й купи работна униформа, обувки и престиilkа. Затова двете веднага се качиха в колата и се изстреляха към някой магазин, за да набавят необходимото.

Каталина обикновено спеше до много късно, затова единственият, който чу пристигането на таксито и несигурното позвъняване на портата, бе Джъстис. Той тъкмо си бе взел душ и ухаеше на пяна за бръснене и свеж одеколон. Косата му все още бе мокра, ризата — чиста, а дънките — изгладени.

— Добре дошла! — поздрави той Ноелия с бяла и искрена усмивка.

Кавалерски й помогна с багажа и обясни, че Сесилия ще се върне всеки момент, че предварително е приготвила кафе и закуска и ще се разочарова много, ако при завръщането си види, че наемателката вече се е настанила, защото голямата й мечта е била да устрои подобаващо посрещане с фанфари и червен килим, букет цветя и въстъпително слово, прерязване на лентата, паметна плоча и заря. Двамата се разсмяха и седнаха на верандата да изчакат, за да не провалят спектакъла на Сесилия. Разказваха си забавни случки от лятото и с изненада откриха, че се чувстват така, сякаш първата им среща отпреди два месеца се е състояла само преди два дни, и че сякаш са били заедно през целия си живот.

Ноелия бе съхранила бледността, присъща на героините от викторианска епоха, които толкова харесваше. Тя я отдаваше на упорството на родителите й да прекарват лятото в Сантандер, където вали много, и на проблемната си кожа, „която изгаря щом се покажа на слънце, така че винаги съм покрита и под чадър“. Сравняваха цветовете на кожите си и отново се смяха. Допряха ръцете си, за да съпоставят контраста в тоновете, и когато ги отделиха, без да иска, Джъстис погали къдриците на момичето. А Ноелия имаше още и очи с цвят на мед, ръце като от порцелан, памучна рокля, сандали с кайшки, червени устни и бели зъби.

— Умирам от жажда — каза разгорещена.

— Ще донеса вода — предложи Джъстис. — Да сложа ли лед?

— Да, моля, и две лъжички захар, ако не те затруднявам, защото понякога кръвната ми захар пада и губя съзнание.

— Тогава по-добре да ти направя лимонада, искаш ли?

„А ако ти хареса лимонадата, ще посадя лимоново дърво и ще чакам до теб, докато цъфне и после — докато даде плод. И ще прекося саваната, и ще изкача връх Килиманджаро, където снегът е вечен, за да ти донеса лед през лятото. И ще бръкна в хралупата на някое дърво за мед, без да се уплаша от пчелите, за да напълня устата ти с карамел. И със собствените си ръце ще направя за теб глинена стомна, която ще изсуша на слънцето, за да има водата ти вкус на мъх, на мокра земя, на билки, на сянка, на буря, на мед и лимон.“

— Проблем ли ще е, ако я направя с чешмяна вода? Нямаме бутилирана.

— От чешмата, разбира се.

— Наистина ли не искаш да влезеш вътре?

„Позволи ми да направя за теб гнездо на върха на някоя акация, между силните клони и зелените листа, докъдето не стига главата на жирафа и не се чува ревът на лъвовете. Място, където изгрява и залязва слънцето и всичко е с цвят на портокал. Където ще кацат орлите и ще ни намират заспали.“

— Не, благодаря, добре ми е на верандата.

— Не го казвам, за да се хваля, но аз съм я построил. Аз заковах тези греди, на които седиш. И помогнах за парапета — аз го боядисах в синьо.

— Синьото е любимият ми цвят.

„Тогава ще оцветя кожата си в синьо, ще боядисам косата си, ще превърна очите си в сини кладенци, ще се облека в синьо и ще живея на езеро, където гнезди фламинго със сини пера. И няма да откъсна погледа си от небето, за да не виждам нищо друго, което не е синьо.“

— Сега се връщам с лимонадата ти.

— Благодаря, Джъстис.

Докато младежът се суетеше в кухнята, пред вратата спря второ такси. От верандата Ноелия успя да види едни безкрайни крака, като на истинска древногръцка богиня, които величествено слязоха от колата, руса коса, спускаща се по гърба, най-изисканата рокля на света и чифт обувки на тънък ток, от чиято височина всяко човешко същество би изпитало ужасен световъртеж.

Този жив паметник на женската красота се насочи към портата на пансиона с достойнството на модел от висшата мода и позвъни на вратата. Ноелия нямаше друг избор, освен да отиде да отвори. Размениха си целувки за поздрав и съобщиха имената си: Ноелия — Ивана. Престориха се, че присъствието на едната не притеснява другата, и тръгнаха заедно към верандата в момента, в който Джъстис се появи с каната с лимонада и застина сащисан.

В сравнение с чужденката Ноелия приличаше на старинна кукла, същество от друг биологичен вид, незначителна и инфантилна.

Истинската женска природа бе въплътена в новопристигналата жена със сластни извивки, която се движеше като газела. Не! Като рис, който преследва газела. Или като пантера. Или като гладна лъвица. До нея роклята на Ноелия приличаше на нощница на добро момиченце, бледността ѝ изглеждаше болнава, косата — пълна бъркотия, а усмивката ѝ — мъртвешка. Тъй като бе предложила да помогне за багажа на Ивана, понесе една много тежка чанта, препътайки се, задъхана на няколко крачки зад нея.

Джъстис стоеше като парализиран с подноса в ръце, когато омайният глас на Ивана го изтръгна от унеса. „Аз съм Ивана“, каза му тя. „Това е Джъстис“, каза Ноелия.

Момчето остави подноса на земята и слезе по трите стъпала, които го отделяха от момичетата. Перчейки се със силните си мускули, отнесе двете чанти и куфара до антрето в къщата.

— Чакаме да се върне Сесилия, собственичката на пансиона, за да ни даде ключовете — каза срамежливо Ноелия.

— Направих лимонада — добави Джъстис.

— Щяхме да я пием тук, на верандата.

— Да ти донеса ли чаша?

Нямаше време обаче, тъй като точно тогава се чу характерният звук от мотора на колата на Сесилия, тромавата ѝ маневра за паркиране, хлопването на вратите, затварянето на багажника, гласовете на две жени, обсъждащи банални теми, и накрая — бравата на вратата и проскърцването на портата при отварянето ѝ.

И по случайност в същия момент от вътрешността на пансиона се появи рошавата глава на сънената Каталина, която току-що бе паднала от леглото (буквално) заради кошмар, в който я гонеше сериен убиец, за да я убие с нож за хляб. Каквато беше нисичка и много слаба, все още облечена с тениската и късото клинче, които използваше за спане, приличаше на момиченце, хукнало за утеха при родителите си. Заслепена от слънцето, с притворени очи огледа през спуснатите си мигли цялата сцена с всички участници: Сесилия, Асусена, Ноелия, Ивана, Джъстис и един привлекателен мъж, който се приближаваше, накуцвайки по улицата, с някакъв дълъг и добре опакован предмет под ръка. Той се промъкна в градината на пансиона, без Сесилия да го види, и остана притихнал до вратата.

— Андрес! — възклика Джъстис от най-горното стъпало.

Сесилия подскочи и когато се обърна, видя дяволитата усмивка на един самотен мореплавател, загорял от слънцето, пращащ от здраве, силен и красив, който вместо фрак носеше бяло поло и сини панталони, като моряк на суша.

Пред тази картина като от водевил, в който всички главни герои от романа на новия и живот присъстваха едновременно на верандата ѝ, Сесилия усети как задълженията и емоциите се стоварват върху нея. Изведнъж се оказа в ролята на жонгльор, който балансира между летящи топки и въртящи се чинийки, докато рискува живота си, ходейки по тънко въже, опитвайки се да запази равновесие и задавайки си въпроса как, по дяволите, ѝ бе хрумнало да отваря този проклет пансион, когато си живееше толкова спокойно в мансардата срещу „Ретиро“.

Физическото привличане между Ноелия и Джъстис бе толкова очевидно, колкото и враждебността на Ноелия към красавата Ивана — неизбежно в центъра на мъжкото внимание, в който неприкрито се събираха погледите на Андрес и Джъстис, за неудоволствие на останалите женски от стадото. Особено на Асусена, която, щом я съзря, я определи като заплаха за националната сигурност. И към всичко това се добавяше подозрението на Сесилия, че Андрес е женен, лъжлив и непочтен мъж, когото Каталина бе проучила тайно заради загадката с медальона. И ако тогава детективката го бе отхвърлила като ключов персонаж, все пак предвидливо го бе запазила като второстепенен, но мистериозен герой, точно както правеше Агата Кристи в нейните романни, за да може в края на драмата милата и беззащитна главна героиня да срещне любовта.

Изненадващо, точно Каталина бе тази, която разруши магията. С рошавата си коса и глас на току-що събудил се човек каза нещо подобно на: „Не знам за вас, но аз умирам от глад“ и така безвъзвратно задвижи хода на събитията.

Асусена се втурна да пържи яйца и да топли млякото, докато двете новопристигнали се настаняваха в прекрасните си спални. Джъстис и Ноелия подновиха флирта си, а Андрес, с обичайното си безочие, убеждаваше Сесилия да напуснат сцената.

— Донесох ти въдица — каза ѝ, сочейки пакета. — В случай че искаш да запазиш добрата традиция да готвиш риба от реката. Казаха

ми, че Мансанарес е пълна с тълсти шарани с изцъклени очи и сомове с мустаци като на котка.

— Голяма вкуснотия — засмя се Сесилия обезоръжена.

И там, край Мансанарес, под кестени, тополи и явори, за пръв път тя разреши на Андрес Леал да сложи ръката си на талията ѝ, защото осъзна колко много ѝ е липсвал. Прилоша ѝ от разкаяние чак вечерта, когато остана сама под чаршафите и се видя като злосторницата от филмите. Каква ирония, жертвата на болезненото предателство на един неверен съпруг се превръщаше във виновница на същото престъпление.

12.

Абсолютно е забранено на всички наемателки да упражняват проституция, било вътре в пансиона или извън физическите му граници, поради заплаха от незабавно изгонване, в случай че бъдат хванати в извършването на подобна дейност.

Значи това щеше да бъде нейното убежище, помисли си Ивана, оглеждайки наоколо. Спалнята ѝ, кръстена „Огън“, бе приятна и може би леко инфантилна и малко сантиментална, напълно съответстваща на личността на собственичката на това място — толкова наивна жена, че сляпо бе повярвала на историята за отличната студентка. Сега бе късно да се разкажа — договорът за настаняване бе подписан и стаята отدادена. Не можеха да я изхвърлят оттам дори с топ, „докато спазваш правилата и си плащаш наема в края на месеца“. Така ѝ бе казала хазяйката.

Съдържанието на багажа ѝ изобщо не отговаряше на това на студентка в университет всяка дреха, която Ивана внимателно извади и окачи в гардероба, бе изключително качествена и много скъпа, особено финото ѝ бельо от коприна и дантела, което сложи в скрина и парфюмира с розова вода. По-скоро изглеждаше като момиче, кацнало току-що в Монте Карло по покана на някой арабски шейх или руски милионер, за да се наслади на празничния сезон и танците. Една нощ да присъства на коктейл на борда на луксозна яхта, а на следващия ден — на обяд в градините на двореца. Да отиде на Бала на розата^[1], да залага големи суми в казиното, да се припича в Бийч клуб и да пие шампанско на терасата на хотел „Ермитаж“, докато гледа празничните фойерверки над корабите.

Ивана пътуваше с несесер на Луи Вюитон и три чанти на Шанел, два-три чифта обувки с кристали Сваровски, много рокли на Гучи,

кутия за бижута, която се заключваше като сейф, и истински мини салон за красота, пълен със спирали за мигли и червила.

— Скъпи — прошепна с най-чувствения глас на света на мъжа, който отговори на позвъняването на мобилния си телефон, — вече съм тук.

После се приближи до прозореца и се загледа в пейзажа — градината, планината в дъното, реката в далечината и един отрязък от Мадрид, подслонен под небето от другата страна на гората.

Историята на Ивана не бе по-различна от тази на много други млади жени, родени в абсолютна мизерия в някоя студена съветска зима и принудени да проявят голяма изобретателност, за да се измъкнат от бъдещето си без възможности.

Като малка беше слаба и не особено симетрична. Очите ѝ бяха гладни, краката — готови да избягат, зъбите — твърде големи, а костите — много стърчащи. Беше твърде висока, за да е сигурно, че е дъщеря на възпълничката си майка и сестра на другите три гладни момичета, които твърдяха, че са излезли от утробата на същата жена. Последното го вярваше и самата Ивана, която бе присъствала и на трите раждания, в качеството си на най-голяма сестра и помощничка на баба си Нева, акушерката на селото.

Продаваше зеленчуци на подвижна сергия, състояща се от една количка, която тя буташе всяка сутрин по улиците на градчето, къща по къща — днес цвекло, утре боб, „купете си от картофите ми, аз ще ви ги обеля, за мен не е проблем, стига да занеса някакви пари вкъщи“.

И един ден стана чудо. За една нощ грозното патенце се превърна в красив лебед, краката ѝ — в гръцки колони, извивките ѝ — в катедрали, очите ѝ — в изкушения. И вместо картофи, една сутрин продаде желания с доставка до вратата: в началото само гледане, докато навърши четиринадесет — само докосване и оттогава насетне — само законни практики.

Един от клиентите ѝ, преминаващ през града бизнесмен, пристрастен към откриването на любовта в каталоги за бельо, ѝ призна, заеквайки, че никога не е виждал толкова прекрасно създание като нея. Той, който можеше да се смята за експерт в откриването на

таланти, се кълнеше, че потенциалът ѝ е огромен, и то не само в леглото, но и в много други сфери.

„Мислила ли си за кариера в света на модата? Подиумите търсят гладуващи жени като теб, способни да изоставят навика да се хранят, само и само да се харесат на директорите на модните къщи. Колкото по-кълощава — толкова по-добре. Ако знаеш, Ивана, с тези гладни очи, с този толкова изразен скелет и с това печално лице каква тъга предизвикваш, какво състрадание пораждаш и какво греховно желание събуждаш у мъже като мен: закрилящи, милостиви, щедри... Какво ще кажеш, момичето ми, да дойдеш с мен на другия край на света? Аз ще те направя богата! Малко престорена любов, малко робство в замяна на слава, пари и развлечение.“

— Три години — отговори тя. — После искам свободата си.

И той прие. Защото наивно повярва, че това време ще бъде достатъчно да стопи леденото сърце на Ивана и да получи от нея малко истинска любов.

Известно време живяха в Париж, той, със семейството си, на ул. „Камбон“, а тя — в студио с изглед към център „Помпиду“^[2], над танцова школа и магазин за дрехи втора употреба. Научи френски по слух, английски — с учителка, за която плащаше той, а в едно училище за модели — да се движи като котка. Тогава откри и как да се крие от постоянните му посещения — в един вграден гардероб с двойно дъно, направено тайно от самата нея за тази цел.

— Зайче, къде си? — припяваше той, докато нетърпеливо я търсеше из петдесетте квадратни метра на любовното им гнездо.

А тя беше я на урок, я на пазар, я на фотосесия, я по работа, я скрита в шкафа, докато ти, червей такъв, се изяждаш от яд, изчислявайки, че трите години от договора изтичат и това, което си виждал като оазис, се е оказало мираж. Суха и безплодна земя.

Когато срокът изтече, тиранинът бе безмилостен.

— Не искаш да подпишеш удължаване на срока на договора? Тогава си свободна, но оставаш сама и на улицата. Апартаментът ми трябва за една приятелка.

От този момент Ивана, която се бе научила да се изкачва с нокти и зъби по модните подиуми, които, въпреки че изглеждат равни, не са такива, а наклонени, истински отвесни градини за хищни растения и

отровни лиани, се настани за собствена сметка в собствена мансарда до Сена, където си лягаше само с когото тя пожелаеше.

Когато министърът долетя в Париж на дипломатическа мисия за уреждане на някакво закононарушение по границата, Ивана се наслаждаваше на едно горе-долу обезпечено съществуване. Получаваше малки договори от агенцията и допълнителни доходи благодарение на спорадичните си ангажименти като луксозна компаниянка, които дискретно ѝ осигуряваше консиержът на някой от петзвездните хотели в града.

Оспорваха си я бизнесмени, политици, европейски аристократи и арабски принцове. Веднъж — един крал, три пъти — един и същи шейх, отегчен от наложниците си, продуценти със срамни пороци, действащият президент на една страна във война, за когото се предполагаше, че е на фронта, опитвайки се да разреши военния конфликт.

Тя избираше само мъже, които не я отвращаваха твърде много. Обикновено не твърде стари, нито твърде дебели, нито твърде похотливи. Консиержите ѝ се обаждаха, когато получеха поръчката, и ѝ изпращаха на мобилния телефон сканиран документ за самоличност, който изискваха от клиента при регистрацията му в хотела. Решаваше Ивана.

Министърът още не бе навършил петдесет, беше един от най-обещаващите от неговата партия, привлекателен, образован, елегантен. Джентълмен с изискани маниери и неопетнена репутация. Женен от десет години за дъщерята на член на висшата английска аристокрация, баща на две деца, които посещаваха елитен колеж, притежател на „Астън Мартин“ и на ненасiten сексуален апетит, който жена му не успява да задоволи, колкото и да се стараеше.

Винаги бе имал най-малко една постоянна и една временна любовница. И поръчваше жени на консиержа също така естествено, както поръчваше закуска на румървис. Знаеше, че тайната му порок е опасен в парламент като британския, който по-скоро би простил кражба, отколкото изневяра. Но по същия начин, по който бе разработил безупречни любовни техники, бе измислил и безпогрешна тактика как никога да не бъде хванат: винаги осведомяваше за

флиртовете си жена си, имиджмейкъра си и директора на кампаниите на партията. Информираше ги точно за всяко едно от действията си, така че след като минеше през нечие чуждо легло, следите му биваха веднага заличавани, а всички доказателства — унищожавани.

Брачният договор не наказваше изневярата, а партията го уважаваше достатъчно, за да приеме тази малка подробност относно слабостта му към плътските удоволствия. Беше като Кенеди на ХХІ век, чието увлечение по жените в един момент все щеше да изтлее и да завърши със завръщане към моногамията.

Както и да е, Ивана прие заявката и се появи в хотела в седем вечерта с английска точност и швейцарска прецизност. Пи шампанско, сподели легло и удоволствие с този мъж, който ухаеше на лосион за след бръснене, получи добро заплащане за услугите си и на излизане от стаята бе привикана от мъж с вид на държавен служител, който заплаши с убийство майка ѝ и сестрите ѝ, ако в някакъв момент ѝ хрумне да разкаже какво се е случило през нощта.

Заплахата изобщо не я изненада. Беше нещо обикновено чиновници с вратовръзки, униформени военни, мъже с чалми или въоръжени с пистолети и ножове да я причакват в края на коридорите с подобни предупреждения. Необичайното този път беше, че намери визитна картичка, закачена на бельото ѝ, с краткото послание „Обади ми се“ и телефонния номер на английски мобилен оператор.

Премести се в елегантен апартамент в квартал „Мейфеър“ в Лондон и живя като кралицата на Англия през следващите две години.

Не се върна да работи като модел — професия, която мразеше, а се зае да се култивира, като чаена роза. Постъпи в университет, за да завърши висше образование. Признаха ѝ началното, основното и гимназиалното образование благодарение само на едно обаждане до ректора, под претекст, че Ивана е дъщеря на важен руски инвеститор и че академичната ѝ справка не е фалшивка (абсурдно!), а просто е преведена на английски от неграмотна секретарка. Кой не би повярвал на подобна история от устата на самия говорител на властимащата партия?

— Назначиха ме за посланик в Испания — сподели с нея един ден влиятелният ѝ любовник. — Заради дипломатическите ми качества.

Посланикът настани Ивана в пансиона. Добро оправдание за красива и способна студентка, която от време на време той канеше за приятни преживявания в луксозен хотел.

Ивана не бе особено доволна от решението, но прие уроците по испански и унищожението от тази крачка назад, за да продължи образованието си, защото бе твърдо решила да си осигури достойно място в живота. Беше на двадесет и две години, езиците ѝ се удаваха, увличаха я международните отношения, политиката, историята, философията и правото. Някой ден, мечтаеше тя, щеше да срути здравите основи на самото ООН.

Единственото парче в цялата картина, което не пасваше и дразнеше Ивана, бе това невзрачно рошаво момиченце, което в момента, в който я погледна, я сканира от горе до долу и стигна до единственото възможно заключение: „Тя е проститутка, Сесилия. Руска проститутка. Не го ли осъзнаваш? Току-що настани в пансиона си една луксозна курва. Ако искаш, ще я проуча и ще разсея съмненията ти“.

Има ли правило, което забранява на наемателките да упражняват проституция?

[1] Балът на розата е грандиозно международно събитие, което се провежда една седмица преди Великден в Монако и на което се събира светският елит; основан през 1954 г. от принцесата на Монако — Грейс. — Б.пр. ↑

[2] „Жорж Помпиду“ е съвременен културен център в Париж, построен през 1971 — 1977 г. по инициатива на френския президент Жорж Помпиду. — Б.пр. ↑

13.

*Забранява се проявата на бурни страсти
пред вратата на пансиона.*

Два месеца след започването на учебната година Сесилия проведе телефонен разговор с майка си, от който духът ѝ изпадна в неприятно състояние на беспокойство, продължило няколко часа. Намери облекчение само благодарение на липовия чай, горещите вани и усамотението с книга в библиотеката.

— Сесилия, дъще, вече два месеца не си ни посещавала. Не ми се обаждаш. С баща ти сме много разтревожени за теб.

— Мамо, обадих ти се в понеделник, а днес е сряда.

— И всичко наред ли е?

— Да, също както и в понеделник, всичко е наред.

— Виждаш ли? Нищо. Отговаряш ми само с едносрични думи: да, не, добре, здравей и чао.

— Това не е вярно. Не бъди несправедлива. Разказвам ти всичко.

— Всичко? — Майката на Сесилия използва укорителния тон на начална учителка, която изненадва някого от учениците си в момента, в който краде сандвича на съученика си от съседния чин. — Знаеш ли какво ми каза едно птиченце?

— Я да чуя.

— Че Ноелия, внучката на приятелката ми Виктория, се е влюбила! — Сърцето на Сесилия почти спря. Преглътна. — Ти знаеш ли? Изглежда е момче, с което се е запознала в Мадрид.

— Нямам представа — изльга.

— Никога ли не го е водила в пансиона?

— Мъжете са забранени в пансиона, мамо. Спомни си кой ми препоръча да включва това правило.

— И никой ли не я изпраща до вкъщи? Не идва ли да я търси? Я помисли! Ти си много разсеяна. Със сигурност от време на време

някой я кара с колата си, изпраща я до вратата, целува я пред входа...

Като слушаше майка си да описва въображаемата сцена на първата целувка на Ноелия, която тя приемаше за невинна и чиста, както би подхождало на момиче от порцелан, в съзнанието ѝ се появяващо друг образ, доста по-дързък и — притесняващо се тя — доста по-близък до реалността: силните ръце на Джъстис без риза, обгръщащи фигураната на Ноелия, пъргавият му език, проникващ в устата ѝ, тласъкът на бедрата му, напорът на телата им срещу каменната стена, треперенето на краката, страхът да не бъдат разкрити, изкуителният зов на бунгалото, където можеха да се любят, без да бъдат видени, а после — кошмарът на условностите и обясненията, задължителната тайна, преструвките пред останалите, което още повече подклаждаше огъня на лудостта им.

Кола? Колко заблудени бяха майка ѝ и „птиченцето“, което бе направило изводи от липсата на апетит у внучката, от дълбоките ѝ въздишки и отнесения поглед.

— Виктория ти е казала, нали?

— Каза, че е напълно сигурна. Че момичето, колко трогателно, е влюбено.

— И те е помолила да ме разпиташ.

— Ох, каква си, Сесилия...

Единствената подозрителна кола, която два пъти седмично спираше пред портата, бе черен мерцедес с дипломатически номер, от който слизаше Ивана, придърпвайки полата си. Обикновено автомобилът се появяващо с ръмжене от края на улица „Лансада“ около пет часа следобед във вторник и четвъртък. Набиваше спирачки, изчакваше момичето да излезе от вратата до шофьора и да заобиколи бронята, а после потегляше, без да изчака Ивана да влезе в пансиона. Тъй като имаше затъмнени стъклца, бе невъзможно да се разбере дали мъжът зад волана е шофьор с униформа, или самият министър. Каталина бе проявила усърдие и бе открила, че мерцедесът е официалната кола на посланика на Великобритания.

— И как разбра това?

— По номера, Сесилия! Изобщо не ставаш за полицай. Колата на клиента на Ивана, който явно ѝ е постоянен клиент, не ме гледай така, е с червен номер и има инициали ДТ, което означава „дипломатическо тяло“. Номер 92 отговаря на Обединеното кралство, а цифрата 1 е

дължността, която собственикът заема, в този случай — посланик.
Добре ли си?

— Смаяна съм.

— Каза ми, че дава уроци по френски на посланика два пъти седмично. Голяма курва.

Това умение на Каталина си беше призвание. Неспособна да се абстрагира от чуждите работи, бе започнала да води редовно дневник на пансиона, който даваше сочни плодове. Като начало подозренията ѝ за тайната дейност на Ивана се бяха потвърдили. Когато за пръв път рускинята излезе от къщата, за да отиде на лекции, Каталина бе влязла в стаята ѝ без никакъв проблем — технически или на съвестта. А когато Асусена я бе хванала да рови в чекмеджетата и да изчислява стойността на дрехите от коприна и дантела, изпаднала в екстаз пред гривните, обеците и колиетата в отворената кутия за бижута, да търси по ъглите плика с парите, който намери скрит под дюшека, единственият коментар, който чу от момичето, бе неразбираемата фраза: „Брей, ама това било много доходен бизнес, бе!“. По-късно Асусена разказа случката на Сесилия при затворена врата, убедена, че в лицето на Каталина е разкрила крадла с бели ръкавици, и много се изненада, че, изглежда, хазияката сякаш е в играта, защото единствената ѝ реакция бе да прехапе долната си устна и да я помоли да не казва на никого какво е видяла.

— Не е каквото изглежда — каза ѝ, избирайки същите думи, които използваше съпругът ѝ, когато се кълнеше, че няма връзка с жената, забравила чорапите си в дома им.

Напоследък бе мислила много за тази жена. За малкото, което знаеше за нея, и за безразличието, което бе проявила към чувствата и намеренията ѝ. Бе приела за даденост, че любовницата на съпруга ѝ е коварна разбивачка на семейства, безсърдечна egoистка без лице, без минало или проблеми със съвестта. Но сега, когато започваше да се идентифицира с най-големия си враг, любопитството ѝ се събуждаше. Дали понякога онази също е била тъжна, както бе самата тя, изпитвайки такова безумно и неустоимо привличане към женен мъж? Дали е претегляла на вътрешния си кантар личното щастие и чуждата болка? И това, че нямаха деца, беше ли изиграло някаква роля?

Сигурно „да“, казваше си Сесилия, защото да откраднеш мъжа на някоя идиотка не е същото като да откраднеш бащата от децата му.

Главата ѝ щеше да се пръсне. Не можеше да изтре от съзнанието си образа на Андрес Леал, който се жени за друга жена. Не знаеше дали от този съюз не са се родили две или три беззащитни създания, които всяка вечер чакат завръщането на любящия си баща. Единствено знаеше, че вече бе разрешила на този мъж да обвие талията ѝ, да ѝ говори мръсотии на ухо, да се разхожда с нея на свечеряване по брега на Мансанарес и да я учи как да борави с новата си въдица с автоматична макара (ако дядо ми я бе видял, колко щеше да се зарадва), като се възползваше от това, за да се притисне до тялото ѝ, готово да се разтече като разтопено масло.

Все още не бяха прекрачили прага на предателството: до момента нямаше целувка с език, нито бе демонстрирано желание да се потъркалят по някой хълм или да се скрият на пусто място, за да облекчат страсти си. Андрес можеше да се прибере у дома и да легне при жена си без особени угризения. Можеше да се заблуждава, че Сесилия е просто една изоставена от неверния си съпруг жена със смачкано самочувствие, беззащитна, уязвима и жадна за обич, на която помага с разходки и красиви думи да превъзмогне травмата.

Може би той също бе разкъсван между чувството за дълг и изкушението. И самотното му лято, на борда на онзи кораб, е било истински ад с безсънни нощи и потънали в размисъл залези. Не е толкова лесно да разрушиш семейство, да разбиеш две, три или четири сърца — на тези, които толкова си обичал, заради друго сърце — ранено и готово да спре като стар стенен часовник, чийто собственик е забравил да го навие.

Андрес забързваше и рязко спираше. Вторачваше се в една точка и мигаше бързо. Прегръщаше я и се отдръпваше, избързваше и изоставаше, поемаше въздух да каже нещо и издишаше безмълвен.

На това ниво на отношенията ни, мислеше Сесилия, в случай че задръжките не бяха нищо по-различно от естествения страх от любовта, която пристига без предизвестие, Андрес щеше да ѝ е позволил да надникне малко повече в неговия свят. Щеше да я е поканил на кино, на вечеря, щеше да я е представил на двамата или тримата си най-добри приятели, щеше да ѝ е разказал забавни истории от детството си, щеше да ѝ е говорил за родителите си, толкова мили

хора, които живеят в Ел Боало в много красива къща, построена с тези ръце на строител по призвание, както и за двамата си братя. Щеше да ѝ е разказал за войната, в която господар и куче са изгубили заедно по един крак, за болката, страхът, операцията. За убедеността, че нищо няма да бъде същото като преди и за преоткриването на живота — на един нов свят, нов дом, нова работа, нов хоризонт.

Знаеше, че постъпва зле. Че се движи в минно поле, че се дави в плаващи пясъци и че се хвърля в черната паст на вълка. Но изтощението от несигурността я победи и един следобед, когато Асусена вече си бе тръгнала, Ивана бе на лекции, а Ноелия и Джъстис бяха изчезнали заедно, почука на вратата на стаята на Каталина.

— Имам нужда от помощта ти.

— Да разкрием престъплението?

— Че за какво друго.

Призна й, че това, което изпитва към Леал, ѝ се изпълзва от контрол, че не може да спи, нито може да намери изход, нито е способна да мисли за нещо друго, освен за него. И че подозира, че е женен.

— Значи ти също си видяла снимката — предположи Каталина.

— Само бъди дискретна, Каталина! За бога, много те моля! Ако разбере, че го проучваш, свършено е. Никога не съм познавала друг, който така ревниво да пази личното си пространство.

— Хората, които ревниво пазят личното си пространство, крият нещо — отвърна любителката детектив.

После отвори тетрадката, в която водеше бележки за полицейските си разкази, махна капачката на химикалката и записа с детския почерк на момиченце от колеж на монахини.

— Andres Leal Enero. Възраст?

— Нямам представа.

— Адрес?

— Нямам представа.

— Гражданско състояние?

— Това е въпросът, сладурано.

— Вярно. Име на фирмата му?

— „Микеланджело Буонароти“.

— О, все пак знаеш нещо за мъжа, в когото си се влюбила — пошегува се Каталина. — Ужасен клиент си.

— Знам много неща — протестира хазяйката ѝ. — Знам, че има пиперливо чувство за хумор и щедро сърце, че обожава кучето си, че има платноходка в Сантаандер, че родителите му се казват Данило и Инмакулада и живеят в Ел Баало, че е израснал в къщата, в която сме ти и аз, че очевидно се е оженил за блондинка и че е наранил крака си в инцидент, че е наел собствения си шеф, за да събудне мечтата си да бъде строител, че има двама братя и че той е най-чувствителният от тримата.

Каталина записваше бързо.

— Поеми си въздух, за бога — оплака се през смях. — Като начало смятам да започна да го следя, без той да разбере. Ще ми заемеш ли колата си?

— Не, не, не! — разтревожи се Сесилия. — Ще те разкрие.

— Спокойно, няма да ме хване! Имай ми доверие. Знам как се следи. Ще ти донеса снимки и всичко останало, а той изобщо няма да се усети.

Готова на всичко, Сесилия се съгласи да стане съучастник в заговора и прие всички искания на Каталина. Пусна кучето, насочи го по следата и зачака търпеливо то да донесе плячката.

Първото, което хрумна на Каталина, бе да разследва Андрес Леал, без да излиза от пансиона.

Сравни малкото данни, с които разполагаше, с възможностите, които ѝ предлагаше интернет, и в крайна сметка потвърди някои детайли, които вече знаеше. После се обади по телефона в офиса на Андрес и стисна палци да ѝ отговори секретарка.

— „Микеланджело Буонароти“, кажете! — отговори женски глас.

— Добър ден — каза Каталина. — Обаждам се от „Дженеръл Електрик“, за да ви предупредя, че техникът за пералнята звъни на домофона и никой не му отваря.

— Пералня? — Възклика гласът в телефона. — Мисля, че грешите. Това е офис. Тук нямаме пералня.

— О, не! — Гласът на Каталина прозвуча отчаяно. — Значи не звъня в дома на господин Андрес Леал?

— Не, това е фирмата му — отвърна другата. — Какъв адрес са ви дали?

Каталина измисли улица и номер.

— Не, няма нищо общо с неговия адрес.

— Колко странно — каза Каталина. — Явно са разменили листовете. Тук пише: „Андрес Леал Ереро, повреда на пералнята, да се отиде на място, спешно“. А номерът, който фигурира тук, е този, на който звъня.

— Тогава кажете на техника, че адресът, на който трябва да отиде, е улица „Хуан Браво“ номер 15, етаж четвърти. Не се притеснявайте, аз ще предупредя Андрес по мобилния.

— Много благодаря — произнесе Каталина с цялата любезност, на която бе способна, и пусна в действие втората част на плана си. — Чакайте! — извика. — Вашата фирма е строителна, нали?

— Да.

— Ясно! — усмихна се. — Изглежда, са сложили името на собственика на фирмата на мястото на собственика на жилището.

— Случва се.

— В такъв случай не се обаждайте, ще потърся името на клиента в компютъра. Извинете за беспокойството.

— Няма нищо.

— Много сте любезна — каза. И добави: — Много ми помогнахте.

В седем сутринта на следващия ден, в тъмното и мразовито утро на първия петък от ноември, Каталина застана на пост на улица „Хуан Браво“ в колата на Сесилия, която паркира на разумно разстояние от входа на дома на Андрес Леал, за да не бъде разкрита от обекта на наблюдение. Беше донесла записките си по литература и ловджийски бинокъл.

В седем и половина дойде портиерът. Точно в осем излезе някакъв господин с палто. В осем и шестнадесет — една девойка с дънки. В осем и половина влезе пощальонът, в девет без десет, облечени в униформи, излязоха три деца, които пресякоха улицата и се шмугнаха в училището отсреща. И в девет, когато Каталина бе започнала да ругае късмета си, излезе Андрес Леал с кучето си Бичо. След като животното си свърши работата, двамата се качиха в черно беемве и се изгубиха в края на улицата.

В този момент следователката се наведе над съседната седалка, взе саксия с далии и излезе от колата.

— Здравейте. Аз съм доставчик от „Интерфлора“. Нося цветя за госпожа Леал — каза на портиера. Той повдигна едната си вежда. — „Хуан Браво“ 15, етаж четвърти. Тук е, нали? — Каталина се престори, че чете данните в някакъв списък.

— Тук не живее никаква госпожа Леал — заяви мъжът.

— Не? Сигурен ли сте?

И тогава този невинен човек разреши само с една фраза целия случай, който бе възложен на Каталина.

— Цветята трябва да са за господин Andres Леал, но той живее сам — уточни портиерът.

— Значи няма госпожа Леал?

— Не — повтори. — Само господин Леал и кучето му. Но няма госпожа. Ако искате, оставете цветята тук, в портиерната. Аз после ще ги кача, когато дойде домашната помощница.

— Не, благодаря. Предпочитам да проверя в цветарската къща дали данните са верни.

Каталина бе планирала веднага след като реши загадката, да се отправи към университетското градче. Ако побързаше, все още можеше да стигне навреме за първата лекция. Включи мотора и започна да маневрира, за да излезе, но когато погледна в огледалото за обратно виждане, се закова намясто.

Черният мерцедес с тъмни стъкла и номер ДТ 92–1, който всеки вторник и четвъртък оставяше Ивана пред входната врата на пансиона, се появи откъм ъгъла и сега приближаваше колата на Сесилия. Случайността пожела той да спре точно до нейната врата, на втора линия. Шофьорът слезе, заобиколи и отвори задната врата, от която слязоха момченце и момиченце на шест-седем години, много руси и много спретнати деца, точно като на посланик.

Каталина наблюдава сцената на студеното сбогуване, тежката раница, сандвича за междучасието, ведрото посрещане на монахинята на вратата и не можеше да спре да повтаря фразата, която напоследък звучеше като мантра в главата ѝ: „Голяма курва“.

Изчака няколко секунди да се успокои и после се обади на Сесилия от мобилния си телефон.

— Добри новини — съобщи ѝ тя. — Няма госпожа Леал. Пътят ти е чист, шефке.

После потегли към университета, но спря пред магазин за бои, откъдето купи черен спрей.

Присъства на четирите лекции, обядва сама в кафенето, уби време в библиотеката, докато свършат следобедните часове, и около осем вечерта, скрита във влажната и студена мъгла, уверявайки се, че никой няма да я види, написа на фасадата на факултета: „Ивана е курва“.

След това, удовлетворена, отново се качи в колата на Сесилия и се прибра в пансиона на брега на Мансанарес, който завари пуст.

Сложи на един поднос ориз и пиле, обезмаслено кисело мляко и прясно мляко с бисквити. Качи се на третия етаж, влезе в библиотеката на Сесилия, седна на креслото под светлината на луната, която влизаше през капандурата, и без да усети, след като почете детективски роман, заспа.

Не за първи път се събуждаше стресната посред нощ, облечена и схваната, с отворена книга в скута и си даваше сметка, че от три-четири часа сънува и в този сън тя е друг човек, с различно детство. Обикновено тръгваше към стаята си, опитвайки се да не обръща внимание на буцата в гърлото си, и щом се окажеше скрита в уединението си, се хвърляше по очи на леглото и се опитваше да възстанови прекъснатия сън.

Тази нощ обаче не я събуди споменът за баща ѝ, легнал върху тялото на някоя от безбройните жени — едни от тях познати, други — не, и всички до една курви, — които влизаха и излизаха от дома им като пориви на студен, ухаещ на парфюм вятър. Събудиха я познати до болка стонове, които идваха откъм вратата на пансиона.

Имаше чувството, че отново е на осем години и е оставила вратата на стаята си отворена, за да потърси закрила от страха и тъмното.

Чу възклицианията, смеха, ритмичните и отмерени пъшкания, тласъците, шепота, екстаза накрая — първо на жената, а веднага след това и на мъжа, едновременната въздишка на удоволствие и облекчение, молещия глас на баща си, който винаги искаше още и още

жени, още нощи, още пъти: „Остани още един час, още два часа, ще ти ги платя утре, остани да преспиш и се събуди с мен, сякаш сме влюбени и любовта ни няма цена“.

Каталина погледна колко е часът. Три и петнадесет през нощта. Изчисли, че температурата е пет градуса, погледна звездното небе и пълната луна през капандурата и усети ням и дълбок гняв към този, който правеше любов там долу, на верандата.

Стоеше като диво животинче — притихнала и нащрек, което е чуло странен шум в гората. Когато тишината се сгъсти, тогава истинската Каталина, хрътката, изскочи от вътрешността ѝ и се затича надолу по стълбите, за да изненада двойката на местопрестъплението.

Къщата бе потънала в пълна тъмнина. Вратите на спалните на първия етаж бяха затворени и единствената светлина в коридора идваше отдолу, осъдно процеждаща се от улицата. Стълбището бе пусто, кухнята — тъмна, холът — празен.

Единственият начин да се разбере кой се опира на входната врата и шепне неясно и неразбираемо, бе да надникне през шпионката. Но за разочарование на Каталина, изглежда, двойката бе седнала или легнала и оставаше под зрителния ъгъл на стъкленото око. Затова ѝ хрумна, че ако се качи на кухненския плот в прерафаелитска поза^[1] и извие врата си като акробат, може би ще успее да зърне поне косата, обувките или някой друг атрибут на любовниците, който би могла да идентифицира.

Решена да го направи, се качи на един стол и от него — на плота, но както бе изнервена, не прецени, че металните скоби няма да издържат тежестта ѝ. Случи се неизбежното — дървената табла поддаде и Каталина се строполи на пода, завличайки след себе си чекмеджето с приборите, които се разпияха във всички посоки, както и един буркан с майонеза (да я вземат дяволите!), която някой бе забравил да прибере в хладилника и сега стъклото се пръсна на хиляди парчета.

Шумът бе толкова оглушителен, че трябва да бе събудил половината квартал, но в най-красивия пансион на света никой не се притече на помощ на младата детективка.

Стресната от суматохата, двойката до вратата бързо офейка, без да даде време на самозваната мис Марпъл, омазана с майонеза и

болезнено натъртена от удара, да се изправи и да надникне през прозореца. Избягаха. Изпариха се като призраци. А най-стрannото бе, че на следващия ден нито Сесилия, нито Ноелия, нито Ивана си спомняха да са чули какъвто и да било шум през нощта.

— В колко часа, казваш, се е случило?

— В три и петнадесет.

— Колко странно!

— Аз се прибрах в четири — призна, леко изчервена, Сесилия.

— Аз също се прибрах късно — каза Ноелия. — След теб — изчисли тя.

— Аз спах у една приятелка — извини се Ивана.

И трябваше Асусена да внесе малко здрав разум в разговора, за да се избегнат необосновани обвинения.

— Сигурно са били външни хора. Минавали са оттук, видели са портата отворена и са се шмугнали вътре.

Но пак тя бе тази, която потърси следи по хвърлените за пране дрехи: гънка тук, петно там, оглеждайки с лупа коприненото и дантелено бельо на Ивана, памучното на Ноелия и найлоновото на Сесилия, за да стигне накрая до заключението, че в еднаква степен и по трите има доказателства за сексуална активност.

Тази информация, която ѝ бе изискана от Каталина, не се оказа достатъчна, за да изясни случая, но бе полезна за разследването ѝ, за да отхвърли теорията за непознатите любовници. Или пълнолунието бе виновно за това безобразие, или неизбежно някоя от трите обитателки бе проявила бурни страсти пред вратата на пансиона.

[1] Прерафаелитите са общност от английски художници, поети и критици, създадена с цел да реформира изкуството, като го освободи от сковаността на изображенията, въведена от Рафаел. — Б.пр. ↑

14.

Искреността и честността са добродетели, които младите наемателки на пансиона по правило трябва да притежават.

Когато се изправи пред графита на тухлената стена срещу вратата на факултета й, Ивана почувства непоносима болка, която вцепени всяка частица от тялото ѝ и я накара да се присвие. Изпита желание да повърне, зъбите ѝ затракаха като кастанети, а по гръбнака ѝ се спусна нещо като опустошителна мълния. Учебниците, които държеше в ръце, паднаха на земята, а химикалките ѝ се търкулнаха по асфалта. Нямаше какво друго да направи, освен да се хване за момчето, което вървеше до нея, за да не се срине от шока.

Той също бе видял надписа „Ивана е курва“ и бе усетил прилив на гняв и треперене на коленете.

— Не обръщай внимание — утеши я той. — Със сигурност е Сусана. Тя е луда. Напада теб, за да уязви мен.

Беше девет вечерта на един петък. Надписът все още бе влажен. Най-вероятно още никой не го бе видял.

— Хайде да вземем разтворител и да го изтрием, искаш ли? В гаража имам терпентин.

Ивана плачеше, стиснала здраво якето на момчето, което управляваше мотора, сякаш бе космически кораб. Казваше се Дани. Живееше в жилищна зона извън града с родителите си, сестрите си и две кученца. Току-що бе навършил двадесет години и го отбеляза, като ѝ подари единствената истинска целувка, която Ивана бе получавала през целия си живот. Романтична целувка, без да бърза или изисква и без да я придружава с дебелашки намеци или опипване, а с красиви думи и нежни ласки.

Въпросната Сусана бе наистина малко неуравновесена и отнесена. Излизаше с Дани още от училище и казваше, че когато

завършват следването, ще се оженят, защото той е любовта на живота ѝ и са създадени един за друг.

Идеята не бе твърде неприятна за родителите на Дани — семейството на Сусана бе богато и почтено — и затова изпитваха голямо недоверие към новото завоевание на сина си: руска студентка, която дори не бе глезната наследница на някой от милионерите със съмнително придобито богатство, собственици на яхти и частни самолети, които се разхождаха по света с онази безнаказаност, която само парите осигуряват. Ивана изглеждаше някак изгубена и дезориентирана в тази страна, в която нищо не познаваше: нито обичайте, нито нравите, нито езика.

— Ивана е модел — бе съобщил синът им една неделя по време на обяд, сякаш за да влоши нещата.

Майката на Дани почти получи инфаркт от вида ѝ. Момичето носеше кожено яке и тесни черни кожени панталони, боти с ток и слънчеви очила.

— На колко години е? — попита сина си тихо. — Тридесет?

Но преодоля първоначалната уплаха и бе подходящо въведена във всичко, което имаше нужда да знае, за да спи спокойно. „На двадесет и две е, учи в моя факултет, отлична студентка, говори четири езика, тя е космополит, внимателна, деликатна, прецизна, подредена, фина, изтънчена, изискана, елегантна, чиста, мила, стриктна, любезна, чувствителна, покорна, послушна, уважителна, беззащитна и очарователна.“ Накрая се предаде пред очевидността на искрената любов и реши да последва съвета на съпруга си: „Ако не искаш да изгубиш сина си, не се настройвай срещу нея“.

Така Сусана бе престанала да съществува в краткия любовен живот на Дани и бе заместена от Ивана с хирургическа прецизност. Стерилен, безболезнен и траен процес.

— Ще изтрием надписа и ще те заведа на вечеря — утешаваше я Дани. — Не плачи, искам да видя усмивка на това хубаво лице!

Спра мотора, обърна се и я целуна, както бе с каска на главата. Оказа се сложно и двамата се засмяха.

В крайна сметка, вместо да използват разтворител, решиха да напишат върху „И“ — „С“, върху „в“ — „у“, едно „с“ в средата и след малко едното име бе сменено с другото. В понеделник, когато

занятията бъдат възстановени, стената щеше да е декорирана с убийственото твърдение: „Сусана е курва“.

— Защото е била тя. Със сигурност.

После Дани вдигна Ивана във въздуха, сложи я на мотора, целуна я отново и подкара.

В четири и половина сутринта, след вечеря на свещи и щура обиколка из всичките три или четири модни дискотеки, Дани откара Ивана обратно в пансиона. Спряха близо до портата. Ивана се обърна да отвори вратата, а Дани я притисна отзад, обгръщайки я силно с ръцете си. Тя веднага усети топлината и напора на желанието му.

— Спри, Дани — каза му тя. — Не на улицата, моля те!

— Обичам те — заекна той, без да знае, че това е първият път, когато някой прави любовно признание на Ивана. И тя, обезоръжена, го остави да я обича, където, когато и както иска той, със забързания ритъм на човек, който от дълго време е задържал дишането си и най-накрая може да покаже главата си над водата.

Беше студено и кожените им дрехи скърцаха в унисон. Обувките им удариха два-три пъти вратата на пансиона и когато Ивана разбра, че моментът е дошъл, затисна с ръка устата на любовника си, за да му попречи да събуди цялата къща.

— Искаш да ме задушиш ли? — Възропта той.

— Шшшшт! — отвърна тя, затискайки устните му отново, този път с нейните, влажни и плътни.

После Дани си тръгна, заклевайки ѝ се в зряла и истинска любов, с ума и сърцето си в единомислие, опиянен от чувствата си, а Ивана влезе в къщата, след като чу звука на мотора да се губи в нощта.

Пансионът бе потънал в дълбок сън. Нямаше нито запалени лампи, нито отворени очи, нито разни Каталини да пробягват като призраци по коридори и стълбища.

Ако малката рошава досадница наистина бе чула еротични звуци, то не са били техните.

— Да не си сънуvalа? — осмели се да намекне. — Сексуалните фантазии отговарят на потиснати желания и нужди.

— И какво?

— Нищо, просто ти липсва движение. Не излизаш, нямаш приятел... Малко си саможива.

Трябваше да се намеси Ноелия, преструвайки се, че изведнъж силно я е заболяла глава, за да не прерасне разговорът в спор. Помоли ги да не повишават тон, за бога, взе аспирин и избяга по стълбите нагоре, измъквайки се по този начин от разпитите на Каталина.

Ноелия бе казала истината. Прибрала се бе вкъщи точно в четири без десет, така че бе невъзможно Каталина да е чула тях. Джъстис бе много внимателен, много тих, а единственото, което се бе изпълзнало от нея, бе въздишка от болка, когато бе усетила проникването — горедолу към четири часа. Не в три и половина, както твърдеше онази, „Мара подробната“.

Бяха изкарали вечерта заедно, както бяха навикнали напоследък, зяпайки се запленени в очите в продължение на часове, обгърнати от топлия сумрак на едно кафене с камина, което не бе много далеч от пансиона. После се бяха шляли из пустите улици на града, играйки на следната игра: да се целуват пред всяка врата, докато стигнат тяхната.

— Ела в къщичката ми — помоли я отчаян Джъстис за N-ти път.

— Не.

— Защо? — Тъжният му поглед обезоръжи Ноелия.

Отговорът бе толкова жесток, че Ноелия не се осмеляваше да го произнесе: „Заради цвета на кожата ти, Джъстис. И защото нямаш нищо, нямаш работа, нямаш бъдеще, нямаш прехрана. Защото е немислимо аз да се влюбя в теб. Защото не съм готова да избягам с теб в Кения. Защото си нелегален имигрант. Защото къщичката ти не е твоя, а плод на милостта на Сесилия. Защото любовта ни е забранена. Защото съществуват расите, социалните класи и предразсъдъците. И защото съм много страхлива, Джъстис: страх ме е от майка ми, ужасявам се от баща си, понеже ако им кажа за теб, ще дойдат да ни разделят. Ще ме изпратят да уча в Швейцария, а теб ще те депортират, ще ме изтръгнат от прегръдката ти, ще остана без подслона на обятията ти и ще умра от мъка“.

— Защото съм беден ли?

— Защото аз съм богата.

— Защото съм черен ли?

— Защото аз съм бяла.

Джъстис обаче бе изгубил способността да чува и да разбира и бе съхранил само тази да обича. Целуна я до вратата на пансиона с непозната страсть, почти с гняв, почти хапейки. Каза й нещо като: „Ще бъда такъв, какъвто ти искаш да бъда“ и тя се предаде.

Позволи на Джъстис да разкопчае дрехите ѝ, да я гали сантиметър по сантиметър, чак до делтата на река Тана, до сърцето на диамантената мина, до най-високото на Килиманджаро, докато не превзе стените на крепостта и докато не бликна ручей червена кръв.

— За пръв път ли ти е? — изненада се той. — Затова ли не искаше?

И това се стори идеалното извинение на Ноелия.

— Страхувах се.

— Няма от какво да се страхуваш — успокои я той, притискайки я в обятията си. — Заболя ли те?

— Не — изльга тя.

— Искаш ли да го направим още веднъж, по-бавно?

— Да.

— Да отидем в къщичката ми. Ще те любя цяла нощ. Цял живот.

Това за главоболието бе истина. Нощта на свещ, любенето без почивка, болката, разучаването, желанието и удоволствието, двама в едно, тялото на Джъстис, преплетено в нейното, животинската му миризма, човешката му ласка, гладът, жаждата, допирът на кожите им, мокрото легло, тъмнината, светлината. Съмването в осем. „Трябва да вървя, Джъстис, защото Асусена ще дойде и ще ни хванат“.

С аспирина и чашата мляко в стомаха Ноелия се хвърли гола между чаршафите и спомняйки си ласките на Джъстис, заспа изтощена, доволна и омиротворена.

— И аз мисля така, Асусена — каза Сесилия, за да приключи темата, — сигурно са били непознати. Трябва да подсилим портата. Забелязали ли сте бравата да е насиливана?

— Не е — отвърна Каталина. — Или някой е оставил вратата отворена, или са имали ключ.

— Добре, станалото — станало — заключи Сесилия с въздишка.

— Тъй като днес следобед ще идва Андрес да поправи плота, ще му

кажа да смени ключалката.

Каталина я наблюдаваше с наклонена глава. Нищо не убягваше от нейната проницателност и руменината по бузите на хазяйката ѝ също не остана незабелязана. Сесилия усети изучаващия ѝ поглед и бързо тръгна нагоре по стълбите. Каза, че има дело в понеделник и че ще се видят на вечеря. После се затвори на таванския етаж да се преструва, че проучва някакви скучни законови положения.

Да, това се случи. Точно тя, Сесилия, бе първата, която наруши собствените си правила. Тя бе стенала, въздишала, хапала, целувала и дори бе възклицивала „Алилуя!“ накрая. Точно в три и половина през нощта. С тялото на Андрес, слято с нейното, и е чиста съвест благодарение на разкритието на Каталина: „Няма госпожа Леал“.

Тази новина, съобщена по мобилния телефон в девет и петнадесет сутринта, бе събудила от дълга летаргия звяра, който никога не бе подозирала, че спи вътре в нея. Защото векса тя бе винаги спокойна. От онези жени с фланелени пижами през зимата и нощница с буфан ръкав през лятото. Много чиста, много стерилна. А съпругът ѝ — много бърз, като велоцираптор^[1], така да се каже. Чудовищата, които, докато се усетиш, те хващат, убиват, оставят те вцепенена, без да успееш да схванеш добре какво ти се е стоварило отгоре: „Хайде, чао, радвам се, че се видяхме, беше удоволствие, но за мен“. „А ти извинявай за тези косми. Другия път ме предупреди и ще се епилирам“.

Любовният му репертоар бе много ограничен. Любовната игра — по-кратка и от времето на най-добрите световни рекорди на лекоатлетите.

След мъчителния ритуал Сесилия старательно се оправяше. Ставаше от леглото, изпъваше малко чаршафите, измиваща се и се парфюмираше, преди да облече отново бельото, нощницата и да закопче копчетата. Сресваше се, миеше втори път зъбите си и се връщаше в леглото, където мъжът ѝ дълбоко спеше. С пижама.

Този сценарий се повтаряше два пъти седмично, прецизно като по швейцарски часовник, така че като се направят приблизителни изчисления, излизаше, че Сесилия е правила любов хиляда двеста четиридесет и осем пъти в живота си, винаги със същия мъж и винаги със същия предвидим резултат. Съзнаваше, че любовните ексцесии от еротичните романи и романтичните филми са плод на развинтените

фантазии на авторите и изискванията на продуцентите, но когато ги сравняваше със собствения си опит, тази чак толкова голяма разлика я изненадваше. Това, което виждаше на екрана на плазмения си телевизор, и онова, което после ѝ се случваше в леглото, бяха две толкова различни реалности, че можеха да се осмислят само от гледната точка на научната фантастика. Никога не бе изпитвала това, което се обозначава с понятието „похот“. Да, може би желание да бъде обичана с нежност, да бъда галена, глезена, приласкавана и защитавана, но онзи зов на природата, който, очевидно, усещаха главните героини в онези филми — никога.

След като бе спал с нея, мъжът ѝ оставаше за момент смълчан, гледайки я с нещо средно между благодарност и срам, като че ли се чувстваше виновен, че е нарушил спокойствието ѝ, или като че ли ѝ дължеше услуга, докато със затворени очи Сесилия се опитваше да асимилира какво се бе случило току-що под чаршафите.

Затова ѝ струваше толкова усилия да разбере, че огънят, жаждата, нетърпението, тръпките и тракането на зъбите, които последваха простото разкритие на Каталина: „Няма госпожа Леал“, отговарят, ни повече, ни по-малко, на смъртния грях на сластолюбието, определяно като неудържимо и неконтролирано сексуално желание.

Сесилия се затвори в кабинета си, разгорещена, замаяна и патологично обсебена от мисълта да разкъса със зъби дрехите на Andres Леал, да пъхне езика си в устата му, да издере гърба му и да го накара да припада от удоволствие. От този момент и докато постигна целта си, осемнадесет часа по-късно, бе робиня на собственото си сладострастие.

Поиска разрешение от „Човешки ресурси“ да отсъства по здравословни причини.

— Чувствам се странно — каза на приятелския глас, който винаги отговаряше на зова ѝ за помощ. — Нещо съм замаяна, краката ми треперят и ме заливат горещи вълни.

— Сигурно е от грипа.

— Не! Не е грип. От нервите е.

— Пристъп на тревожност?

— Не, не е и това. Ако беше тревожност, щях да я разпозная. Това е нещо друго. Някаква странна треска. Гняв може би.

— Сесилия, съзвеми се. Наистина ли смяташ, че изпитваш гняв?

— Ох, не знам. Но ми идва да вия.

— Добре, върви си у дома и вземи някакво успокоително. Аз ще пиша грип, става ли?

Щом се прибра в пансиона, Сесилия си взе леден душ въпреки студа навън. Още преди да докоснат кожата ѝ, капките вода изчезваха, превърнати в пара, и пращяха като пламък на свещ, когато се намокри. Отвори уста и усети, че пожарът се разраства безнадеждно.

Тогава на вратата се позвъни.

Асусена отиде да отвори. Поздрави учтиво мъжа, погали кучето, предложи чаша горещо кафе и го помоли да изчака в хола, докато Сесилия, която е горе, слезе.

— Дойде господин Леал! — извика пред вратата на банята. — Трябва да му подпишеш не знам какво си от общината.

Сесилия, чието сърце се качи в гърлото, се уви в хавлия.

— Кажи му да не тръгва — извика в отговор.

Избра копринени бикини, гарнирани с дантела, рокля с кръстосано деколте, която много ѝ отиваше, и за момент се поколеба между официални обувки и високи ботуши. Накрая се спря на ботушите, гримира се като за сватба, приглади косата си, забави се един час, сложи си парфюм, задържа се още миг, пробвайки обещите и колиетата, които бяха в кутията ѝ за бижута, и когато видя, че няма какво повече да добави, позволи на Природата да свърши чудото. На излизане от стаята срещна Асусена на стълбището.

— Ай, колко сте красива! — възхити се помощницата. — Тази рокля ви подмладява с десет години. Като фиданка сте! И как блестят очите ви, Сесилия, и как сте се зачервили! Да нямате температура? Да не сте хванали нещо?

— Тук ли са момичетата?

— Не, отидаха на лекции.

— А Джъстис?

— И него го няма. Излезе рано.

Изведнъж Сесилия се почувства като лисица. Веднага състави хитър план.

— Асусена — каза тихичко. — Ще ми направите ли услуга да отидете до пазара и да ми купите киви?

— Да не сте запечена?

— Много.

— Тогава ще отида веднага, а после ще оправя стаите.

— Не бързай толкова — предупреди я Сесилия. — Нямаме спешна работа.

Вече от доста време в хола, легко неспокойни, чакаха господар и куче. Андрес Леал бе излязъл от дома си в девет сутринта и като всеки ден бе извел Бично да свърши нуждите си.

Какво странно нещо е умът след една безсънна нощ, в която мисълта за Сесилия не му даваше мира, му се бе сторило, че вижда колата й паркирана в края на улицата. Градски мираж.

Не беше първата нощ, в която спеше зле, събуждаше се стреснат в тъмното, облян в пот, а сърцето му биеше с хиляда удара в минута. Лекарят му го отдаваше на посттравматичен стрес и го успокояваше, убеждавайки го, че времето ще излекува всички болки, както физическите, така и душевните, че кошмарите ще престанат да го измъчват, а сълзите вече няма да мокрят възглавницата му.

Но вече бяха минали пет години от инцидента. Бе свикнал със сакатия крак, умът бе възстановил здравето си, постепенно спираше всички противоболкови лекарства, но раните на душата продължаваха да стоят отворени като огромни черни дупки, способни да погълнат цялата вселена.

Вкопчен в Бично на сред откритото море, Андрес Леал плачеше като дете, а сълзите му преливаше в океана.

— Това е част от процеса — казваше лекарят му. — Скърбенето.

— Колко продължава?

— Цяла вечност.

— Никога повече няма да обичам. Любовта боли.

— Любовта лекува.

„Случаят Сесилия“, както го наричаше в себе си, не се различаваше от увлечението на един тийнейджър по момичето от съседния чин. Когато свършише учебната година, изчезваше и проблемът.

Но ремонтът бе приключил през юли и вече бе ноември, а момичето от съседния чин се явяваше в сънищата му, обвито в светлина, и целуваше всяко място от тялото и душата му, което го болеше. Събуждаше се, крещейки името й: „Сесилия!“, защото сънуваше, че тя кара колата, с която двамата падат надолу в пропастта, че тя е тази, която се троши като кристална ваза, тя е, от чиято уста

блика кръв. Тогава Бично се качваше на леглото, ближеше сълзите му и виеше с него.

А после съмваше и Сесилия бе жива и спореше за глупости, като събуждаше в него едно старо чувство, което разпознаваше и от което се страхуваше и бягаше, за да не бъде никога повече уязвим, за да се защити, въоръжен до зъби в непроницаемия бункер, в който бе решил да превърне живота си.

Жената, която влезе в хола, прикривайки изгарящия я отвътре огън, имаше големи очи, разширени зеници, набъбнали устни, поруменели бузи и такова страхотно тяло, сякаш не беше същото, с което обикновено отиваше и се връщаше от кантората, а на някого много по-млад и опасен. Андрес Леал не очакваше да преживее такъв уплах в дванадесет на обяд.

— Уха! — не се сдържа той. — На купон ли отиваш?

— Купон?

— Да.

— Не. — Леко нестабилна в ботите на висок ток, Сесилия се приближи към него. — Днес не отидох на работа.

— И винаги ли изглеждаш толкова хубава, когато си вкъщи?

— Винаги.

— Защото си много красива, не знам дали го осъзнаваш. И ухаеш прекрасно.

— Благодаря.

Имаше нещо диво в погледа на Сесилия. Като на неопитомен скален орел. Андрес Леал прокара ръка през косата си, за момент се поколеба, после пое въздух.

— Ела тук, красавице! — каза той, хващайки тази хищна птица през кръста и привличайки я с бързо движение към устните си.

Това беше първата целувка. И имаше вкус на изсушени сълзи, на метал (заради паниката в началото) и на безусловно отдаване след това. Първата от един милион целувки, които си размениха през този ден. В пансиона, по време на разходката край реката, във вкусното споделяне на хапките от пицата, седнали на канапето в тъмния ъгъл на едно кафене, в градската суетня сред забързаните хора, на влизане и на излизане от някакъв магазин, до всеки вход на всяка сграда, на

обществени места или скрити от погледите, при залез-слънце и при падането на нощта, на връщане към къщи, вкопчени един в друг, без да могат да се отделят, за да се озоват накрая изтощени и обезоръжена пред вратата на пансиона, без да знаят какво да правят с толкова акумулирана страст.

Наистина тя бе виновната за престъпване на правило номер тринаесет. При това по най-груб начин, без притеснения преди или угризения след това. Именно тя се бе хвърлила върху объркания Andres Leal и бе заглушила протестите му с целувките си. Тя го бе накарала да полудее от желание и го бе задоволила с тласъци върху дъсчения под на верандата. Тя бе удряла вратата с токовете на високите си ботуши и бе стенала, ръмжала и драскала.

Той успя да произнесе само една смислена фраза наред битката: „Каква фурия си само...“ за да отговори миг след това като мечка гризли на атаките на Сесилия и да се затъркаля с нея по верандата.

Срутването на Каталина заедно с кухненския плот ги върна рязко в действителността.

— Какво, по дяволите...? — възклика Andre със свалени до колената панталони.

— Ах, какъв срам! — отговори му истинската Сесилия, която току-що бе дошла на себе си — природно скромна, оправяйки косата си, презрамките на роклята и събрания чорапогащник. — Бягай, че ще ни хванат!

Изстреля се надолу по стълбите, прекоси каменната пътечка до портичката само с един скок, сравним единствено с постиженията в дългите скокове от последните олимпиади, и продължи да тича още известно време. Andres бе зад гърба ѝ, стараейки се да я настигне, препътайки се със сакатия си крак, докато закопчаваше копчетата на дънките си.

За момент отново бяха немирни тийнейджъри, а животът бе възвърнал целия си смисъл. Andres го бяха изненадали родителите му, а Сесилия — баба ѝ и дядо ѝ.

И едните, и другите се бяха появили на прозореца на една и съща стая — онази, голямата, която гледаше към улицата, а не към задната градина. А къщата на брега на Мансанарес и за двамата се превърна в незабравим декор на първата им среща.

— Господин Andres Leal?

— Същият.

— Асусена е, от пансиона на Мансанарес. Госпожа Сесилия каза, ако може тази вечер или в понеделник да минете оттук, за да оправите бъркотията в кухнята. Плотът е паднал и е свалил три плочки от големите, но нищо сериозно. И като дойдете, да погледнете дали може да смените и ключалката на портата. Изглежда, някой се е вмъкнал нощес в двора — сигурно са били крадци.

— Разбира се, ще мина — отвърна майсторът.

Но имаше нещо в тона на гласа му, което накара Асусена да заподозре (колко странно!), че в другия край на телефонната линия Andres Leal се усмихва.

[1] Вид динозавър, който тичал много бързо — можел да развие до 60 км/час. — Б.пр. ↑

15.

Да се уважава личното пространство на останалите обитатели, както и личните им вещи.

Когато възстанови дишането си, вече насаме в светая светих на таванска си спалня, първото, което Сесилия усети, бе някаква странна липса, която не можеше да определи. Беше нещо напълно противоположно на това да открие на прозореца птича курешка, на пода — смачкана хартия, в библиотеката — разместена книга или гънка на завесата. Въздух, който не среща препятствие по пътя си, поглед, който не попада, където трябва.

Но тъй като е много по-трудно да се проумее, че нещо липсва, отколкото, че е в повече — както във физически, така и в духовен план, — Сесилия остана няколко минути със смръщени вежди, обхождайки с поглед спокойното пространство на стаята си и извършвайки мислено инвентаризация на вещите си.

Порядъкът бе съвършен, както и чистотата и на пръв поглед никой не би казал, че в това лично пространство бе нахлувано. Някой обаче бе влизал.

Пулсът на Сесилия се учести.

Като в мъгла си спомни, че в утрото на нейната лудост — двадесет и четири часа по-рано (кой би предположил, сякаш бяха двадесет и четири години) — бе извадила кутийката си с бижута от обичайното ѝ скривалище в дъното на гардероба и я бе оставила отворена върху скрина, след като пробва обещите и колиетата, които съдържаше. Точно това беше! Нямаше нито обеци, нито колиета, нито кутийка за бижута. Целият ѝ сантиментален живот, изчислен в скъпоценни камъни, бе изчезнал.

Преди да изпадне в паниката, която после я обзе, Сесилия огледа спалнята с надеждата да открие логичен отговор на загадката.

Помисли, че както бе замаяна и отнесена сутринта, е сложила кутията с бижутата на място, различно от обичайното ѝ скривалище в гардероба, и сега просто трябва да си спомни къде. Нямаше да е първият път, в който ѝ се случваше нещо подобно. Веднъж например бе пъхнала мобилния си телефон в хладилника, а маслото бе оставила отвън, а друг път бе забравила ключовете на колата на таблото и се побърка да ги търси по всичките си чанти и джобове.

След половин час на безплодно търсене стигна до единственото възможно и страшно заключение: кутията ѝ за бижута бе открадната.

Краката ѝ омекнаха, но реши, преди да вдигне тревога, да попита дискретно Асусена дали случайно знае къде е кутийката с бижутата ѝ, която бе оставила върху скрина.

Асусена се обиди. Каза ѝ, че я е видяла — отворена и с пръснато навън съдържание, и дори си помислила, че не е добра идея да я оставя така на видно място. И че Сесилия много се доверява на другите и няма да е изненадващо, ако рано или късно понесе някое голямо разочарование. „Ако оставяш касата отворена, и праведният ще съгреши“, им казваше майка Петра в сиропиталището, въпреки увереността ѝ, че по природа човек е добър.

Но като образцова домашна помощница Асусена само бе вдигнала рамене и бе продължила да бърше праха, без да съди или да коментира. Така правеше винаги, тъй като дискретността в нейната професия бе толкова важна, колкото е професионалната тайна при адвокатите или етичният кодекс при лекарите.

— Така че не идвайте при мен с подозрения и недоверие — почетна съм от Майка Тереза. Ако трябва да обвинявате някого, обвинявайте себе си и небрежността си.

— За бога, не обвинявам вас, Асусена, не се нервирайте! За момента дори не съм сигурна, че е кражба.

— И какъв дявол да е? Да не би да мислите, че кутията ви с бижута е заминала за няколко дни на почивка на морето?

При това положение Сесилия нямаше друг избор, освен да свика на събрание всички обитатели на къщата. На площадката на стълбището на първия етаж събра момичетата и с Асусена за свидетел им съобщи злочастната новина: някой бе влизал да краде.

— Моля, уверете се, че не ви липсва нещо!

Ивана плака неутешимо. Бяха ѝ взели доста голяма сума пари, която бе скрила под дюшека на леглото си. И няколко много скъпи бижута, съхранявани в несесера „Луи Вюитон“. Към обира Каталина добави сто евро и кожен портфейл, а Ноелия, на която не ѝ липсваше нищо ценно, защото бе оставила всичко в Агила, слезе, препътайки се по стълбището, за да информира Джъстис за бедствието.

Къщичката бе празна, леглото — разхвърляно, мръсните дрехи — скучени в един ъгъл на пода. Следите недвусмислено сочеха, че младежът е тръгнал внезапно.

— Джъстис го няма в бунгалото — обяви, без да придава значение на отсъствието му.

— Как така го няма? — изненада се Каталина.

— Сигурно е излязъл да се разходи. — На Ноелия ѝ се искаше да повярва на думите си.

— Звъня ли на мобилния му?

— Джъстис няма мобилен телефон — припомни Сесилия. — Изглежда, мобилните телефони и новите технологии не са за него. Джъстис живее в собствен свят, познавате го вече.

Почакаха го още малко. До дванадесет, като междувременно направиха опис на откраднатото.

— Трябва да съобщим в полицията — каза Асусена. И настъпи тишина. Пълно мълчание.

Мълчанието на Ивана си имаше име — това на британския посланик и ужаса от полицейския разпит: кой плаща за престоя ви и за обучението? Какъв е тъмният произход на вещите, които са ви взети? Кой ви подари бижутата? Как спечелихте парите, които твърдите, че сте изгубили?

Мълчанието на Ноелия имаше черна кожа, черни очи, черни къдици като черната паст на кладенеца, в който пропадаше. Беше ли възможно Джъстис да извърши нещо подобно? Да ѝ открадне девствеността и първата илюзия? Да си тръгне, отнасяйки със себе си всички нейни шансове за щастие?

Мълчанието на Сесилия имаше гласа на майка ѝ и баща ѝ: „Нали ти казахме, предупредихме те, но трябваше да стане нещо такова, за да разбереш, че не ставаш за нищо, дъще, и че е по-добре да спреш да

витаеш в облаците, да си стегнеш куфара и да се прибереш у дома с подвита опашка след пълния провал, без съпруг къща или бъдеще“.

А мълчанието на Каталина бе мълчанието на писател, напипал история с всички съставни елементи на трилър, забъркани вече в главата му: руска проститутка, дегизирана като примерна студентка, порнографска сцена пред вратата на малък пансион на брега на река Мансанарес, мистериозен медальон, зазидан в преградна стена, сакат мъж с неясно минало и нелегален имигрант с неизвестно местонахождение.

— Полицията? — изплаши се Сесилия.

— Разбира се — отвърна Асусена с лице, което изразяваше недоумение. — Трябва да извикаме полицията, да съобщим за кражбата, да потърсят следи и така нататък.

— Колко неприятно — отбеляза Каталина. — Полицията ще разхвърли всичко, ще напълни цялата къща с бял прах и накрая няма да открие нищо.

— Това е вярно — съгласи се Ноелия. — В къщата на родителите ми откраднаха злато и никога не разбрахме кой го е направил.

— В моята родина полицията е корумпирана — включи се и Ивана. — Понякога задържат това, което са открили, или го използват, за да обвиняват и преследват невинни хора.

— Или да ги депортират — добави Ноелия с треперещ глас.

— Мисля, че полицията трябва да остане като последен вариант — предложи Сесилия. — Не искам да затворят пансиона ми. По-добре да се обадим на Андрес Леал да чуем какво е неговото мнение — предложи тя.

— Или да издирим Джъстис сами — заяви Каталина, гледайки Ноелия, която кимна с облекчение. — Може да е навсякъде. Може би не е той виновният. Трябва да отхвърлим всички други възможности, преди да обвиняваме някого.

Когато в един часа Андрес Леал пристигна, натоварен със сандъка с инструменти, за да поправи плата в кухнята и да смени ключалката на портата, завари в къщата една неочаквана картина на униние. Петте жени, които обикновено вряха и кипяха от енергия, сега седяха смълчани в хола, увесили носове, всяка сякаш превита под

огромен товар. Човек все едно влизаше в погребална зала без мъртвец. Или пък те бяха петима мъртвци в погребална зала.

— Здравей, Андрес! — поздрави го Сесилия, която сега напомняше само на въглен от пожара предишния ден. — Обраха ни.

Ноелия избухна в плач. Сесилия я прегърна през раменете.

— А Джъстис го няма — добави с трепереща брадичка.

Андрес бе достатъчно тактичен да не предизвиква допълнително страдание, напомняйки на Сесилия колко пъти я бе предупреждавал, че може да се случи нещо подобно, когато някой събере шестима души в една къща — без родствена или приятелска връзка помежду им, която да възпрепятства превръщането им в шест хищника, които ще се изядат помежду си, както смята и Хобс^[1].

Остави сандъка с инструментите на пода и обходи с поглед тъжните лица в хола. От подсмърчането на Ноелия, която изглеждаше неутешима, заключи, че от обира тя е изгубила най-много. За разлика от нея, Ивана, надменна както обикновено, изглеждаше по-скоро гневна, отколкото отчаяна. Каталина бе оживена, с изпънат врат и бдителни очи, сякаш мислено водеше бележки за реакциите на останалите и ги подлагаше на дедуктивния анализ на Шерлок Холмс.

Дори и той самият не можеше да остане извън подозренията на проницателната детективка. Все пак бе майстор на обекта и работниците му бяха имали достъп до всички тайни на къщата. Леал обаче имаше пълно доверие на всеки един от хората си. Познаваше ги, сякаш бяха членове на семейството му. Знаеше за финансовите затруднения, в които понякога изпадаха, и им помогаше, като увеличаваше заплатите им или им даваше безлихвени заеми. Известни му бяха дори тайните пороци, които всеки от тях се опитваше да прикрива, и бе в състояние да ги изкара наяве и да им помогне да ги овладеят с мъдрите си съвети почти като психиатър.

Увери се, че както ключалката на портата, така и тази на входната врата са в перфектно състояние и като останалите стигна до същото заключение: който и да бе извършил престъплението, или е заварил двете врати отворени, или е имал ключове.

— За съжаление — каза на глас — крадецът е един от нас.

И тази болезнена истина така разреди въздуха, който дихаха, че от този момент нататък — докато едно ново събитие не привлече вниманието им — между шестимата герои на драмата, отровени от

недоверието, се издигна стена от мълчание, висока и здрава. Железобетонна.

Заради мистериозното му изчезване подозрението падаше основно върху Джъстис, но никой не се чувстваше способен да го изрече на глас от страх деликатното здравословно състояние на Ноелия да не се влоши. Като трагична фигура от деветнадесети век, момичето ходеше из къщата със скръбна душа, въздишайки от време на време, друг път припадайки в някой ъгъл, а естествената му бледност се засили до болнавост Ноелия бе спряла да се храни. Казваше, че от всичко ѝ става лошо, и прекарваше времето в стаята си или на един от диваните в хола, който от толкова употреба бе приел формата на малкото ѝ хилаво тяло. Дремеше на него под вълненото одеяло, което Асусена майчински намяташе отгоре ѝ, когато я завареше свита на кълбо от студ и от мъка.

Бе напуснала университета и бе изоставила здравословния навик да поддържа хигиената си. Къдиците ѝ бяха мръсни, а дрехите — измачкани. Ходеше боса, като сомнамбул, също и през нощта, и веднъж разказа на Сесилия, че се е сприятелила с баба ѝ Тереса, която също спяла леко и от отвъдното ѝ изпращала поздрави. Описа я като жена с приятни черти и меки ръце, леко сплескан нос и напълно победяла коса, бенка на лявата буза и походка на чапла. Каза ѝ също, че носела престилка на цветя, домашни чехли и копринена кърпа, вързана около врата. Сесилия изтича на тавана за албума със снимки и Ноелия я разпозна веднага: „Тази е — каза, — въпреки че сега е различна, като заобиколена от светлина, и върви, без да докосва пода, не знам дали ме разбираш. По-скоро лети“.

Когато се сетеше за Джъстис, плачеше беззвучно. Виновен плач, който не можеше да сподели с никого, освен е любящия призрак на баба Тереса. На нея бе казала, че продължава да е влюбена в него, въпреки че допускаше възможността да е изчезнал с бижутата и парите. „Но не за да ги похарчи, Тереса, а за да натрупа богатство и да се върне за мен като състоятелен човек. На бял кон, ръцете — покрити със злато и скъпоценни камъни, съпровождан от свита слуги и керван камили, натоварени със съкровища. Защото той смята, че ме интересуват богатствата на този свят, а не си дава сметка, че изобщо не

ме е грижа за тях и че единственото, което искам, е да прекарам живота си с него“.

[1] Томас Хобс (1588 — 1679) — английски философ емпирик.
— Б.пр. ↑

16.

Забранено е да се подслушва зад вратите.

Майката на Сесилия отново бе тази, която вдигна тревога. Виктория Вилянуева де Кампос ѝ бе казала под секрет, в една от почивките на играта на карти, че родителите на Ноелия са разтревожени от липсата на новини от дъщеря им. Както изглеждаше, тя не им бе телефонирала повече от месец и не отговаряше на техните обаждания. Получаваха информация за нея само от споменаванията на майката на Сесилия. Едно нещо бе момичето да демонстрира поголяма самостоятелност и съвсем друго — да забрави семейството си. Най-много се притесняваха от лоши компании и искаха да знаят дали Ноелия се е сприятелила с интересни хора, или напротив — влязла е в нежелана компания на либерали, реакционери и анархисти.

Сесилия се опита да успокои майка си, като ѝ обясни, че Ноелия изобщо не е от онези трудни момичета, които се забъркват в проблеми, а добро дете, малко притеснителна и не особено общителна, физически крехка, с лека склонност да изпада в унимие, но в същността си — мила и нежна.

— И с какво се храни? — поиска да знае майка ѝ.

Това бе труден въпрос. Защото „да се храни“, каквото по принцип означава човек да се храни, не влизаше в ежедневните навици на Ноелия. А от изчезването на Джъстис бе изгубила апетит дотолкова, че изобщо не сядаше на масата.

Изплашената Асусена ѝ приготвяше хранителни пилешки бульони със зеленчуци, в които понякога тайно слагаше по няколко яйчени жълтъка. Момичето хапваше две лъжици и започваше да се оплаква от болки в корема.

— Яде малко, знаеш колко е слабичка. Но има здрав външен вид — изльга Сесилия. — Няма повод за притеснения.

Обаждането на майка ѝ имаше незабавен ефект върху Сесилия, която се чувстваше отговорна за здравето на наемателките си. Каза си, че е дошъл моментът да действа, и събрала кураж, застана пред вратата на Ноелия, решена да ѝ изнесе лекция, придружена с лични примери, за унищожителния ефект на нещастната любов върху здравето на изоставения индивид и за необходимостта да се сложи ново начало, да се обърне страницата, да се стартира от нулата или както човек предпочита да нарече акта на прегълъщане на болката, на изправяне срещу нещастието или на превъзмогването на удара. Благословени да са клишетата, че са винаги подръка, когато човек има нужда от тях! Бе подготвила списък с „ресурсите“, които на самата нея не ѝ бяха послужили особено, но по принцип действаха безотказно за лечение на нещастна любов, когато, долепяйки ухо до вратата, чу нов вид плач — не сподавен както досега, а силен.

— Добре ли си, Ноелия? — попита внимателно.

— Върви си! — отвърна момичето през ридания.

Сесилия обаче отвори рязко вратата и я намери удавена в сълзи сред неоправеното легло. Уплаши се, че може да ѝ е хрумнало да се натрови с хапчета, да се обеси, да си пререже вените или да напълни джобовете си с камъни и да се хвърли във въображаемата река на Вирджиния Улф^[1] — някоя от тези поразии, които имат фатален край и обикновено се дефинират с израза „извърши голяма глупост“. В историята на литературата самоубийството бе представяно като елегантен изход за много романтични герои, прокълнати поети и писатели, красиви неверни дами, артистични натури и бохеми. Нямаше да бъде изненадващо, ако някоя толкова драматична по природа личност като Ноелия види в това привлекателна възможност.

Но страховете ѝ се оказаха безпочвени, както разбра, когато срещна ужасените очи на момичето, държащо в ръка бяла пластмасова пръчица с червена чертичка.

— Олеле, божке! Света Богородице! — възклика Сесилия на майчиния си език — този от Агила, който ги свързваше.

— Не казвай нищо на родителите ми — замоли я Ноелия. — Ще ме убият, Сесилия, със сигурност ще ме убият, ако разберат!

Пръчицата с червената чертичка, която в деветдесет и девет от случаите гарантирано означава бременност, трепереше между пръстите на Ноелия.

Сесилия затвори внимателно вратата, седна в долния край на леглото и каза първото, което ѝ мина през ума:

— Ще ни убият и двете, Ноелия.

Прегърнаха се и плакаха като две корабокрушенки, понесени и завихрени от течението, без да знаят какво да правят със съществото, което надничаше от бялата пластмасова пръчица: бебето на Джъстис с мургавата кожа, плътните устни и очи на рис. Бебето на Ноелия с дългите къдрици, пръсти на пианист и смях като звън на камбанки.

Двете си го представиха по абсолютно един и същ начин: прекрасно и пълно с живот момиченце, което тича из пансиона и се учи да говори със сладките думи на Асусена и ругатните на Андрес Леал, което прохожда под наблюдението на Каталина, опознава света с опита на Ивана и намира убежище в обятията на Сесилия и в любовта на Ноелия.

Но миражът се разсея бързо, когато Ноелия дойде на себе си и се сблъска с реалността.

— Какво ще правя сега? — изплака тя. — На осемнадесет години съм, Сесилия, нямам нито мъж, нито начин да се грижа за това същество, нито някого, към когото да се обърна за помощ.

— Как може да говориш така? — смъмри я хазяйката ѝ. — Имаш мен, моя пансион, моята подкрепа. Никога няма да те оставя сама!

Ноелия ѝ отвърна с тъжна усмивка. Беше благодарна на Сесилия за подкрепата, но в една толкова сложна ситуация имаше нужда от нещо много повече от подслона на пансиона и помощта на хазяйката си.

— Когато родителите ми разберат, че съм бременна, ще ме изхвърлят от къщи и ще трябва да напусна университета — сподели измъчено. — И какво ще правя, когато се роди бебето? Не съм създадена за майка, Сесилия. Аз съм нестабилна, несигурна и неспособна да се грижа дори за себе си. Как ще се грижа за детето?

— Кой е бащата? — За момент Сесилия стисна палци, въпреки че бе съвсем невероятно Ноелия да се окаже развратница, която има колебания относно бащата.

— Джъстис, разбира се, кой друг?

— И къде сте направили това бебе? Кога?

— В бунгалото „Лереле“. В нощта на кражбата.

— На пълнолуние, нали?

— Луната беше кръгла като пита хляб.

Направиха изчисления, броейки от датата на последната й менструация, и се оказа, че Ноелия е бременна от пет седмици.

— Ще се роди през август — пресметна Сесилия. — Много лош момент — добави. — С цялата жега и нито един лекар.

— Не е възможно това да ми се случва — изхлипа страдалчески Ноелия. — Ще посрания семейството си.

Сесилия си даваше сметка за мащаба на бедствието. Семейство Вилянуева де Кампос бе едно от най-старите в столицата на Тиера де Кампос. Произходаше от старата кастилска аристокрация. Предшествениците им бяха изгонили маврите от земите на крал Санчо, бяха завладели Америка, бяха построили замъци и дворци, бяха управлявали огромни земни площи, бяха първо господари, после — крупни земевладелци, а сега — собственици на фабрики и печеливш бизнес. Бяха фрашкани с пари цял живот.

Очевидно в плановете на Виктория и Хулио — бабата и дядото, или на Валентин и Наталия — родителите, нямаше вариант за нежелана бременност, още по-малко от някакъв нещастен кениец.

Ако в графата „ресурси“ влизаха такива неща като семейство, съпруг, професионална дейност, здраве, хобита и приятели, Сесилия трябваше да промени перспективата. Ноелия бе по-самотна от цифрата едно — имаше само себе си и в крайен случай хазийката си, за да посрещне най-голямото предизвикателство в човешкия живот.

— Аз винаги съм искала да бъда майка — призна Сесилия. — Дори мислих за зачеване инвитро.

— И щеше да си самотна майка?

— По-добре сама, отколкото зле придружена.

— Вярваш ли в това?

— Тогава вярвах.

Решиха засега да не казват нищо на никого. Според това, което Сесилия знаеше, докато не минат три месеца и ембрионът не се закрепи в матката, бременността е под въпрос, така че имаха пред себе си още шест седмици на несигурност.

— Дано — въздъхна Ноелия — бедното създание да срещне такава враждебна среда в корема ми, че да предпочете да си отиде, без да вдига шум. Дано родителите ми никога не преживеят тази уплаха. Дано всичко се размине само с това — уплахата.

— Дано — повтори Сесилия, — но, Ноелия, скъпа, въпреки че това остава наша тайна и няма да позволим никой друг да разбере, трябва да отидем на лекар. За да сме сигурни, че тестът за бременност е верен и че няма никаква опасност за здравето ти.

— Така ще стане истина — отвърна момичето. — Тогава вече няма да е „може би“, а ще е сигурно. Няма да мога да обвинявам проклетия си стомах за гаденето, нито нещастната си любов — за умората. Ще му сложа лице и име, ще си представям гласа му, погледа...

— Само че нещата не представляват да съществуват, ако ги игнорираме.

— Не изчезват.

— Не.

Две седмици по-късно Сесилия придружи Ноелия до кабинета на гинекологката, при която ходеше цял живот. Седеше до главата ѝ, докато докторката я преглеждаше, и стисна силно ръката ѝ, когато на екрана на компютъра се появи уплашено вързопче, туптящо в някаква тъмна дупка. За всяка от тях бе за пръв път да види и чуе ембрион от почти кръв и плът, от който ги разделяха само няколко слоя кожа, мускули и тъкани. Имаха усещането, че дребосъчето вече има ръце и крака, глава и очи и че ги гледа ужасено, махайки с крачета и ръчички, опитвайки се да привлече вниманието им върху всичко, на което е способно, колкото и малко да е то, също както всяко дете, което непрекъснато вика: „Виж, мамо, виж какво мога, как скачам, как тичам, как се хвърлям в басейна и плувам, как се изстрелвам от трамплина“.

Имаше огромна глава и кръгло коремче, а крачката и ръчичките бяха като снежни топки, прикрепени към телцето.

— Имам чувството, че то е по-уплашено и от мен — каза Ноелия. — Когато лекарката ме попита дали съм мислила за аборт, му стана много тъжно — до този момент не му бе хрумвало, че нещо подобно може да му се случи. Направо бях смазана от ударите на сърцето му... Видя ли с какво вълнение започна да бие?

— Не е чуло нищо. Още няма уши.

— Но слуша по друг начин. Знае, че плача нощем, че всеки ден се питам къде е Джъстис и че до днес съм се преструвала, че то не съществува. Затова толкова се постара да го забележа. За да ми покаже, че не е просто една червена чертичка на някаква пластмасова пръчица, нито нещо, измислено от мен. Между другото — добави — сега наясно ли си къде е Джъстис?

— Расте там вътре? — разбра Сесилия.

Прибраха се в пансиона и докато Ноелия лежеше и чакаше ваната да се напълни с топла вода, Асусена извика Сесилия настрани. Сервира й чаша вода, сложи пръст на устните си като знак за дискретност, след което седна до нея да ѝ сподели това, което от известно време подозираше (а сега бе вече сигурна!), че Ноелия (ай!) е бременна. Бе разбрала по липсата на следи от последните ѝ менструации (вече два месеца бельото ѝ е без петна) и заради другите симптоми, които очевидно Сесилия не би свързала с бременност, но Асусена, която бе работила в много домове, бе забелязала веднага: умората, повръщането, липсата на апетит, бледността и осезаемото уголемяване на бюста ѝ.

— Бременна като кучка — отсече тя безмилостно.

[1] Вирджиния Улф слага край на живота си, като пълни джобовете си с камъни и се потапя във водите на река Оуз, която тече близо до дома ѝ. — Б.пр. ↑

17.

Наемателките трябва да се въздържат от участие в незаконни или неморални действия.

Хотелът, в който Ивана и посланикът се срещаха два пъти седмично, бе разположен на централна мадридска улица, до която той идваше пеша от любимия си ресторант, подпийнал, задоволен гастрономически и възбуден от перспективата за тайната среща. Мястото носеше името на главнокомандващ британската армия, министър-председател на Обединеното кралство, герой от войната за независимост на Испания, победител над Наполеон при Ватерло^[1], но така се наричаше също известна марка ловни ботуши, както и вкусно ястие от филе, покрито с хрупкаво бутер тесто^[2]. Всяко от трите значения бе достатъчно за посланика, за да счита хотела като най-удачно скривалище за любовните си похождения.

Ивана пристигаше точно в три и половина, взимаше ключа, качваше се сама в асансьора и както бе постановено в устния им договор, взимаше душ или топла вана с много пяна, обръщайки специално внимание на най-интимните зони, за да бъдат меки и апетитни за клиента ѝ. Никакви кремове. Това бе негова работа. И не биваше да мокри косата си, защото посланикът бе предразположен към настинки, а няма нищо по-лошо от мокра възглавница, за да се простуди човек. Чакаше го увита в халата. Завивката бе прибрана в гардероба заедно с дрехите ѝ, които той не искаше да вижда за нищо на света. Беше я предупредил: „Искам те гола, епилирана и влажна. Ако не естествено, ще си купиш вагинален гел. Аз ще ти го платя. Когато чуеш вратата, ще нащипеш зърната на гърдите си. Никакъв грим, никакви копринени чорапи, никакво дантелено бельо — това вече си го имам у дома. Ще носиш само диамантената гривна, която ти подарих. Ще пуснеш завесите, ще легнеш на леглото и ще ме чакаш в тишина. Не искам музика, нито включен телевизор, а телефона ще го

оставяш у вас. Ако видя телефон или заподозра, без да съм го видял, че нещо ни записва или показва местонахождението ни на някоя от онези карти, които покриват цялата земя, ще те накарам да го изядеш парче по парче. Тези указания ти ги казвам само веднъж. Няма да повтарям. Още по-малко — да потретям. Казвам ги само днес, докато сме облечени и споделяме питие в пиано бара, сякаш сме истинска двойка, която след малко ще прави любов за първи път. Аз съм успял да те уверя в сериозните си намерения, а ти ме обичаш и ме желаеш и сме забравили часа, деня и годината. Времето е спряло между пръстите на ръцете ни. И небето е в синьото на очите ти, а адът — в червеното на моите. Но отсега нататък не искам повече да коментирам тези неща. Ще се случват по естествен начин между нас. Аз ще пристигам точен и ще те любя мълчаливо, без ласки, любовна игра, укори или претенции. Ако искаш да крещиш — крещи. Ако искаш да мълчиш — мълчи. Ще ти оставям парите в плик, преди да си тръгна, а шофьорът ми ще те откарва у вас, когато си готова. Не забравяй, че в пет и половина трябва да прибере децата от училище. Не го карай да чака. Не искам по твоя вина децата ми да се намокрят от дъжд или да изстинат, докато дишат ледения въздух на тази толкова студена зима. Вторник и четвъртък. От три и половина до четири и половина. Ще обяснявам, че играя скроен в спортен център в града, че имам частен учител и че тренирам мускулите си. Ти ще казваш, че ми даваш уроци по френски и затова те откарват вкъщи с моята кола“.

Ивана се уви в халата, боса, гола и го зачака както всеки вторник, излегнала се върху чаршафите, с леко разтворени крака, както на него му харесваше да я намира. Косата ѝ бе сресана назад, едното рамо — разголено, а другото — завито. Перфектната сцена.

Сърцето ѝ започна да бие по-силно, когато чу превъртането на ключа в ключалката. Дишането ѝ се учести и усети, че дланите ѝ се потят. Придърпа още малко ръкава на халата надолу върху голата си китка.

Той влезе — истински денди от плът и кръв, с мокър шлифер и влажна коса. Съзерцава я известно време, след което започна да се съблича. Шлиферът на пода, сакото на дивана, после — вратоворъзката, която винаги леко го затрудняваше, след това ризата — копче по копче,

докато я разкопчее до долу. Панталонът сгънат, а чорапите — сложени върху скъпите му обувки. И така — по разкопчана риза и сини боксерки, на четири крака върху леглото, посланикът, като единベンгалски тигър, ухаещ на лавандула, се нахвърли върху плячката си с нокти и зъби, с раираната си кожа и котешки поглед.

— Къде е гривната, която ти подарих? — изненада се той, когато свали от Ивана халата, с който тя се опитваше да скрие липсата на това толкова скъпо бижу, за което предполагаше, че кара любовника ѝ да си представя, че люби някоя оцеляла аристократка от имперска Русия.

До този следобед Ивана никога не се бе чувствала жертва на гнева на посланика. Наистина понякога бе забелязвала, че идва на срещата им разстроен от някакъв проблем, който не бе от нейните компетенции, и в тези случаи имаше склонност да се съблича и да свърши със заниманието по-бързо, отколкото като пристигаше доволен. Имаше славата на човек с енергичен характер, безмилостен към грешките на подчинените си, и се носеше слух, че веднъж бил на ръба да се дуелира с културния си аташе във връзка с някакъв глупав спор за съвременното изкуство.

— Обраха ме, Джеймс. Съкрушен съм!

Бенгалският тигър седна на задните си лапи.

— Как така са те обрали? — учуди се той. — Предупредих те никога да не я носиш извън нашите срещи. Да я пазиш в сейф и никой да не я вижда.

— Това и направих — отвърна Ивана умолително. — Беше в кутия за бижута в шкафа ми, заключена с ключ. Но в петък през нощта някой е влязъл да краде в пансиона. Откраднали са не само мои неща, а също пари и бижута на хазяйката и другите момичета.

— Не е ли имало никого в къщата?

— Не.

— Ти къде беше?

— Останах да уча у една приятелка.

Посланикът скочи от леглото. От очите му хвърчаха искри.

— За идиот ли ме смяташ? — изсъска. — Предупредих те, че връзката ни е ексклузивна. И че ако легнеш с друг, приключва на момента. — Удари силно с юмрук по стената на стаята. После приглади с пръсти косата си назад и прочисти гърлото си: — Вън! —

заповядай, без да я погледне, сочейки към вратата. — Взимай си нещата и се махай! Не искам да те виждам никога повече.

Ивана разбра, че е безсмислено да му противоречи. Може би след няколко дни ядът му щеше да премине и да ѝ се обади отново. И тя щеше да му се закълне, че не поддържа сексуални отношения с никой друг, освен с него. Дори щеше да заплаче, ако се налага. Щеше да го накара да повярва, че го обича по неговия начин. Както куче обича господаря си, чака го, застанало нащрек, и го усеща още преди да е слязъл от асансьора; че не може да си представи живота без неговото съществуване и толкова сляпо вярва в преценката му, че е способна да го последва до самия център на ада.

Облече се набързо в банята. Когато излезе, посланикът вече си бе тръгнал. Този път нямаше запечатан плик върху нощното шкафче, нито колата му я чакаше пред входа на хотела. Тъй като за пръв път се връщаше сама в пансиона, отне ѝ повече от половин час да открие кой автобус да хване.

Седнала, с опряна глава на прозореца на автобус номер четиридесет и шест, по чиито стъкла се търкаляха дъждовни капки, анализира трезво ситуацията. С изненада установи, че в хаоса от чувства, които изпитваше, има страх, несигурност, гняв и безпомощност, но съставката, която свързваше цялата маса и я превръщаше в кремообразна консистенция, като на пюре, което се опитва да се втвърди, бе шокът от свободата.

Откакто се бе запознала с Дани, връзката ѝ с нейната собствена чувственост се бе завъртяла на сто и осемдесет градуса. Тялото ѝ се бе събудило от летаргията, в която бе живяло дотогава, и сега реагираше естествено, без преструвки, хитрини и лъжи.

Последните седмици бяха мъчителни, физически — горчиви и болезнени, емоционално — опустошителни. Когато бе с посланика, се опитваше да си представя, че този, който я опипва под чаршафите, е Дани, но бе неспособна да игнорира факта, че там, където единият е нежен, другият е груб, където единият гали, другият наранява и където единият умолява, другият завладява без уговорки.

С посланика трябваше да се преструва. С Дани се бе оставила да се носи като есенен лист по течението на реката чак до морето, до

брега на някой безлюден райски плаж.

Беше му казала, че се издържа като модел, че учи във факултета по философия и литература, че живее в пансион за студентки на брега на река Мансанарес и че мечтата ѝ е да се върне в родината си, за да промени ситуацията. Да преподава в университета, да говори в ООН, да се бори срещу беззаконието, бедността, корупцията, системата. И той бе повярвал, че излиза с младата Голда Меир^[3]. С Анджелина Джоли. С Ригоберта Менчу^[4].

Сега сигурният ѝ свят се бе сгромолясал. Случаят с онзи надпис бе много по-сериозен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Ивана, която бе умна, си даваше сметка, че обяснението за Сусана бе убедително само за Дани, още повече, когато в понеделник, скрита зад оградата, изчака пристигането на момичето, за да види какво ще бъде изражението му, когато види графита. То го отмина с безразличие, както се отминават нещата, които човек не отнася към себе си. Защото Сусаните в университета „Компютънс“ в Мадрид бяха повече от една, а „курва“ е обичайна обида, която не означава кой знае какво, нито истински може да засегне някоя жена, ако наистина не е такава. Така че който и да бе написал това толкова близко до истината обвинение, трябва да бе съвсем наясно, че два пъти в седмицата Ивана продаваше тялото си на господин посланика.

И това бе само единият от проблемите ѝ. Другият, по-голям дори и от този, бе въпросът за финансовата ѝ издръжка след кражбата и раздялата с източника на доходите ѝ. Когато дойдеше краят на месеца и трябваше да плати на Сесилия, щеше да се наложи да я моли за отсрочка, понеже бе останала без пукната пара.

Когато се прибра в пансиона, мокра до кости и премръзнала, забеляза свитото тяло на спящата на дивана Ноелия. Намрази я дълбоко заради уредения ѝ живот и безгрижието. Глезено момиченце, което винаги бе имало всичко в живота, не бе изпитвало глад, нито студ, нито страх, нито погнуса. И ѝ пожела да я сполетят всичките злини на света.

[1] Става дума за херцог Уелингтън, британски военен и държавник, воювал срещу Наполеон Бонапарт в Испания в продължение на 4 години. Той поръчал да му изработят ботуши, с които да предпазва краката си сухи от поройните дъждове. Обущарят

му направил ботуши от мека телешка кожа, които и до днес са известни като ботуши „Уелингтън“. — Б.пр. ↑

[2] Телешко „Уелингтън“. — Б.пр. ↑

[3] Израелски политик, първата жена министър-председател на Израел и третата жена министър-председател в света (1898 — 1978). — Б.пр. ↑

[4] Ригоберта Менчу Тум (р. 1959) — гватемалска общественичка. Получава Нобелова награда за мир през 1992 г. — Б.пр. ↑

18.

Наемът се плаща стриктно в последния работен ден от месеца.

Андрес Леал не разбираше нищо. Или бе станал жертва на някаква магия — такава, която го бе накарала дотолкова да бъде обсебен от Сесилия, че да изгуби съня си, апетита си и връзката си с реалността, или толкова погрешно разбираше сигналите, които тази неразгадаема жена изпращаше, че вече се съмняваше и в най-сигурните си убеждения.

Играта на съблазняване е вълнуваща, каза си, както войната за някой фелдмаршал или ловът за хищната птица, но самият той отново бе повярвал в любовта и ѝ се бе предал искрено, с открито сърце, рискувайки пак да стане уязвим.

На какво играеше Сесилия обаче?

От неговата гледна точка именно тя го бе привлякла с песен на сирена, първо недоловима, а после — невъзможно да не бъде чута, докато, без да знае как, нито защо, се бе оказал пред вратата на пансиона със съмкнат до колената панталон и биещо до пръсване сърце.

Сигурно това бе променило всичко, мислеше си. Според неговото скромно мнение, ако след продължително ухажване един мъж успее да вкара една жена в леглото (добре де — може и на пода, в бараката за инструменти или в зеленчуковата градина), се предполага, че нещата стават сериозни. Особено в случай като техния — на двама възрастни, стигнали зрелостта след много перипетии — човек не си представя, че ще бяга полугол като тийнейджър, когото родителите на момичето са хванали на местопрестъплението и той трябва да се спасява през прозореца, за да не го смелят от бой.

Точно обратното — предполага се, че от този момент нататък вратите на дома ѝ ще бъдат широко отворени за него и че тя ще го чака

с отворени обятия, а пътят към леглото — открит и застлан с розови листенца. Защото любовта не е нещо за една нощ, а означава да овладееш танца, да подобряваш техниката му, докато стигнеш до извода, че няма нищо по-хубаво от това да заспиваш до някого, да се събуждаш до някого, да живееш с някого. И като платноходка със счупена след бурята мачта да се оставиш да те обичат.

Само че бе минал месец от онази нощ и въпреки че той бе направил всичко възможно да повтори любовния опит — този път както си му е редът (на легло, а не върху дъските на верандата), не бе успял да убеди отново Сесилия. Срещаше една разсеяна и смутена жена, чийто ум сякаш бе зает от никакви проблеми, много различни от любовта.

В действителност, точно както Андрес подозираше, Сесилия бе разстроена по причини, които нямаха нищо общо с него. Най-голямата ѝ тревога (а да се тревожи ѝ се удаваше лесно) беше бременността на Ноелия — тази държавна тайна, официален достъп до която до този момент бе имала само тя и неофициален — Асусена, поради женската си интуиция.

След посещението при гинекологката бе станало ясно, че Ноелия е решила да износи бебето, със или без подкрепата на семейството си, със или без присъствието на Джъстис. Бъдещата майка бе заявила на хазяйката си, че това не подлежи на обсъждане. Оставаше да се намери решение на деликатния въпрос как да бъде съобщено.

— След няколко дни отивам в Агила — каза Ноелия на Сесилия.
— Винаги прекарваме Бъдни вечер заедно в къщата на баба и дядо. Идват братовчедите от Билбао, сестрите на баба ми, кръщелниците на родителите ми... Може би е добър момент да им кажа за бременността.

— Откакто видя ехографията на бебето, сякаш си изгуби ума, глупаче — изрази несъгласие Сесилия. — Вярваш ли, че родителите ти и баба ти и дядо ти ще се зарадват? Защото аз не вярвам. По-скоро мисля, че ще им развалиш Коледата.

— Какво да правя тогава? Да изчакам да ми порасне коремът и просто да отида някой път в края на седмицата, за да им го покажа?

— И това не, разбира се, но известна предпазливост и подготовка няма да навредят — предположи Сесилия. — Най-малкото, за да не се уплашат. На определена възраст е много лошо човек да се изплаши. Защо не започнеш да им разказваш, че си се влюбила в някое момче от твоя клас, че е от добро семейство и неща от този род. После, след два месеца, ще им кажеш, че си скъсала с него, защото е бил развейпрах. И вече през пролетта ще започнеш малко по малко да подсказваш: става ми лошо, много ми се спи...

Тази стратегия, която се дължеше само на дълбокия страх на Сесилия от реакцията на семейство Вилянуева де Кампос и като продължение — на семейство Дуеняс, нямаше друго достойнство, освен да отложи признанието във времето, докато стане абсолютно наложително, когато бебето вече се е обърнало, готово да покаже главичката си — вероятно черна и къдрава — във враждебния свят, който ще го посрещне с опулени очи. Сесилия осъзнаваше, че просто протака, но предпочиташе да спести огромното разочарование на родителите си точно на Коледа.

— Ти ще дойдеш ли с мен да им кажа? — Ноелия бе погледнала с умоляващ поглед единствената си довереница и спасителна сламка.

Сесилия бе кимнала с глава. Какво друго можеше да направи?

Страшният ден на изповедта наближаваше и буцата, която се бе загнездила в гърдите ѝ, се приближаваше все повече към гърлото, като ръка в черна ръкавица на удушвач.

Наистина бременността бе първата обсебваща съзнанието ѝ мисъл, но не и единствената. Две седмици по-късно Ивана неочеквано я бе посетила в спалнята ѝ, един вторник в десет вечерта, когато останалите обитатели вече се бяха оттеглили по стаите си.

Ивана, студена и пресметлива до този момент, сега бе увесила нос. Заля таванската стая с вода от разтопени ледове и сред море от сълзи бе споделила със Сесилия, че когато дойде краят на месеца, няма да може да плати наема си. Кражбата я била лишила от всичките ѝ спестявания, от малкото ценни бижута, които би могла да продаде, и отгоре на всичко изгубила единствения си ученик, на когото давала уроци по френски.

— Изгубила? — изненада се Сесилия. — Умрял ли е?

— В този случай е почти същото — отговори Ивана с горчивина.

А няколко дни по-късно, също вечерта, също тайно от другите, в стаята ѝ цъфна и Каталина, бяла като духа на баба Тереса, и ѝ каза горе-долу същото като Ивана. Че този месец нещата са се закучили, бизнесът на баща ѝ не върви, че ако ѝ отсрочи наема този месец, ще си го получи следващия заедно с лихвите и че ѝ ще бъде вечно благодарна, ако ѝ позволи да остане, докато нещата се нормализират, което ще бъде много скоро, както ще се увери.

— С какво се занимава баща ти? — бе поискала да разбере Сесилия, която до този момент не си бе направила труда да проучи.

— Има бизнес — бе отговорила Каталина. — Борсова търговия, такива неща.

Към тази картина трябва да добавим още и това, че имайки предвид сложната ситуация с Ноелия, която не можеше да каже на семейството си, че е изхарчила месечната си издръжка за лекар, ултразвук, изследвания, лекарства и санитарни материали, Сесилия ѝ бе опростила наема два дни преди да постъпи молбата на Ивана и десет или дванадесет дни преди тази на Каталина.

На трето място, като капак на всички проблеми, Сесилия имаше и едно друго притеснение, което също бе свързано с кражбата и евентуалния ѝ автор: нощем Сесилия плачеше, мислейки за Джъстис.

Бе отчаяна като майка на наркоман, готова да се предаде, разочарована, излъгана и задавайки си въпроса — къде, по дяволите, е събрала? Дали, когато не го изхвърли на улицата същия онзи ден, след като го откри в бараката? Или после, когато го глезеше, осигурявайки му безгрижен живот и подарявайки му всичко в замяна на нищо?

Но освен чувството на гняв, някъде много дълбоко и притаено, усещаше силна болка отвътре. Бе като болката на корени, които излизат от земята. Болка от отделянето, болка от отсъствието на това момче, най-близкото до син, което бе познala.

В подобна ситуация и скрила толкова тревога в себе си — трите ѝ грижи бяха, освен това, три неизповедими тайни, — бе ясно, че за измъчената Сесилия секулалните въжделения на Andres Leal бяха едно далечно, глухо, недоловимо и най-вече неуместно echo. Тялото ѝ не отговаряше на стимулите, които той ѝ изпращаше. Бе пресъхнало

отвътре и отвън, а тя бе нащрек, чувствителна, раздразнителна — като нагорещен тиган, в който е попаднала капка вода.

Но Андрес, в неведение за тези емоции, отдаваше всичко на огорчението от кражбата и му се струваше, че Сесилия реагира преувеличено — както се бе случвало много пъти, откакто я познаваше. Горкият наивно смяташе, че ще е достатъчно да й сервира крадеца на сребърен поднос, за да сломи съпротивата ѝ. Така че един ден се появи в пансиона без предупреждение и се закле на Сесилия, че ще открие подлеца, ще върне отнетото и ще й възстанови спокойствието и желанието за живот.

— А ако е Джъстис? — притесни се тя.

— Ако е бил Джъстис, ще го накарам да върне каквото е откраднал. Да ви поискам прошка и най-вече да обясни защо ви е предал по този начин.

— Ще говориш ли е полицията?

— Имам връзки в подземния свят, не се притеснявай. Вярвам, че ще успея да го открия, без да се налага да подавам официална жалба в полицията, ако това е, което ти искаш.

Той се огледа. Беше сам със Сесилия в празния хол.

— Няма ли никой вкъщи?

— Не. Асусена вече си тръгна, а момичетата са на изпити.

Моментът бе сега.

— Искам да ти призная нещо, Сесилия — каза той. — В деня, в който настоявах да боядисаш стаята си в зелено, нали помниш, аз бих могъл да преглътна преспокойно лошия ти вкус. В крайна сметка какво, по дяволите, ме интересуваше, че ти ще спиш в зелена стая. Ако щеш, си я боядисай и в черно. — Андрес седна на дивана до нея. — Но не можех да спра да си представям как ние двамата се търкаляме между тези зелени стени. Може би щеше да нарисуваш и цветчета на тавана или някакви подобни дивотии, а за мен би било абсурдно да се будя сутрин в подобен декор. Това, което искам да ти кажа... — Той се прокашля. — То е, че умирам да спя с теб в бялата ти стая. Желая те от месеци. Не мисля за нищо друго, освен за теб. За бога, Сесилия, какво трябва да направя, за да те вкарам в леглото?

— Намери Джъстис, моля те, в името на това, което най-много обичаш! — отвърна Сесилия, преди да го прегърне и да потъне с него в бездната.

— Това, което най-много обичам в момента, си ти — успя да произнесе той между целувките.

19.

Задължително е да се уважават спокойствието и тишината.

Дните преди пътуването до Агила, от което Сесилия толкова се боеше, тя прекара в облаците, които на моменти бяха от захарен памук, а друг път ставаха черни, предвещавайки буря. Нощите, когато Андрес оставаше да спи при нея, бяха мирни и спокойни. Любовта успяваше да я накара да забрави всичките си тревоги. Ако се събудеше през нощта, сгушваше се в силното и здраво тяло на този толкова прекрасен и толкова добър мъж, с когото споделяше леглото. За да не се засича с момичетата, носеше кафето на поднос и заедно, все още топли от съня между чаршафите, закусваха в леглото, докато на улицата денят се пробуждаше.

Но нощите, когато Андрес спеше в дома си на улица „Хуан Браво“, където Бично очакваше завръщането му с истинското страдание на изоставено куче, Сесилия се въртеше неспокойно между същите тези, вчера уютни, а днес неприятни, груби и тревожни чаршафи, неспособна да заспи. Понякога ставаше от леглото, излизаше на стълбищната площадка, убиваше времето, разглеждайки книгите в библиотеката си на мъждивата светлина от капандурата, и бродеше по коридорите и стълбите на къщата, наподобявайки призраците на баба си и дядо си, които очевидно в момента почиваха в мир.

Само в един случай ѝ се стори, че мянна в края на коридора на първия етаж баба Тереса. Носеше престиilkата на цветя, за която ѝ бе споменала Ноелия, копринения шал около врата и с усилие прибираще чашите в шкафа. Беззвучно, но енергично баба ѝ мърдаше устните си, за да предупреди Сесилия, че приближава нещо голямо. Нещо, свързано с едно момиченце, беззащитно и изоставено, което можеше да се отнася както за самата нея, така и за бебето, което Ноелия очакваше. После осъзна, че в края на коридора на първия етаж има

огледало в цял ръст, а в него е собственото ѝ отражение на сомнамбул със скрит в подсъзнанието образ на безпомощно новородено. А сноването ѝ из къщата бе физическата реакция на страха. За престилката на цветя обаче не намери обяснение.

Сутринта на 22 декември, понеделник, два дни преди заминаването им, се случи нещо неочеквано. Шумна както винаги, Асусена пристигна с такси в осем сутринта. Помоли шофьора да я изчака за момент пред портата и нахълта в пансиона като хала, провиквайки се:

— Всички да стават! Коледа е!

Сънените физиономии на Ноелия, Ивана, Сесилия и Каталина се появиха на вратите на спалните и на стълбищната площадка. Навън бе кучи студ и все още бе тъмно.

— Помогнете ми за пакетите — извика от антрето Асусена, гледайки нагоре към тях.

Четирите обитателки на пансиона нямаха друг избор, освен да обуят ботушите си и да облекат първата хваната дреха, преди да излязат на ледената зимна улица, за да разтоварят таксито.

Докато момичетата пренасяха камара кутии от автомобила в хола, Асусена затопли млякото в една тенджера и разтопи в него голямо парче черен шоколад.

След като всички се събраха около масата в кухнята, толкова сънени, че все още не можеха да проумеят случващото се, и отпиваха на малки гълтки горещото какао, Асусена взе думата:

— Днес идвам рано, защото не исках някоя да се измъкне — обясни тя. — Исках да ви изненадам.

— Ами, изненада ни — реагира Каталина.

— Проблемът е, че от много години съм съвсем сама на Коледа. В Германия нямах възможност да празнувам, а тук, в Испания, няма с кого. Така че през целия ми живот този период за мен е бил много тъжен. — Тя направи драматична пауза. — Тази година обаче си помислих: какво пък, по дяволите! Да празнуваме както подобава! Вие, момичета — спря поглед на всяка от тях, — и вие, Сесилия — добави, обръщайки се към шефката си, — сте най-близкото до семейство, което някога съм имала. В кутиите има коледна украса и подаръци,

които да сложим под елхата. Знам, че след три дни тук няма да има никого, защото всяка от вас ще си отиде у дома. Затова реших да отпразнуваме Коледа предварително. Заедно! Днес! Във фурната има пуйка, пълнежа го нося приготвен от вкъщи, а пюрето от ябълки ще го направя ей сегичка, докато вие украсявате елхата.

Мълчанието бе като след срутване на сграда. Миризмата на печено се усети чак на улицата, а от другата страна на кухненския прозорец започна да вали сняг. Бели танцуващи снежинки като замръзнали конфети.

Ноелия се разплака с хълцане. Ивана, която вече бе разтопена ледена буза, прегърна Асусена така, сякаш наистина я обичаше. Каталина се зае да окачва имела, а Сесилия се обади на приятелския глас от „Човешки ресурси“ в кантората, за да обясни, че днес, без извинения, няма да отиде на работа.

Единодушно денят бе обявен за ден на пижамата и пантофите, на елегантния обяд, дивия купон и сиестата на дивана, с отпусната на рамо глава и крака върху масата. Щеше да е незабравима Коледа.

И беше. В къщата ухаеше на пуйка и печени ябълки. Над вратите и камината висяха венци, а в дъното на хола, в празното пространство между масата за хранене и шкафа, където бе доста широко и Сесилия се бе оплаквала, че лампата, която окачиха на тавана, не била в центъра, сега издигнаха кичеста елха, която веднага украсиха с цветни топки и ярки светлинни.

— Асусена, оставете храната за момент и елате да закачите звездата отгоре — извика Сесилия от стълбата.

— Идвам!

Асусена, удостоена с честта да короняса коледното дърво, се качи на стълбата и се протегна с цялото си тяло, за да стигне върха. Постигна целта си без особено усилие, но за миг деколтето ѝ широко се разтвори и от дълбините му надникна тънка златна верижка, на която бе закачен медальон. Медальон с ангела пазител. Същият, който в разгара на ремонта се бе появил, зазидан в преградната стена на горната баня. Същият, който Сесилия грижливо пазеше в кутията си за бижута. Същият, който бе част от плячката на крадеца, от обира през нощта, в която почти всички обитателки на пансиона пренебрегнаха

правило номер тринацет от списъка на Сесилия. Правило, с което тя, сама негова нарушителка, се бе опитала да избегне фатални последствия, предизвикани от неконтролирани страсти. Последствия като това с Ноелия — една нежелана бременност.

За част от секундата, която сякаш мина на забавен каданс пред смаяния поглед на собственичката на пансиона и зорките очи на наблюдателната Каталина, без да разбере и по вина на пищната си гръд, Асусена бе уличена в кражба.

След този момент на непредпазливост ангелът пазител се прибра в убежището си от мека плът. Или по-скоро бе погълнат от нея.

— Видя ли това, което видях и аз? — обърна се Сесилия към Каталина, като я отведе настани, използвайки момента, когато Асусена се върна в кухнята, а останалите момичета се забавляваха да разопаковат фигурки, за да наредят Рождественската сцена.

— Може би имам халюцинации — предположи Каталина, бяла като стената.

— И какво ще правим сега? Да я накараме да признае? Да извикаме полицията?

Обсъдиха шепнешком възможностите, които им хрумнаха в момента. Каталина смяташе, че е по-добре да се изчака.

— И защо, по дяволите, искаш да чакаме?

— Ох, не знам. Понякога нещата не са такива, каквито изглеждат. Може би Асусена е член на организирана банда крадци и работата е много по-дебела, отколкото смятаме. Ти отдавна ли я познаваш?

— Не — призна хазяйката. — Наех я спонтанно. Една сутрин се появи на вратата и заяви, че търси баба и дядо. Че идва заради някаква обява във вестник, с която те търсели домашна помощница. Помислих, че ми я изпраща небето.

— Показа ли ти обявата?

— Не. Каза ми, че не я пази, но е записала телефона и адреса на къщата.

— Доста доверчиви са били баба ти и дядо ти, не мислиш ли? Наистина ли са пуснали тази информация в някакъв вестник? Не са ли помислили, че може да я види някой с лоши намерения?

— Те бяха двама светци.

В крайна сметка се съгласиха, че заради предстоящите празници и краткия срок, който остава до заминаването на всяка от тях за дома ѝ,

за момента най-доброто е да си мълчат, за да си осигурят време да проучат внимателно Асусена, преди да я обвинят. Каталина предложи да се заеме с доказателствата. Каза, че първото, което ще направи, е да отиде в архива на библиотеката и да потърси обявата, която, според твърденията на заподозряната, бабата и дядото на Сесилия са публикували в „ABC“.

— Това с обявата не го вярвам — заяви тя. — Смятам, че лъжата се крие именно тук и че от нея може да започне разплитането на случая.

Най-трудно бе да държат езика си зад зъбите пред другите засегнати от кражбата. Ако Ноелия узнаеше истината, щеше да се освободи от голяма част от страданието си. Да, Джъстис си бе тръгнал, но не бе взел нищо и не бе извършил предателството, за което всички го обвиняваха. А ако Ивана научеше, най-вероятно щеше да хване Асусена за гушата и да я накара да признае къде е скрила откраднатото.

От своя страна Andres Leal, който се бе зарекъл да открие Джъстис и да го върне обратно, може би щеше да се откаже да го търси, ако разбере, че момчето е невинно. Познавайки вече начина му на мислене, най-вероятно щеше да свие рамене и да каже нещо от сорта на: „Ами да хваща пътя“, а тогава Ноелия щеше да изгуби завинаги възможността да бъде щастлива. Сесилия романтично вярваше, че те отново ще се срещнат, с бебе в обятията, на вратата на пансиона.

И така, дойде денят на заминаването. Асусена се раздели с всички с действие, което Сесилия и Каталина определиха като „целувката на Юда“. С голямо нежелание Ноелия хвърли няколко неща в един куфар и зачака хазияката й да натовари колата, преди да излезе от къщата, влечейки краката си. Ивана извади няколко чифта бикини от горния рафт на шкафчето си и замина с Дани, който я бе поканил да прекарат празниците под слънцето на Канарите. Каталина остана в пансиона.

— Ако не е проблем, ще остана в къщата тези дни — помоли хазияката си. — Баща ми ще пътува, така че ще съм сама. Освен това нямам пари. Истината е, че най-много искам да се занимая с разследването относно Асусена.

Най-трудно бе да се откъсне от прегръдката на Andres Leal. През последната нощ бе спал под скосения покрив на таванската стая, вкопчен в Сесилия. Онази вмешка на майка му: „Андрес е най-чувствителният от синовете ми“ започваше да придобива смисъл. Щеше да прекара Бъдни Вечер и Коледа в Ел Боало с родителите си, братята си и многобройните братовчеди и както всяка година, щеше да си легне рано, преди останалите да започнат да отварят шампанското и да вдигат наздравици за семейството. Щеше да се качи в стаята си с непоносима тежест върху раменете и останал насаме, щеше да изплаче река от сълзи, които щяха да намокрят възглавницата. Щеше да премята златната си халка и да се опита да изтрягне от душата си черната мъка от безграничното страдание.

— Ще ти се обадя точно в дванадесет — обеща му Сесилия. — И ще бъде сякаш сме заедно.

20.

*Забранено е да се отминава с безразличие
чуждото нещастие.*

По време на двета и половина часа пътуване в напрегнато мълчание Сесилия и Ноелия решиха, че ще изчакат последния ден на престоя си в Агила, за да пуснат бомбата за бременността. Нямаше смисъл да съсипват празника, нито да скандализират децата, нито да причинят припадък на някой от по-възрастните членове на семейство Вилянуева де Кампос, който пък можеше да се предаде като зараза на някого от семейство Дуеняс.

Разделиха се пред украсената фасада на замъка на бабата и дядото на Ноелия, под герба на благородните й предци, със силна прегръдка и с уговорки „ще се видим пак, ако отидеш на службата в катедралата или по магазините на главната улица, или на кафе в казиното“.

— А на 1-ви в пет следобед ще те чакам тук — напомни Ноелия на Сесилия, треперейки от страх. — Да не забравиш.

Заредиха се дни на кастилски студ, на гола пустош, в която вятърът прониква през кожата, на горещ шоколад, запалени камини, сумрачни следобеди и малко сняг, който не се задържа, но подхранва илюзиите и кара човек да мечтае за бели полета и замръзнали езера.

В такива дни възрастните си припомнят, че тук по това време някога е приличало на сибирската степ, с истинска зима, и че героите от Синята дивизия^[1] се връщали от обсадата на Ленинград, казвайки, че е студено като в Бургос, което пък е същото като Агила, разбира се. И разказват за пореден път историята за лудия, който избягал от лудницата и паднал в реката. И прекарал във водата нощта, защото всеки път, щом излезел на брега, му ставало студено. Намерили бедния човек на следващата сутрин почти измръзнал, а останалите луди жално крещели, заключени в килиите си.

Родителите на Сесилия се опитаха да я предпазят от това, което смятала, че ще натъжи по Коледа една току-що разведена жена. Избягвала семейните сбирки и ги замениха с дълги разходки из полето, от които тримата се връщаха изтощени, с желание да си легнат рано. Не я разпитваха как върви пансионът, от което тя толкова се страхуваше. Само я попитала, сякаш на шега, дали не съжалява за странната си идея и й напомниха, че в банката разполага с пари, които я чакат и са на нейно разположение. Обсипала я с грижи, глезиха я като изоставено котенце, угояваха я, угаждаха й и когато дойде денят за раздяла, напълниха куфара й с колбаси, сладки от монахините, яйца от щастливи кокошки, неоскубани яребици и неодрани зайци.

Андрес се обаждаше всяка вечер. Понеже не бе особено словоохотлив, предпочиташе да слуша историите, които му разказваше Сесилия. За себе си споделяше само най-общо: бил много добре. Племенниците — много добре. Родителите — много добре. Вечерята — много добре. Но винаги, преди да затворят, казваше на Сесилия една съвсем определена фраза: „Така те желая...“.

На първи януари, с кола, натоварена с трупове на дивеч, Сесилия се раздели със своите родители и измина трите или четирите улици, които разделяха Дуеняс от Вилянуева де Кампос. В сумрака замъкът изглеждаше малко зловещо. Солиден, масивен, тържествен — да, но също и заплашителен. На Сесилия й се стори, че от един балкон, изненадващо оставен отворен във вечерния студ, излизат гневни гласове.

Спра пред входа. Чу и хлипания. Затръшване на врата, дрънчене на поднос, стъпки, които тичат и влачат окови, тишина като пред буря и накрая — гласа на доня Виктория Вилянуева, властен и сух, който процеждаше през зъби: „Махай се и повече не се връщай! От глозотия и от слободия опетни честта на семейството. Ще те сочат с пръст на улицата и ще ни се подиграват! Те само това чакат. Ще плащаме твои грехове и ще бъдем обект на обществено презрение. Ще свързват името ти с нашето, а твоя позор — с нашето благочестие. Ще ги смесят, ще ги взимат за едно и също, защото са те виждали да влизаш и да излизаш от тази къща. Толерирана си заради нас, но сега същите, които до вчера се отнасяха с теб с уважение, утре ще те нарекат курва.

Зашто хората са такива. Всички са еднакви. Придобиват смелост, когато някой падне, и са способни да те разкъсат. И започват да използват грозни думи. Да сравняват, да съпоставят и да те гледат отвисоко“.

От известно време доня Виктория явно си говореше сама, защото в този момент страничната врата се отвори с тръськ и изхвърли на улицата обляна в сълзи жена. От срам криеше лицето си в ръце. Краката ѝ се препъваха по плочките на тротоара. Мина край Сесилия, но не спря, защото не я видя, сякаш бе станала безплътна, но като че ли усети някакъв леден полъх и се сви още повече. Сесилия без малко да извика: „Ноелия!“ на превитата фигура, която започна да се смалява и изчезна в края на улицата.

От балкона все още се чуваше глас, който се усилваше с приближаването на доня Виктория към отворения прозорец. Подаде глава и огледа улицата, сякаш преследваше онази сянка, опитвайки се да я избута далеч от погледа си, преди да затвори прозореца, решетката и завесата от дамаска. Но тогава с изненада забеляза Сесилия, полу скрита в нишата на вратата.

— Сесилия! Сесилия Дуеняс — изненада се тя. — Ти ли си там долу?

— Същата — потрепери Сесилия.

— И защо не се качваш, сладурано? Не те ли чуват?

— Още не бях позвънила — призна.

— За Ноелия ли идваш?

— Да, бяхме се разбрали за пет часа.

— Сега ще кажа да слязат да ти отворят.

И действително, след по-малко от двадесет секунди на страничната врата се появи същата прислужница с ключовете като първия път, но сега някак смутина и леко зачервена, поздрави я и я придружи до салона.

Виктория Вилянуева де Кампос имаше обаче същия безупречен вид. Модерна, елегантна, с панталон с бости от мек вълнен плат, копринена блуза и шал около врата.

— Сега ще дойде внучката ми. Тъкмо приключва с куфара си — каза вместо поздрав, докато се приближаваше да я посрещне. — Искаш ли чай?

— Не, благодаря, пила съм — извини се Сесилия със свито гърло.

Ноелия не я накара да чака. Появи се изведнъж в средата на салона като с магия. Влачеше куфара със сила, необяснима за такова крехко и освен това слабо, бледо и болnavo създание, каквото бе напоследък.

— Бързаме — каза на баба си, за да не ѝ даде възможност да започне разговор. — Имаме уговорка да сме в Мадрид в осем, представи си.

— Колко жалко — отвърна тя. — Гауденсия е направила масленки.

— Друг път, бабо — отказа Ноелия.

И без повече уговорки, почти насила, измъкна Сесилия от къщата на предците си, влечейки куфара си и крачейки нетърпеливо. Потърси с поглед колата освободител и се насочи към нея почти тичешком.

На балкона доня Виктория махаше с ръка за сбогом.

— Влизай вътре, бабо, много е студено.

Останали насаме в колата, Ноелия избухна в отчаян плач, който покърти хазяйката ѝ.

— Какво се е случило? — попита разтревожена Сесилия.

— Няма да повярваш — проплака момичето.

— Нали се бяхме разбрали, че днес ще им кажем за бременността? Дойдох подгответна, със заучена реч, дори съм взела успокоително, макар да не съм убедена, че е много добре да се шофира с транквилант в кръвта, а избягахме като дявол от тамян. Не знам дали си въобразявам, Ное, но ми се стори, че чух как баба ти нарича някого „курва“. Помислих, че го казва на теб.

— Ох, Сесилия! Няма да повярваш! — повтори Ноелия.

— Какво няма да повярвам?

— Че по случайност Гауде, готвачката, която направи масленките, също е бременна. И е без мъж. Призна си днес след обяда.

— Стига бе! Наистина ли?

— Дума по дума. Видя ли как реагира баба ми? Е, трябваше да видиш родителите ми. Уволниха я, Сесилия. Изхвърлиха я на улицата!

Тъй като колата се наводни от сълзите, трябаше да изчакат отдръпването на вълните, вече в провинция Сеговия, за да подновят разговора.

Между хлипанията и подсмърчанията Сесилия успя да разбере, че въпросната Гауденсия, произхождаща от някакво малко село на провинция Агила, бе пораснала, както се казва, под полата на доня Виктория. Бе започнала работа на четиринадесет години и бе напреднала страшно много в сложния свят на домашните грижи.

За дванадесет години се издигнала от помощничка в кухнята до главна готвачка, като същевременно прислужвала в трапезарията и отговаряла за логистиката, което въщност бе много деликатна дипломатическа функция, включваща задължението да ходи на пазар и да се пазари с доставчиците на домакинството. С доброто си настроение и вродените способности на търговец Гауденсия бе спечелила обичта на половината град. Всички я знаеха като „ момичето на Вилянуева“. Тя поклащаše легко бедрата си, като ходеше, а те я черпеха със сладкиши и кафе в сладкарницата. Имаше репутацията на хитруша и за нея казваха, че е от тези, които не дават нищо без нещо в замяна. Някои я упрекваха, че се големее и че е горделива и надменна, а един отхвърлен ухажор дори обидено обясняваше, че тя му казала да не храни илюзии, защото нямало да се даде на някого, по-долу от лорд.

В нейно лице Ноелия бе открила най-близкото до по-голяма сестра — малко тросната, но много мъдра, от която бе научила универсални истини, сред които тази, че животът е труден, че с мъжете трябва да се внимава, че е добре да се слушат свещениците и че дяволът знае повече не защото е дявол, а защото е стар.

Още помнеше как, когато беше малка, Гауде я разнасяше на ръце навсякъде. „Като маймунче от цирка“, казваше тя. Тя й подари и първите обувки на висок ток, за ужас на майка ѝ.

— Бяха ужасни — призна сега Ноелия, — но това, което има значение, е обичта, нали?

Спомни си и деня, в който някаква жена на улицата започнала да крещи срещу семейство Вилянуева де Кампос. Обвинила ги, че са жестоки и безсърдечни, защото, според нея, били изхвърлили сина ѝ от фабриката без причина. Тогава Гауденсия, въоръжена с метла, бе излязла навън да защити своите господари и да изобличи лошите

navици на младежа, който всяка нощ се напивал в кръчмата и после цял ден не можел да дойде на себе си.

— Трябваше баща ми да слезе да посредничи, Сесилия, защото Гауде бе извън кожата си. Аз видях всичко от балкона.

— И не ти е казала за бременността?

— Не. Когато днес ни го съобщи, се изчерви като домат, горкичката!

Гауденсия бе влязла в салона с подноса с кафето, бе го поставила върху масата и бе започнала да мачка една кухненска кърпа, която носела в другата си ръка. И с едваоловим глас се бе опитала да обясни, че без самата тя да знае как се е случило е забременяла.

— Без да знаеш как? — бе я иронизирал бащата на Ноелия.

След това последвало изгарянето на вещицата. Момичето се гърчело от болка и започнал „плачът и скърцането със зъби“^[2], а цялата къща се превърнала в клада. „Народът“, в лицето на Ноелия, наблюдавал спектакъла мълчаливо, без да се осмели да се намеси, за да не свърши по същия начин — в пламъците, защото била наясно, че няма да й се размине.

— Замълчах си, Сесилия — разкайваше се Ноелия. — Като една страхливка.

— И какво трябваше да направиш? Да се включиш в жертвоприношението?

— Не знам. Може би трябваше да взема метлата.

Когато сред сълзи и откровения стигнаха МЗО, телефонът на Сесилия звънна. Беше Каталина.

— Слушай — каза й, без дори да й честити Коледа, нито да я попита за семейството. — Имам нещо за Асусена. Работата е дебела.

Сесилия прегълътна.

— Тъкмо се качвам на френския мост — отвърна, малко уплашена от сериозния тон на детективката.

— Тогава ще ти разкажа, когато се прибереш вкъщи.

[1] 250-та пехотна дивизия, военна част от испански доброволци, служещи във Вермахта на нацистка Германия на Източния фронт по време на Втората световна война. Войниците не можели да ползват униформите на испанската армия и затова носели сини ризи като фалангистите, откъдето идва името Синя дивизия. — Б.пр. ↑

[2] Евангелие на Лука, 13:28. — Б.р. ↑

21.

Забранено е да се премълчават важни въпроси, които могат да засягат останалите наемателки.

След една седмица в отсъствието на Асусена видът на къщата бе далеч от желаното. Каталина нито бе чистила пода, нито бе бърсала праха, нито бе оправяла възглавничките. Мръсните чинии бяха натрупани в мивката на кухнята, а на плата имаше полупразни бирени бутилки.

Ноелия се изненада, че Сесилия не ѝ направи забележка. Помисли си, че при нормални обстоятелства подобен безпорядък би провокирал ново правило, което да бъде добавено към съществуващите двадесет. Явно този път хазяйката подмина мръсотията и безпорядъка в пансиона, за да се съредоточи в по-важни теми.

— Върви да почиваш, Ноелия! — отпрати я с нетърпящ възражение тон. — Ей сега ще ти донеса топъл чай.

Ноелия тръгна послушно, защото бе изгубила волята си и желанието си да я възстанови. Когато изчезна по стълбите, Сесилия нетърпеливо се обърна към частната си детективка.

— Какво ѝ става на тази? — попита Каталина. — Очите ѝ са подути от рев.

— Нищо ѝ няма — извини я хазяйката. — Малко ѝ прилоша в колата. — Затвори рязко вратата на хола и двете с Каталина останаха насаме. — Разказвай!

Детективката се усмихна. Обожаваше усещането за превъзходство, което информацията дава. Може би бе сбъркала професията си и вместо да пише романи, трябваше да бъде главната им героиня, си помисли тя. Можеше да учи журналистика или да стане полицейски инспектор.

— Търсих обявата, която се предполага, че баба ти и дядо ти са пуснали в „ABC“ преди три или четири години. Okаза се, че има онлайн архив, в който могат да бъдат намерени в пидиеф формат всички страници на вестника от 1903 година насам, представи си, включително тези с обявите. Както можеш да се досетиш, това е работа като за целия китайски народ, защото са по две страници на брой, ежедневно, повечето с обяви на проститутки или момичета, които предлагат масажи, а шрифтът е дребен. Да отделиш дори един час е истинско мъчение.

— Но я намери, нали?

В следващите няколко минути Каталина съзнателно продължи да отлага момента на истината.

— Имаше също много обяви за домашни услуги. Почти във всички случаи от агенции — частните бяха много малко. След като няколко дни ми изтекоха очите, бях на ръба да се откажа. Не успях да открия имената на баба ти и дядо ти никъде... До вчера.

— Значи си я намерила все пак!

— Открих обява, да. Подписана от дядо ти, Мигел Кинтана. Но не беше при домашните услуги. Затова толкова се забавих.

— Не беше ли?

— Беше в секцията за запознанства.

— При курсите? Не е възможно!

— Не, ама да! — Каталина злорадстваше. — Но има и нещо по-странно. Излиза, че дядо ти е публикувал съобщението в продължение на — няма да повярваш — тридесет и пет години. Последователно, веднъж седмично, всяка сряда, без да пропусне нито веднъж. Аз проследих назад — началото е през седемдесет и шеста.

— През седемдесет и шеста купиха къщата и дойдоха да живеят в Мадрид. Дядо работеше в Ренфе и се пенсионира на петдесет и осем години. Майка ми каза, че изведнъж, неразбираемо защо, с баба се разбръзали и напуснали Агила, сякаш ги е подгонил дяволът. Зарязали книжарницата ей така, внезапно, оставили я на нея, както човек оставя кучето си, за да отиде на почивка и повече никога не се връща за него.

— Нещо се е случило през тази година, Сесилия — отвърна Каталина. — Нещо, свързано с Асусена — добави. — Виж — каза и измъкна измачкана хартия от джоба на дънките си. — Това е съобщението.

Сесилия седна на дивана и включи нощната лампа, за да вижда по-добре дребните букви от изрезката. Каталина остана права, неподвижна, очаквайки реакцията на шефката си.

Издирва се Асусена Фернандес, сирак от приюта на францисканските монахини от Мадрид, по семейни въпроси, в неин интерес. Свържете се с Мигел и Тереса Кинтана на „Рибера де Мансанарес“ номер 7 или на телефон 915757699.

Вдигна очи от листа и погледна Каталина с неразгадаема физиономия, докато две големи сълзи се търкулнаха от очите ѝ.

— Нищо не разбирам — призна.

Сега вече Каталина седна на фоййола срещу дивана.

— Това е, защото ти се стовари изненадващо и не си имала време да помислиш. Аз си бълскам главата от вчера насам и вече имам няколко теории. — Понеже хазяйката ѝ не реагираше, детективката реши да ѝ каже заключенията си. Пое въздух и започна: — Първо, когато открих обявата в секцията за запознанства, аз също реших, че има нещо общо с курвите, но за твоето успокоение ще ти кажа, че говорих с вестника и ми обясниха, че там включват всякакви съобщения, свързани с издирване на изчезнали хора или животни. Така че първото, което отхвърлих, бе, че Асусена е курва и че дядо ти я търси заекс. Освен това присъстваше и името на баба ти, а това вече щеше да е доста перверзно.

— Колко се радвам — изрече Сесилия, все още в шок.

— Като елиминирах първото предположение, анализирах съдържанието на обявата и направих следните изводи: баба ти и дядо ти са знаели доста подробности за Асусена — името и фамилията ѝ, както и мястото, където е израснала. Ти знаеше ли, че Асусена е сирак и са я отгледали францискански монахини в Мадрид?

Сесилия кимна с глава.

— Можеше да ми го кажеш, за бога — измъчих се да стигна до тази информация. — Изкашля се и продължи: — Значи сме сигурни, че баба ти и дядо ти са издирвали именно нея. Не коя да е домашна помощница, както Асусена те накара да повярваш, а точно нея. И не за

да готви и чисти, а по семеен въпрос в неин интерес, както е написано в съобщението. Загадката е какъв е този семеен въпрос? И за кое семейство става дума — за това на Асусена или за твоето, Сесилия?

— Нямам представа.

— Баба ти и дядо ти никога ли не са ти говорили за Асусена?

— Не.

— А родителите ти?

— Също не. Когато наех Асусена, говорих за това с майка ми.

Казах ѝ за обявата и за всичко, което ми бе разказала за живота си в сиропиталището. Майка ми не знае нищо, Каталина. Можеш да си сигурна, че за нея всичко това е толкова необяснимо, колкото и за мен самата.

След кратка драматична пауза Каталина отново хвана нишката на историята:

— Вторият извод — каза тя — е във връзка с медальона с ангела пазител. Стори ми се много странно някой, откраднал бижу, да си го сложи пред човека, от когото го е откраднал, колкото и добър пазител да е този ангел. Имам усещането, че медальонът на Асусена не е твой, а само еднакъв с него.

— Смяташ, че има два медальона? И че можем да свалим от нея обвиненията, че е крадла? — попита Сесилия, а във въпроса ѝ се криеше друг въпрос. Защото, ако Асусена бе невинна, тогава подозренията отново щяха да паднат върху Джъстис.

— Това, което трябва да разберем, е каква е връзката между Асусена, двата медальона и твоите баба и дядо.

— И защо баба и дядо са решили да зазидат своя медальон, сякаш са искали да изчезне от света.

— И третият и последен извод — добави загадъчно Каталина. — Става въпрос за годината, когато всичко се случва. 1976-а. Ако си забравила, ще ти припомня, че това е годината, когато родителите на Андрес Леал продават къщата на баба ти и дядо ти. Годината, в която дядо ти се е пенсиониран, напуснал е Агила и е започнал да публикува обявата. Убедена съм, че между всички тези събития има връзка.

— И какво смяташ, че трябва да направим сега?

— Да притиснем Асусена — отвърна Каталина. — И да я накараме да признае за какво става въпрос.

22.

*Забранени са обидите, кавгите и
затръшването на врати.*

В този момент в антрето се чу затръшване на врата, последвано от пронизителния глас на току-що завърналата се Ивана: натоварена с куфарите си и по-красива от всякога с бронзовия загар на кожата, блестящите очи и сплетената коса — като гръцка богиня, току-що слязла от Олимп след нощ на божественекс.

— У дома ли сте? — извика тя, все още не свалила палтото.

Ноелия се показа на стълбищната площадка. Сесилия и Каталина прекъснаха заговорниченето си и излязоха да посрещнат рускинята, която сияеше насреща им.

— Имам новина за вас — усмихна се тя. — С Дани се оженихме!

И вдигайки дясната си ръка, им показва безименния си пръст, на който върху златна халка проблясващ диамант с доста добър размер.

След първоначалната изненада и неизбежния шок, последвал съобщението — може би твърде продължителен, за да бъде отденен само на недоумението, — Сесилия се приближи и прегърна наемателката си. Каталина и Ноелия я последваха. И трите се напънаха да измислят подходящи поздравления и да ги произнесат така, че да прозвучат искрено.

— Беше истинска лудост — заяви Ивана. — Бяхме толкова щастливи, толкова ни бе хубаво да сме заедно, че бе немислимо да се разделим. Тогава, на лунна светлина, Дани ме заведе на плажа, коленичи и ме помоли да се омъжа за него. — Тя отново им показва диамантения пръстен. — Един негов приятел, който работи в гражданския регистър, уреди всичко за двадесет и четири часа и на другия ден се явихме пред съдията и се оженихме — обобщи тя. — Само двамата.

— Мили боже! — В крайна сметка хазяйката ѝ не можа да сдържи възклицието си. — Родителите на Дани знаят ли?

— Все още не — отговори Ивана. — Ще им кажем по-нататък. За момента ще продължим както досега — обясни тя. — Той ще си живее у тях, а аз — тук. Докато завършим университета и си намерим работа. Изчислихме, че след две години ще можем да сключим църковен брак. Ще направим истинска сватба със стотици гости, танци и заря.

— И тази сватба няма нищо общо с това, че визата ти изтича? — Гласът на Каталина прозвуча жестоко след толкова захаросана радост. С един замах разби на пух и прах романтиката и щастиято, които Ивана излъчваше.

Настъпи напрегнато мълчание. Три чифта очи се забиха в тялото на рускинята, която изведнъж започна да се смалява.

— Ти си кучка! — каза Ивана, използвайки за пръв път „мръсна“ дума на испански.

— Виж ти, кой го казва! — отвърна Каталина, присвивайки очи.

— Ох, мълкнете! — помоли Ноелия и инстинктивно затисна ушите си е ръце.

Тогава Каталина заби отровните си зъби в нея, при това в най-слабото ѝ място и е точността на кобра.

— Мълквай *ти*, момиченце, че да не припаднеш! — възклика. — Бременните не бива да се разстройват — не е добре за бебето.

Ноелия замръзна. Бавно извъртя глава към Сесилия, която изглеждаше толкова смяяна, колкото нея.

Опита с жестове да ѝ обясни, че не е разкривала тайната ѝ на никого. Вероятно, предположи мислено, стажант детективката бе стигнала до заключението по свои си начини, но очевидно Ноелия бе помислила, че издайницата е тя. Издържа погледа ѝ няколко секунди, а изражението в очите на Ноелия бе на беззащитно момиченце — смесица от недоверие и разочарование. Единствената ѝ опора рухваше. На кого можеше да се довери сега?

Сесилия опита да отвори уста, за да защити невинността си, но в продължение на цяла минута, която ѝ се стори безкрайна, не намери подходящите думи.

До този момент се бе опитвала да игнорира шестото чувство, което я бе предупреждавало за Каталина. От известно време женската

й интуиция чукаше на вратата, молейки за разрешение да влезе и да съобщи на глас, че нещо не е наред с това момиче. Имаше някаква зле прикривана горчивина и поведение на старо и зло изоставено куче, които не отговаряха на току-що навършенните ѝ деветнадесет години.

Каталина бе неспособна да се зарадва на щастието на другите. Напротив. Сякаш добрите новини я разяждаха отвътре като киселина. Анализирайки последните събития, Сесилия откриваше Каталина зад всеки неприятен коментар, зад всеки грозен жест и всяко обвинение. Тя бе единствената, която възропта през онази нощ срещу проявата на бурни страсти пред вратата на пансиона, която разкри двойния живот на Ивана, която обвини за кражбата Джъстис без други доказателства, освен необяснимото му изчезване, която унищожаваше с поглед Ноелия и която се отнасяше към Асусена с презрение.

— Какво ти става? — сказа я гневно най-накрая. — Искаш да отровиш живота на всички ни ли?

Събранието се разтури толкова бързо, колкото бе свикано. Всяка се затвори в стаята си, а тази вечер нямаше вечеря. Озлоблението на Каталина бе пълзяло като чума из целия пансион и най-добрият начин да се предпазят от заразяване бе да си наложат карантина: пълна изолация и мълчание, маска на устата, предпазни ръкавици и калцуни на обувките. Това бе начинът на тези жени да съхранят имунитета си от заплахата, която усещаха.

Ивана се съблече на леглото, затвори очи и се върна към спомена за мекия пясък, бялата светлина на луната и влажните устни на Дани върху настръхналата ѝ кожа. Защото през онази нощ подухваше хладен бриз, а тя бе с голи рамене и боси крака, захвърлила обувките, за да усеща с ходилата си морската пяна.

Бяха прекарали нощта заедно. На моменти се смееха, а на моменти — плачеха, докато се опитваха да намерят изход от задънената улица, към която безвъзвратно се бяха отправили. Без протекцията на английския посланик, чиято загуба тя обясни с прекратяването на трудовия договор, Ивана оставаше без испанска виза. Пребиваването ѝ в страната щеше да е законно до януари, когато трябваше да напусне Испания и да се завърне в Русия без пари, без работа и без бъдеще.

Дани хвана ръката ѝ и коленичи, а вълните мокреха дънките му и двадесетте му години. В дланта си стискаше пръстен, с който да свърже живота си с този на момичето от мечтите си.

— Омъжи се за мен! — помоли я той. — Аз ще те закрилям, ще те обичам и ще те направя щастлива. Довери ми се, Ивана. Обичам те!

Сутринта заедно отидоха да купят бяла рокля, букет рози, венец от цветя вместо корона и две златни халки, класически и най-обикновени, на които гравираха имената си и датата 28 декември, Деня на Св. младенци мъченици^[1], като една много сериозна шега — от тези, които преобръщат живота.

Хванати за ръка и облечени като младоженци, отидоха в съда да търсят съдия, кмет или общински служител, който да потвърди новата националност на Ивана, вече пълноправна испанска граждanka, както и създаването на ново семейство от мъж на двадесет и жена на двадесет и две години, които се познават от септември, „господин съдия, но тези три месеца бяха напълно достатъчни, за да осъзнаем, че се обичаме. Ние сме големи и свободни хора, които идват при вас доброволно, без външна принуда, водени само от любовта си един към друг. Затова с правомощията, които са ви дадени по закон, нямате друг избор, освен да ни ожените още сега, преди тези двамата, които току-що дойдоха. Тях може да венчаете веднага след нас, ако искате, когато ние вече ще сме отишли да консумираме брака си зад завесите на любовното ни скривалище с изглед към морето, където пристигнахме поотделно и откъдето ще си тръгнем като господин и госпожа Сиснерос, със смесен багаж, една плът и кръв завинаги, със закона на наша страна и разрешен проблем“.

— След две години ще се оженим в църква. Майка ми ще носи дантелена наметка, а ти — петметров воал, който няма да се побере в колата и ще трябва да пристигнеш с карета. И ще има петстотин гости, оркестър и заря.

— А ще имаме ли деца?

— Една дузина.

Ивана се сгущи между чаршафите. Изведнъж си представи, че Каталина, превърнала се в злата вещица, влиза в църквата, скрива се зад вратата и изчаква момента, в който свещеникът ще произнесе жестокия призив: „Говорете сега или замълчете завинаги!“. Тогава, обвита в адски пламъци, излиза от скривалището си и изкрещява,

сочейки я с пръст: „Ивана е курва!“, както го бе написала на стената на факултета, защото вече нямаше никакво съмнение кой го бе направил.

На таванския етаж Сесилия говореше шепнешком по телефона с Andres Leal.

— Това е пълна лудост — казваше му тя. — Нещата се случват толкова бързо, че не мога да ги асимилирам. Не знам какво да мисля нито за Асусена, нито за Ивана, нито за Каталина, нито за Джъстис... Не знам какво ще стане с Ноелия, Andres. Тук само се шушкука, нищо не се произнася на глас. Тази къща е пълна с тайни и с призраци. Страхувам се, че ще ги срещу по стълбището.

— Ако искаш, ще дойда. Ще пристигна за по-малко от час от Ел Боало. Аз също искам да ти разкажа нещо. Мисля, че знам къде е Джъстис.

— Открил си го?

— Така мисля.

— И къде е?

— В Кения.

— Ела, Andres, моля те! Не ме оставяй сама тази нощ. Студено ми е и се страхувам.

[1] Денят, в който Църквата отбелязва избиването на Витлеемските младенци от цар Ирод след раждането на Иисус. Празникът е съчетан е по-стар езически (Празник на лудите), а към днешна дата се отбелязва подобно на Дения на хумора у нас. — Б.пр. ↑

23.

Забранено е да се провалят животът и мечтите.

В последната нощ, която Джъстис прекара в бунгалото „Лереле“, бе неспособен да заспи отчасти защото искаше да се наслади на всяка секунда до топлото и нежно тяло на лежащата до него Ноелия, но също така и заради плана, който бе започнал да се оформя в главата му: „Ще бъда това, което ти искаш да бъда“, й бе обещал. И щеше да бъде. Щеше да успее да си изгради бъдеще, да натрупа състояние и ако тя поиска, да стане бял като Майкъл Джексън. Щеше да се ожени за нея, да я короняса за кралица, да й подари четиристотин слона на брега на морето и щяха да живеят заедно завинаги в дворец от слонова кост, обградени от слуги и богатства.

Онази сутрин съмна много бавно. В началото се виждаше само някакъв проблясък на светлината през щорите, но после слънцето изгря и прозорецът се превърна в екран от нямото кино, черно-бял, пред който на седалките в салона, скрити в сумрака, двама влюбени продължаваха да се целуват, без да осъзнават, че филмът вече е свършил и светлините в залата са запалени.

— Трябва да тръгвам, Джъстис, че ще дойде Асусена и ще ни хване — каза Ноелия шепнешком, когато разбра, че минава осем.

— Не бързай — отвърна той, прегръщайки я още по-силно. — Все още е много рано. Много е студено. Нека да ти донеса закуска в леглото.

— О, да! — Ноелия помисли, че се шегува. — Ако искаш, може да излезем от бунгалото на обяд и да разкажем на всички, че сме спали заедно.

— Ами... ако ти искаш...

Тя се повдигна на лакти и го погледна втрещена.

— Говориш сериозно, нали? — осъзна тя.

Джъстис сви вежди. Разбира се, че говореше сериозно. По скромното му мнение, обясни той на Ноелия, влюбването бе нещо много здравословно, много естествено и той не виждаше нищо лошо в това да го признаят пред останалите. Бе уверен, че Сесилия много ще се развълнува, когато узнае, че двамата са открили удоволствието от любовта в нейния пансион. Е, за да бъде честен, той вече няколко пъти го бе правил преди, но Ноелия бе изгубила девствеността си онази нощ в бунгалото „Лереле“. А първият път, казват, особено когато си влюбен, никога не се забравя. И щеше да се зарадва, когато ѝ разкажат как са се наслаждавали на телата си, как са проникнали един в друг, как са синхронизирали движенията си и колко силно и дълбоко е било. Как са го направили три последователни пъти, защото апетитът, младостта и енергията им бяха големи. И че биха могли да продължат да го правят още дълги часове и биха искали нощта да е вечна, а утрото никога да не настъпи. Да няма никакво друго човешко същество по лицето на земята, освен тях двамата, виещи се един около друг както бръшлян по стена.

— За бога, Джъстис! — прекъсна го Ноелия. — Не знам как се прави в Кения, но тук, в Испания, хората не разказват какво са правили в леглото.

— И защо не?

— Свян, възпитание... Откъде да знам.

Подобно на библейската Ева, Ноелия осъзна, че е гола в райската градина. Поради липса на листа от смоковница се покри с бельото си и се раздели с Джъстис със същото опечалено лице, с което Адам е гледал Господ в деня на неразумната постыпка: нямаше значение колко сладка е била ябълката, колко убедителна е била змията или колко съблазнителна е станала внезапно Ева — вината беше само негова, от глупост, от малодушие и недомислие.

След като Ноелия си тръгна, младежът остана дълго време загледан в тавана на бунгалото, потънал в мисли за нежното и безпомощно момиче, което го подлудяваше.

До появата на Ноелия в живота му Джъстис се бе смятал за късметлия: като отговорник за поддръжката на пансиона и заради грижите за зеленчуковата градина печелеше достойно правото си да живее в бунгалото. Хранеше се с топла храна всеки ден, а спестовната му тенекиена касичка бе по-пълна от всяко, благодарение на щедрото

възнаграждение, което му бе дал Андрес Леал за помощта при ремонта на къщата. Не му идваше наум какво друго би могъл да иска от живота. За пръв път от много време излизаше на улицата с вдигната глава, гледаше хората в очите и не се налагаше да проси милостиня на входа на супермаркета, а влизаше вътре и пазаруваше като всеки местен човек от квартала. Разхождаше се свободно в района, а някои хора дори го поздравяваха, когато минаваше. Беше чист и добре облечен, а мизерният му живот се превръщаше в нереален и мъглив спомен.

Тогава обаче се запозна с Ноелия и това, което смяташе за успех, се оказа провал. Даде си сметка, че стълбата е много по-висока, отколкото си бе представял — бе изкачил само първото стъпало и му оставаха още много.

Онази сутрин, след любенето, с поглед, впит в тавана на бунгалото, Джъстис си каза, че от всички мъже, които бе срещнал през краткия си живот, единственият, който наистина бе постигнал победа, при това с главни букви, в джунглата на цивилизацията, е Андрес Леал. Спомни си историята, която бе разказал на него и на Сесилия през една гореща и жадна вечер на верандата на пансиона. Как бе изградил фирма със собствените си ръце, бе спечелил много пари и си бе купил елегантен дом и платноходка. Беше достатъчно само да се види колата, която кара, дрехите, които носи, увереността, с която говори, и армията работници, които се хранят от ръката му. И Сесилия, с целия си чар и образование, бе паднала в обятията му като тийнейджърка, която се влюбва за пръв път.

Андерс Леал бе ключът, помисли си, а идеята му, вероятно откачена, бе да отиде в дома му и да падне в краката му. На колене да го помоли да го вземе във фирмата си, да уреди въпроса с документите му, да легализира пребиваването му, да му даде начална скорост, а в замяна той щеше да бъде негов роб. Щеше да му продаде душата си, младостта си, енергията си и щеше да подпише документ, с който да ипотекира бъдещето си. „Когато аз стана милионер — щеше да му каже, — ти също ще бъдеш. Ще имаш половината от богатството ми. Ще можеш да се оттеглиш да живееш на кораба си, ще обиколиш света хиляда пъти и ще си най-богатият старец в историята.“

Стана от леглото, облече се небрежно, забрави ключовете на бунгалото в едно чекмедже, излезе с отнесен поглед и приказката за млекарката в главата, с походката на Forrest Gump, решимостта на

Едмънд Хилари, преди да покори Еверест, и тревогата на Амундсен, когато наистина започнал да усеща студ.

Слезе в метрото със смелостта на миньорите, които знаят, че ще затворят зад тях мината, но продължават да копаят, защото не познават друг начин на живот. И там, на централния перон, докато чакаше със свито сърце приближаващия се към гарата влак, бе задържан от цивилен полицай.

— Може ли да видя документите ви?
— Кои документи?
— Паспорт и разрешение за пребиваване, като за начало.
— Изгубих ги.
— Тогава ще трябва да ме придружите до участъка, младежко, за да проверим досието ви.

Сесилия слушаше Андрес е широко отворени очи. Удържайки обещанието си, бе пристигнал в пансиона след малко повече от четиридесет и пет минути и сега пиеха топъл бульон, прегърнати на дивана в хола, докато й разказваше какво бе узнал за местонахождението на Джъстис.

— Досието му показва, че два месеца преди ние да го намерим, е бил задържан на входа на супермаркета и са го предупредили, че ако не успее да легализира пребиваването си в Испания и пак го хванат без документи, ще го върнат незабавно в родината му, без съд и присъда. Както изглежда, първия път назначават служебен защитник, но втория път вече се смята за престъпление и те депортират автоматично.

Сесилия бе ужасена.

— Казали му, че е късметлия и че ще се върне у дома за Коледа. Трябвало да напълнят един „Боинг 737“ с нелегални имигранти и все още оставали сто незаети места. Затова полицията тръгнала да обикаля и да арестува безразборно всеки чернокож, когото срещне на улицата, опитвайки се да се разбере с тях на суахили и банту, ако измъченият испано-английски на органите на реда не давал добър резултат. Самолетът излетял от Торехон де Ардос^[1] същия този следобед с двеста нелегални имигранти на борда. Всички със забрана да влизат в Испания, докато минат най-малко три години от експулсирането.

— Три години! — възклика Сесилия. — Това е цяла вечност, Andres! Не вярвам, че Ноелия ще издържи толкова време, без да види Джъстис.

За миг настъпи тишина.

— Ще се изненадаш от способността на човек да издържа при най-лоши обстоятелства — каза замислено Andres, изведнъж станал меланхоличен. — Човек вярва, че животът изгубва смисъл, когато бъде разделен с любимите същества, защото вече няма нищо, за което да се бори или да обича на този свят. Но въпреки всичко същият този човек се вкопчва в същия този свят, Сесилия, поради шибания инстинкт за самосъхранение. Защото в крайна сметка сме животни и естественото ни предназначение е да съхраним нашия вид.

Изявленietо бе толкова пораженческо, колкото и неочеквано.

Сесилия се отдели от прегръдката му и го погледна в очите.

— Затова ли си с мен? Защото трябва да съхраняваме нашия вид?

— Не сме нещо по-различно от животни, Сесилия.

— Разбира се, че сме животни — съгласи се тя, — но имаме душа. Затова сме способни на обич, както и на още много други подвизи. Способни сме да се смеем, да плачем, да прощаваме, да си спомняме. И, да, способни сме също да преживеем загубата на нашите любими същества, защото любовта ни ги прави вечни. Аз например понякога срещам баба и дядо в коридора.

Сега Andres Леал се отдръпна смяян.

— Да не вярваш в съществуването на рая и тям подобни щуротии?

— Не вярвам, а го знам със сигурност.

След едно такова изложение на принципи Сесилия и Andres се върнаха към прегръдката на дивана и разговора, който ги бе отвел в тази посока.

— Случаят на Джъстис е класически — изрази съжаление Andres. — Влязъл е нелегално, бил е задържан и предупреден преди месеци, няма разрешение за пребиваване и за работа, няма роднински връзки... И няма с какво да се защити, бедният.

— Под роднински връзки имаш предвид дете например? — попита Сесилия, за която лампичката на надеждата бе светнala изведнъж.

— Да, дете или съпруга испанка. Това би узаконило положението, защото се предполага, че има семейство, което му осигурява място на пребиваване. Но трябва да докаже, че е бил в Испания минимум три години и че има работа.

— Това може да се документира! — Сесилия подскочи на дивана.
— Това за трите години ще го подпиша аз, дори и да се наложи да лъжесвидетелствам, а въпроса с работата ще го разрешиш ти — назначаваш го в „Микеланджело Буонароти“ и готово!

Андрес Леал се покашля.

— Нещата не са толкова лесни, душици — каза той. — Като начало е незаконно да наемеш имигрант без документи. Положението е като омагьосан кръг: без документи няма работа и без работа няма документи. А освен това всъщност няма семейство, към което да се причисли, освен ако не искаш да го осиновиш. Но се боя, че няма да е възможно на неговите години.

— Това също може да се уреди — усмихна се загадъчно тя.

Джъстис прекара десет часа в тъмница и осем — в самолет, проклиняйки, както останалите си сънародници, лошия си късмет. Някои плачеха от безсилие, други гледаха с празен поглед към сивия хоризонт, който ставаше все по-тъмен с всяка следваща минута.

Засега той успяваше да се държи с достойнството на воин, защото все още можеше да усети парфюма на Ноелия върху кожата си.

Слезе от самолета в Найроби и още в мига, в който краката му докоснаха земята, след като бе пуснат на свобода, започна да планира как да се завърне при нея.

„Който може да изплете една кошница, може да изплете стотици“, казва една поговорка, а Джъстис бе научил в движение някои неща за плетенето на кошници. Като например това, че най-добрият начин да се влезе в Испания е по море. Така че той се насочи към Мароко, където възнамерява да потърси лодка, за да прекоси протока. Щеше да се завърне като изоставено куче, което е прекосило света, за да застане пред вратата на дома си, махайки с опашка и подскочайки от радост. Без да подозира, че стопанинът му, същият този, когото то никога не би предало, е затворил вратата на колата и е потеглил без него, след като предварително е напълнил резервоара

догоре, за да може да избяга по-далеч, наблюдавайки в огледалото за обратно виждане дали то не го е последвало към къщи. Кучето, което цапа, което иска да яде, което никой не извежда на разходка и никой не обича. Което ни идва в повече и притеснява съседите.

— А за кражбата казаха ли ти нещо?

— Не.

— Не е ли носил бижутата и парите със себе си, когато са го задържали?

— Не.

— А ако не е бил той?

— Той е, Сесилия. — Андрес нямаше никакви съмнения. — Трябва да намерим мястото, където е скрил откраднатото. Трябва да огледаме внимателно колибата и да разровим градината... Вероятно е смятал да продаде бижутата, но не е имал време.

Сесилия изведнъж се изправи.

— Или може би някой ги е намерил, приbral ги е и не ни е казал нищо — отбеляза. Внезапно в съзнанието ѝ изплуваха думите на Каталина: „Да притиснем Асусена и да я накараме да признае за какво става въпрос“. — С Каталина имаме кандидат за престъпник — каза тя загадъчно.

— С Каталина?

— Направи някои проучвания по този повод — поясни Сесилия.

— Срещнах я в съда — спомни си Андрес. — Попитах моя приятел, адвокат, какво прави тя там.

— Сигурно е проучвала. Много обича да се прави на детектив.

— Не беше това — отвърна Андрес. — Плащаше гаранция за баща си. Знаеше ли, че баща ѝ е замесен в сериозни проблеми?

[1] Град в Испания с военновъздушна база. — Б.пр. ↑

24.

*Забранено е да се пренебрегват семейните
отговорности.*

Сгушена в обятията на Андрес, Сесилия успя да спи спокойно и за няколко часа да забрави проблемите, които я тормозеха. Когато съмна обаче и се раздели е него с отчаяна целувка на верандата на къщата, страховете отново обсебиха съзнанието й. Откъм улица „Лансада“ се появи Асусена — последният човек, когото Сесилия би искала да срещне в този момент. Жената обаче я прегърна силно и с необичайна радост, като човек, едва дочакал да свърши отпуска му и да се завърне към служебните си задължения. Каза, че била на път да се побърка от бездействие по цял ден, че много са й липсвали всички и че е много щастлива най-после да се прибере у дома.

Сесилия се вторачи в златната верижка, която висеше на врата й, и си спомни за плана, който бяха измислили предишната вечер с Каталина: да я притиснат, за да я накарат да обясни произхода на медальона. Бижуто, което я превръщаше в заподозряна в неправомерно присвояване, въпреки че изобщо не бе ясно дали става въпрос за същия медальон или за друг, идентичен с онзи, нито дори дали изобщо става въпрос за кражба или за случайно съвпадение.

От друга страна, помисли си Сесилия, ако Асусена бе последният човек, когото искаше да види, то Каталина бе предпоследният. Сега, когато разполагаше с нова информация за това странно момиче — съществуването на баща, замесен в престъпления, се страхуваше, че има неизстреляни фойерверки, готови да избухнат във всеки момент на това цирково представление, в което се превръщаше животът ѝ.

Асусена влезе в пансиона, припявайки си коледна песен, сложи престилката си, огледа бъркотията, която цареше в кухнята, и запретна ръкави, без да направи какъвто и да било коментар по този повод.

Сесилия седна до масата в „офиса“ й, наблюдавайки я отзад, докато Асусена подрънкваше с тенджери и мръсни чинии — широките бедра, разширението вени по краката, увисналите рамене и побелелите коси в къдриците. Изведнъж, сякаш от нищото, изпита нещо подобно на привързаност към тази едновременно мила и груба, толкова сърдечна, колкото и рязка жена. Помисли си, че всъщност Асусена просто е едно изоставено момиченце, и я видя пред себе си — седемгодишна, със стегнати плитки, повдигнала се на пръсти пред мивката, с изранени ръчички и непокътната невинност. Щастлива, но по някакъв неин си начин, защото това дете не бе познало друг дом, освен сиропиталището, нито друга майка, освен сестра Петра, и това бе за нея целият свят.

— Асусена! — повика я шефката й, без да мисли два пъти. — Седнете при мен, бих искала да обсъдим нещо.

Жената я погледна изненадано, но не откри в очите ѝ нещо различно от състрадание, така че отклика с удоволствие.

— Казвайте — дори я окуражи тя.

— Не знам откъде да започна — призна Сесилия. — Това, което ще ви попитам, е много лично. Може и да се обидите.

Инстинктивно Асусена посегна към медальона, който висеше на шията ѝ.

— Става въпрос точно за този медальон.

— Медальонът?

— Да, Асусена. — Сесилия набра смелост — Трябва да знам къде сте го намерили.

Лицето на помощницата се напрегна. Сви вежди и сбръчка нос.

— Не съм го намерила. Медальонът е мой. Сложи ми го сестра Петра, когато отидох в сиропиталището. Вече ви разказвах за нея, нали?

— Да, разказа ми, че тази монахиня е била за теб като втора майка.

— Не като втора, а като първа, защото аз друга майка не съм имала — коригира я тя. — Сестра Петра се грижеше за момичетата, които бяха изоставяни пред вратата на дома. Тя винаги ни даваше имена на цветя — Асусена^[1], Хортензия, Маргарита... Кръщаваше ни и ни окачваше медальон с ангела пазител — за да ни закриля и пази, казваше, ако се разделим с нея.

— Значи вие не сте намирали това, което Джъстис открадна?

— Аз? — изненада се Асусена, след което веднага запита: — Джъстис ли е бил?

— Така смятам. И съм все по-сигурна. Подозирам, че преди да замине, е скрил откраднатото някъде в къщата. Помислих, че сте го намерили вие, защото, както изглежда, аз имам същия медальон като вашия.

— Много странно — отбеляза Асусена. — Този медальон е на повече от шестдесет години. Не мисля, че има много подобни.

Сесилия си поглеждаше въздух. Бе дошъл моментът да разкрие картите. Не искаше да чака Каталина, която щеше да проведе груб и безжалостен разпит, а да се приближи към жертвата леко, приласкавайки седемгодишното момиченце.

— Асусена, кажете ми истината — помоли я тя. — Онази обява, за която ми казахте, с която баба и дядо са търсели домашна помощница — тази ли е?

От задния джоб на същите дънки, които носеше предишната вечер и които бе обула сутринта, за да изпрати Andres, измъкна изрезката от „ABC“: „Издирва се Асусена Фернандес, сирак от приюта на францисканските монахини от Мадрид, по семейни въпроси, в неин интерес...“

Асусена пребледня. Очите ѝ се наслзиха, ръцете ѝ започнаха да треперят и с глух вопъл събираните с години сълзи се търкулнаха по бръчките на лицето ѝ.

— Къде открихте това? — Тя бе смаяна.

— На същото място, където и вие — във вестника — отвърна другата.

— И разбирате ли го? — Въпросът обърка Сесилия.

— Дали го разбирам?

— Да, дали знаете за какво са ме търсили баба ви и дядо ви — каза Асусена. — Защото аз изобщо не ги познавам. Не успях да се запозная. Видях съобщението във вестника, както ви казах, докато бях в отпуск в Мадрид, и ме заинтригува, но трябваше да се връщам в Германия, а после, по една или друга причина, забравих. Мисля, че два пъти звънях на посочения телефонен номер, но никой не ми отговори. Миналата година, докато почиствах, намерих обявата в едно чекмедже и си казах: „Асусена, настъпи моментът да разрешиш тази загадка“. Но

вие видяхте, че когато пристигнах, бе вече късно — баба ви и дядо ви бяха починали.

В продължение на няколко минути двете жени се гледаха мълчаливо. Двете глави превъртаха една и съща теория, която не се осмеляваха да произнесат на висок глас. Едно обаче бе сигурно — че съществуват два еднакви медальона: единият — на шията на Асусена, а другият — зазидан в стена в къщата. И това бе свързващата брънка между двете истории.

— Знаете ли какво се е случило през 1976 година?

— 1976-а? — повтори Асусена, озадачена. — Тогава умря сестра Петра. Милата — проплака тя, — не ме пуснаха от работа дори за погребението ѝ.

— Изглежда, това е същата година, когато баба и дядо са се преместили в Мадрид и са започнали да ви издирват. Мисля, че решението на тази загадка е в сиропиталището. Доколкото успях да науча — добави Сесилия, — все още има една монахиня, която е познавала сестра Петра. Но преди да отидем там, е важно вие да се чувствате готова да се изправите срещу това, което бихме могли да открием. Нещо, което може би засяга и двете ни.

Сесилия инстинктивно взе ръцете на Асусена в своите и силно ги стисна.

— Аз съм готова — прошепна сирачето. — А вие?

Сесилия и Асусена тръгнаха веднага, за да не дадат възможност на някое от спящите на горния етаж момичета да си пъхна носа в делата им. Изминаха разстоянието до манастира на францисканските монахини с колата на Сесилия в мълчание, нарушавано от време на време само от някоя въздишка.

На няколко метра от входа Асусена се разприказва:

— Там, зад завоя, е сиропиталището — каза тя и Сесилия забеляза, че гласът ѝ леко трепери. — От много години не съм идвали. Не защото не съм искала, разбирате ли? Просто животът е като река, която те носи, накъдето си иска, и е много трудно да плуваш срещу течението. Но тук аз бях много щастлива. Сестра Петра бе самата любов. Тя ни целуваше за лека нощ, учеше ни, опрени с лакти на леглото, да се молим на ангела пазител, за да се грижи за нас и нашите

родители. Казваше, че всички момичета имат баща и майка. Че някои от тях са на небето, а други са много заети и не могат да се върнат за нас, но ние си оставаме най-важното за тях. Че всяка нощ се молят, също като нас, на същия ангел и че той е като пастир, способен да разбере кое агънце на коя овчица принадлежи. Ако някоя от нас бе тъжна, тя прекарваше нощта, бдейки до нея. Ако имахме рожден ден, ни правеше някакъв дребен подарък: чорапки, тетрадка, букетче цветя... И въпреки че повечето не знаехме точно в кой ден сме родени, смятахме за рожден деня, в който сме пристигнали в дома. Имаше и една сестра — Сагарио, която отговаряше за дисциплината. И по-добре, защото сестра Петра бе толкова добра, че понякога ѝ се качвахме на главата. Сестра Сагарио следеше да се спазват правилата: учеше ни, че трябва да се къпем всеки ден, че храната е свещена и не трябва да се разхищава дори едно зърно ориз, че не се тича по коридорите, че не се говорят mrъсни думи... Такива неща. Имахме и учителка — сестра Ковадонга, която бе много едра и много дебела и която, ако не внимавахме, изядаше сандвичите ни, пригответи за следобедната закуска. Бяха просто хляб с масло и захар, но ако някоя не искаше, тя го излапваше с голямо удоволствие! И послушниците — какъв отбор! Също момичета като нас, но някак по-красиви, по-добри, по-чисти... Всички искахме да станем послушници, да бъдем като тях и да носимрасо и бяло покривало. После, разбира се, всяка тръгна, накъдето я поведе природата ѝ — някои се омъжиха, някои се отдаха на служение, а трети — като мен, решихме да видим свят, да натрупаме състояние, защото вероятно сме били по-големи мечтателки или авантюристки.

— Нямате ли оттогава някоя приятелка? — попита Сесилия.

— Имах, но след толкова години извън Испания контактите се губят винаги съм била сама, Сесилия. Като млада имах годеник, който се отегчи от мен, а после така и не срещнах някого, който да поиска да сме заедно.

Влязоха в тухлената сграда през скромна врата. Попитаха за игуменката и ги отведоха в кабинет без прозорци, в който имаше само диван, малка масичка и два стола. На стената висяха две картини: акварел на папа Йоан Павел II и графика на св. Франциск от Асизи, с расото с качулка и въжен колан.

След известно време една монахиня на около петдесет с рогови очила и разсеяна усмивка ги поздрави с добре дошли в манастира.

— Преди беше сиропиталище, но вече е само манастир — обясни сестрата.

— Сесилия Дуеняс и Асусена Фернандес — представиха се, като се ръкуваха с нея. — Тук сме, за да разберем дали ще можете да ни помогнете да разрешим една загадка.

Срещата явно щеше да се проточи и сестрата им предложи кафе и сладкиши.

— По-добре се мисли на пълен stomах — каза тя и тази реплика разтърси съзнанието на Асусена.

— Това го казваше сестра Ковадонга! — възклика тя.

— Същата — зарадва се монахинята. — Познавахте ли я?

След малко повече от десет минути Асусена, подтиквана от любопитството на игуменката, ѝ разказа за странната история, която ги бе довела в манастира.

— Сестра Петра и нейните медальони — коментира божията невяста. — Всички нейни момичета, както ги наричаше, слагаше под закрилата на ангела пазител. Тя им измисляше имената. Винаги търсеше имена на цветя, защото, казваше тя, всички те бяха букет за небесната им майка Дева Мария.

— Всички момичета ли, които живееха тук, бяха сираци? — попита Сесилия.

— Не всички. Някои бяха сирачета, но други просто биваха изоставяни пред вратата. Бяха времена на глад и страх.

— И тези момичета за осиновяване ли се даваха?

Мисълта, която се въртеше в главите на Сесилия и Асусена, започна да придобива форма.

— Сираците — да, но не и другите. Винаги имаше надежда, че родителите им ще се върнат да си ги потърсят.

— Може ли да откриете моето досие? — попита боязливо Асусена. — За да видим към коя група съм принадлежала аз.

Монахинята с рогови очила се забави повече от половин час, докато открие търсените документи. Както им обясни, целият архив се съхраняващ в мазето, а папките бяха подредени по азбучен ред и по години.

— Нито зрението ми вече е добро, нито краката ме слушат както едно време, особено по стълбите — извини се тя за забавянето.

С леко потреперване на ръцете и на брадичката Асусена взе папката, която сестрата ѝ подаде. Сесилия седна до нея и я прегърна през раменете.

— Сирак — произнесе едва доловимо Асусена, след като прочете надписа отгоре.

— Съжалявам — натъжи се Сесилия.

— Няма нищо, мила — каза другата, сякаш утешавайки и двете.

— Аз бях приела идеята, че съм сирак. Щеше да е странно, ако се бе оказало другото.

Монахинята, която надничаше зад двете жени, присви очи.

— Досието е двойно — каза внезапно.

— Как така двойно?

— Вижте тук, в левия ъгъл — показа им тя. — Където пише „дубликат“.

— Какво означава „дубликат“?

— Означава, че има и друго.

Сесилия и Асусена се спогледаха заинтересувани.

— Ще отида да го потърся — предложи сестрата без някоя от двете жени да я бе помолила.

Този път се забави по-малко от пет минути. Когато отвори вратата, покривалото ѝ се бе килнало и изпод него бяха изскочили няколко кичура коса. Беше задъхана, защото, както им призна, бе нарушила правилото да не се тича по коридорите. Точно тя, игуменката.

— Асусена — обяви монахинята, — излиза, че имате по-малка сестра. Според досието сте приета в сиропиталището заедно с друго момиченце, новородено, което е било осиновено веднага.

В главата на Сесилия сякаш плисна ярка светлина. Бе свързала две и две.

— И което се е казвало Роса — предположи тя, бяла като платно.

— Да — потвърди сестрата. — Сестра Петра я е кръстила Роса. Вие откъде знаете?

— Знам го — каза Сесилия, — защото Роса е името на майка ми.

[1] Лилиум. — Б.пр. ↑

25.

*Забранено е да се съжалива за неща, които
са приключили.*

Библиотеката се превърна в сигурно и уютно убежище за Сесилия и Асусена, с приглушената си светлина, коженото кресло, капандурата, настолната лампа и пухкавия килим върху дървения под, където двете седяха, облегнати на лавиците с книги, и пиеха чай в чаши от английски порцелан, ядяха сладки и разлистваха албумите със снимки, взирайки се във всеки образ, сякаш е произведение на изкуството. Анализираха всяка увековечена в изображенията сцена, оглеждаха всеки един от хората пред обектива, всяка сграда, всеки пейзаж, опитвайки се да възстановят с думи една далечна реалност. Реалност, която с наближаването на утрото сякаш се приближаваше и до тях, от черно-бяла ставаше цветна и се проектираше в настоящето: почти същата къща, в която бяха в момента, но преди ремонта, когато все още я бяха обитавали Тереса и Мигел, когато е нямало веранда, а печката е била на въглища.

Все още им липсваха някои факти, за да разберат цялата история. Това, което вече знаеха обаче, бе хвърлило неочеквана светлина. Като например факта, че Роса, майката на Сесилия, не е биологична дъщеря на баба й и дядо й и че истинското й име не е Кинтана, като на дядо Мигел. Сестра Петра я бе записала с фамилията Фернандес, когато я бе намерила в една кошница — току-що родена, все още непочистена след трудното раждане, за което можеше да се съди по количеството кръв и нечистотии по нея, скимтяща като изоставено котенце пред вратата на манастира. Била придружена единствено от друго момиченце, също толкова изплашено и също толкова мръсно, но малко по-голямо, на което монахинята дала същата измислена фамилия — Фернандес. Едно съвсем обикновено и дискретно име, а не някое от онези, които бележат живота завинаги и намекват за неясен произход.

Кръстила я Асусена, защото това бе име на цвете, а също и на светица, при това от важните, които се честват на Успение Богородично.

Това, че са сестри, било ясно не само защото принадлежали към една и съща „пратка“. И двете излъчвали еднаква миризма на огнище, били боси, имали еднакви вълнени шалове, същата тъга в очите, кръгло лице и сбръчкани ушенца.

Сестра Петра била двойно изненадана, когато излязла да отвори вратата и ги намерила да плачат в дует на самотния тротоар в шест сутринта. Заела се да ги нахрани, да ги изкъпе, да ги облече, да ги приласкае в ската си и да ги покрие с целувки — класическото посрещане в сиропиталището, докато сестра Сагралио се захванала първо да издири родителите и след това да уведоми властите.

Установила, че момиченцата са дъщери на вдовица, починала по време на раждането. Научила го от акушерката, която безуспешно се опитала да спаси живота на майката и накрая се наложило да извади бебето от корема ѝ. Признала, че за пръв път участвала в израждане. В клане по-скоро — добавила жената. Тя самата завела и оставила децата пред вратата на манастира, защото, както признала по-късно, не знаела какво друго да направи.

Изчакали тялото на майката да се вкочани, преди да ги запишат в граждансия регистър като сираци. Никой не дошъл да ги потърси. Тайно в себе си сестра Петра дори малко се зарадвала, защото веднага обикнала Роза и Асусена.

— Седмица по-късно семейство Мигел и Тереса Кинтана от Агила се появили в сиропиталището и попитали за новородено, което биха могли да осиновят — Игуменката с роговите очила четеше досието като приказка. — Направили им съответното проучване и преценили, че са годни за родители. Дали им малката Роза Фернандес на 7 април 1950 година.

— И не са ги уведомили, че има и друго момиченце? — изненада се Сесилия. — Не са ли им казали, че има сестра?

— Практиката не е такава — обясни монахинята. — Смята се, че след като веднъж са влезли в сиропиталището, всички момичета са сестри, без да се прави каквато и да било разлика между тях. Всички са Фернандес. Ако баба ви и дядо ви бяха поискали още едно момиченце, вероятно щяха да им кажат за Асусена. Но не се е случило така. Тук пише, че са поискали новородено. Виждате ли?

На второ място, подобно разкритие щеше да разклати из основи живота на Роса Кинтана, майката на Сесилия, която никога не бе знаела, нито подозирала, нито дори си бе представяла, че родителите ѝ не са тези, които са я отгледали, а някакви непознати призраци, умрели два пъти — в земния живот и във вечността, защото им е било отнето правото да съществуват в съзнанието на дъщерите им.

— Аз се радвам да го науча — каза Асусена. — Това, че родителите ми не са ме изоставили просто ей така, а само защото са починали.

— Да, така погледнато... — съгласи се Сесилия.

Въпросът сега бе да подготвят за истината Роса, която живееше в неведение, радвайки се на спокойно, без сътресения, съществуване в неродната си Агила.

Първоначалното пробождане, което Сесилия усети в душата си, когато осъзна, че Тереса и Мигел не са нейни биологични баба и дядо, претърпя благоприятна метаморфоза. За нейна изненада, след като изследва чувствата си, тя стигна до заключението, че те остават непроменени.

— Виж ти — въздъхна, свивайки рамене пред облекчените лица на игуменката и на домашната си помощница, които бяха притали дъх, без да се осмелят да направят какъвто и да било коментар.

Третият извод, който откритието налагаше, бе ни повече, ни по-малко фактът, че Асусена и Сесилия са леля и племенница, което същностно променяше професионалните им отношения, превръщайки ги за една нощ от служебна в семейна, емоционална и съкровена връзка.

Затова, след като се прибраха в пансиона, вместо Асусена да се върне към домакинските задължения, а Сесилия — към кабинета си, където я чакаше една камара изостанала работа, двете си направиха чай с мляко и сладки, изкачиха стълбището до таванския етаж и се затвориха да разглеждат фотоалбумите, които Сесилия държеше в библиотеката.

— Това е нашата къща в Агила. Този тук, с велосипеда, е баща ми, а жената с червеното палто е майка ми — обясняваше Сесилия. — На височина е горе-долу колкото вас и наистина формата на лицата ви е еднаква. Виждате ли?

— Изглежда много по-млада от мен.

— Да, полага много грижи за себе си — храни се здравословно, всеки ден върви пеша и се гримира старательно. Откакто навърши четиридесет, боядисва косата си, защото отлясно ѝ се появи бял кичур.

— Такъв ли? — Асусена посочи собствената си прошарена коса и Сесилия забеляза, че състоянието ѝ не е много добро. Определено имаше нужда от намеса.

— Знаете ли какво ще направим? — оживи се тя. — Преди да отидем в Агила, ще минем през салона за красота, където правят кичурите ми, и когато излезем от него, дори вие самата няма да можете да се познаете.

Идеята бе да подготвят почвата внимателно. Никакви медийни сензации от типа на: „Две сестри, разделени от раждането им, се срещат на снимачната площадка след шестдесет и четири години — покъртителна история с много сълзи за радост на публиката“. Роса Кинтана не обичаше изненадите. Напротив — щастието ѝ се градеше върху реда и планирането. Трябваше да се види само колко внимателно подрежда книгите в книжарница „Макондо“ например, за да се разбере, че подобна новина може наистина да я шокира.

— Най-добре би било аз да отида предварително някой уикенд и да поставя основата, като ѝ разкажа историята за медальона. Това, че съм установила произхода му, че е принадлежал на едно сираче от манастира на францисканските монахини, че това момиченце е било осиновено от една двойка от Агила...

— А това, че има сестра?

— Смятам, че е по-добре да оставим това за някое следващо посещение. Нека да подаваме информацията малко по малко, Асусена, за да не докараме на майка ми някой инфаркт.

— Разкажете ми за баба си и дядо си — помоли сега новооткритата ѝ леля, отваряйки един от най-старите албури.

Първата снимка на баба Тереса и дядо Мигел, която Сесилия пазеше, беше от деня на сватбата им през юни 1942-ра. В нюанс сепия Мигел Кинтана, както всички младежи от онова време, изглеждаше преждевременно състарен: щръкнали уши, открито чело, прическа на път през средата, подрязани мустаци, черна папионка и карамфил на ревера. Тереса Астудильо беше дребна и жизнерадостна жена, която се усмихваше от бялата си рокля с кръгла якичка, тясна талия и широки ръкави. Имаше букет с цветя и було, прихванато от много широка диадема.

— Тя е била на двадесет и една, а той — на двадесет и четири — обясни Сесилия. — Познавали са се от деца и са пораснали заедно. Разбрали, че се обичат, в деня, когато дядо се записал доброволец и го изпратили на фронта. Този ден се появил в дома ѝ, пожелал да разговаря с баща ѝ и поискал разрешение да я ухажва, както е била традицията тогава. Казал му, че от молбата му може и да няма последствия на практика, понеже бил сигурен, че ще загине във войната. Но ако по някаква причина Господ решал да остане жив, то щял да е до Тереса, защото нямало никакъв смисъл да запази живота му, но да го лиши от единствената причина да живее. През годините на войната си разменили няколко прекрасни писма, а през четиридесет и втора се оженили в катедралата в Агила. Това тук е къщата, където дядо Мигел е прекарал младостта си. Винаги разказваше, че имението е било толкова откъснато от света, че е разбрал за избухването на войната едва когато автобусът престанал да минава. Първите години баба и дядо са живели извън града, но после дядо ми го взели на работа в Ренфе и тогава двамата се преместили в къщата в Агила.

— Това бебе майка ти ли е?

— Да, тази снимка е от кръщенето ѝ. Мъжът с мустака и дребничката жена, която се е опряла на ръката му, са баба и дядо.

— Каква хубава пелена!

— И мен са ме кръстили с нея — усмихна се Сесилия. — Мисля, че майка ми още я пази вкъщи. Никога не изгуби надежда, че ще стане баба. Не знаеш с какво постоянство ме питаше всеки месец дали вече сме извикали щъркела. Накрая ме накара да осъзная, че способността на жената да зачене не е вечна и че след четиридесет става трудно... Но колкото и да се опитвахме с мъжа ми, не успяхме да имаме деца.

— Децата идват в живота, когато най-малко ги очакваш — изръси внезапно Асусена. — Така твърди приятелката ми Асунсион. Казва, че децата невинаги пристигат по един и същ канал и както виждаш, майка ти и аз сме най-добрият пример за това.

— Детството на майка ми е било много щастливо — продължи Сесилия, прелиствайки страницата на албума, за да смени темата. — Тази снимка е от Деня на вълхвите. Виж колко е красива рождественската сцена, каква камара от подаръци и какъв вкусен кекс има.

Асусена не каза нищо. Изведнъж в гърлото ѝ заседна буза, а очите ѝ се насызиха.

Сестра Петра пълнеше чорапите на момиченцата си с бонбони. Сестра Ковадонга имаше грижата да осигури две пуйки и да ги напълни с кайма и сини сливи. А сестра Сагратио скриваше монета в питата. Три послушници се преобличаха като Мелхиор, Гаспар и Балтазар и раздаваха играчки на най-малките: шарени стъклени топчета, въже за скачане, парцалена кукла или топка. Всичко това правеше празника вълшебен. Ако онова момиченце с името Асусена Фернандес знаеше, че може да съществува такова изобилие като това на снимките, вероятно щеше да се чувства много нещастно.

— Знаеш ли какво си мисля? — каза на глас. — Накрая ще излезе, че съм имала много скапано детство.

Сесилия се усмихна разбиращо.

— Щастието няма нищо общо с материалните неща — каза тя. — Има една мисъл на свети Августин, която баба и дядо винаги повтаряха: „Не е най-богат този, който има най-много, а онзи, който се нуждае от най-малко“.

— Да, разбира се — отвърна Асусена. — Защото на тях никога нищо не им е липсвало. Така е лесно да редиш мъдри слова. Но аз имах нужда от баща и майка, от дом, от подаръци за Коледа, от образование, от добър мъж и от работа, различна от тази да чистя тоалетни на германци.

— Ако това ще ви утеши — каза Сесилия, — мисля, че животът ви със сигурност ще се промени завинаги. На майка ми ще ѝ е нужно малко време, за да свикне с идеята, но когато успее да приеме, че сте ѝ сестра, ще бъде най-добрата ви приятелка и съюзница. Никога няма да ви липсват обич или подаръци за Коледа — мога да ви обещая, защото

я познавам много добре. Няма нужда да съжаляваме за нещо, което вече е минало. Важното е да гледаме напред. И да си боядисваме косата, разбира се — пошегува се с намерението да върне усмивката на Асусена. — Като за начало какво ще кажеш да минем на „ти“?

26.

Забранено е гостите да нощуват в пансиона.

Пътуването на Сесилия до Агила трябваше да бъде отложено поради форсмажорни обстоятелства. През нощта на 28 януари около 3 часа сутринта Ноелия се събуди със стомашно разстройство и неконтролирамо желание да яде маслини. Не искаше да включва осветлението, за да не събуди Ивана и Каталина, които имаха лек сън и лошо събуждане, затова тръгна към стълбището опипом, бълсна се в ръба на парапета и падна, търкулвайки се по десет от шестнадесетте стъпала от последната площадка. Шумът събуди Сесилия, която откри Ноелия просната на земята, придържайки корема си с две ръце и повтаряйки: „Бебето ми, бебето ми“ като мантра или заклинание на вешница.

Всички се спуснаха да ѝ помогнат да стане и да се върне в леглото, където, ужасени, видяха как чаршафът се обагря с кръв.

Плачът на Ноелия бе истеричен, със спазми и тръпки, в който от време на време се долавяше името на Джъстис, нейния изчезнал любим. Ивана ѝ правеше вятър със записките по литература, а по-практичната Каталина бе отишла да донесе от кухнята вода и се опитваше да я накара да отпива на малки гълтъки.

Сесилия се обади на гинекологката си, която пристигна в къщата малко след четири сутринта и им препоръча да не вдигат Ноелия от леглото, да остане неподвижно легната по гръб и да сложат сгънатата кърпа под таза ѝ, за да притиска и да спира бликащата между краката и кръв.

— Много е вероятно да се е отлепила плацентата — предположи докторката, — въпреки че за да сме сигурни, трябва да направим ехография — добави тя.

— Добре ли е бебето ми? — разтревожи се Ноелия.

— Тоновете са нормални, а кървенето намалява — успокой я лекарката. — Важното е да не се паникьосваш, но ако започнеш отново да кървиш, непременно ми се обади. И ще те помоля да останеш в пълен покой през следващите седем дни. Няма да ставаш дори до тоалетната. Няма да променяш позата. Няма да мърдаш по никакъв повод.

Така че вместо пътуване до Агила, обещаващо да е изпълнено с разкрития, Сесилия реши да остане у дома, за да се грижи за бременната, която не спираше да плаче, мислейки си за Джъстис и притеснявайки се за здравето на бебето им.

Изненадващото бе, че случката с Ноелия подейства като балсам и донесе като последствие сърдечно разбирателство в пансиона. Страданието бе споделено и всяка една се опитваше да го намали по най-добрая начин, на който бе способна: Асусена — в кухнята, приготвяйки вкусни гозби, сладкиши и чайове, Ивана — с четене и масажи на краката, Каталина — с вицове и съвети, а Сесилия — занимавайки се с всичко останало. Споровете, обвиненията и обидите бяха загърбени.

— Ще се побъркам така легнала, да мисля непрекъснато дали бебето е пострадало и да си спомням за Джъстис — чу Ноелия да казва на Каталина.

— Може да напишеш някой роман сега, докато имаш време — чу и отговора на другата. — Нали искаше да си автор на любовни романи? Много е лесно. Тази история с Джъстис е същата като в „Здрач“, само че вместо да е вампир, той е кениец.

Сесилия се обади на майка си по телефона. Трябаше да съчини някаква достоверна лъжа защо няма да пътува. „Ноелия се разболя — каза тя. — Нищо сериозно, не се притеснявай. Явно е грип, защото има температура, втриса я и трепери. По-добре този уикенд да остана в Мадрид, за да се грижа за нея. Не мога да я оставя сама, разбираш ме, нали? Ще се видим следващата или последващата седмица, обещавам.“

Само че в малките градове като Агила новините летят бързо и за ужас на всички, без предупреждение или предизвестие, в петък, в осем вечерта една кола от Тиера де Кампос спря пред вратата на пансиона и от нея слязоха две жени, четири куфара, две кутии от сладолед, пълни с щрудел, и два сериозни проблема. По-възрастната, увита в дебело палто, се казваше Рока Кинтана или поне така смяташе тя. По-младата, или поне по-младоликата заради очевидната пластична операция, която превръщаше лицето ѝ в маска с афроориенталски черти — дръпнати очи, нос а ла Клеопатра и подпухнали устни, се казваше Наталия Помар де Валдивия, госпожа Вилянуева де Кампос, и бе майката на Ноелия.

— Майка ти на Кардашян^[1] ли прилича? — попита Сесилия, надничаша от прозореца в стаята на Ноелия, на път да разлее бульона, който носеше на поднос.

— Защо питаш? — Ноелия бе ужасена.

— Защото току-що прекоси градината и след миг ще позвъни на вратата на пансиона.

— Какво да правим?

— Ти се преструвай, че си болна от грип. Направи се на заспала. Аз ще се оправя.

Сцената със срещата бе като от холивудски фильм, най-вече заради приликата на Наталия Помар де Валдивия с онези актриси на възраст, които отказват да оставяват и се крият зад ботокс и силикон. Целувките на Рока, с които обсипа дъщеря си Сесилия, отекнаха по улица „Лансада“, а рибарите по двата бряга на Мансанарес застанаха нащрек, объркали ги с плясък от опашките на шарани.

— Стори ни се мило да дойдем да видим нашите момичета — извини се майката на Сесилия, — да ти помогнем за къщата и да наглеждаме болната...

— Къде да оставя багажа? — искаше да разбере майката на Ноелия, която вече бе изкачила първите стъпала и без да знае, бе спряла на същото място, където дъщеря ѝ замалко щеше да се пребие преди няколко дни.

— Ноелия спи — каза извинително Сесилия.

— Ами да я събудим! — възклика и плесна с ръце Наталия. — Представям си как ще се изненада!

Ноелия, неподвижна по лекарско предписание, бе успяла да се покрие със завивката до врата, така че коремът ѝ, вече понаедрял и под съответен ъгъл, за да се избегне кървенето, не попадаше в полезрението на майка ѝ. С намерението да представи историята за грипа по-правдоподобна, бе напръскала лицето си с водата от чашата, оставена до нея вечерта, и бе разрошила пуснатите си къдици. Постоянната ѝ бледност и хълтналите очи, в съчетание с болезнената ѝ слабост, свършиха останалото и постигнаха целта си наистина да разтревожат новопристигналите. Те поискаха да разберат дали вече я е преглеждал лекар, дали взима антибиотик, дали не е по-добре да я отвият, за да не се повишава повече температурата ѝ, и дали е пробвала душ със студена вода — сигурен метод да се избегне гърч. Минаха напрегнати минути, чиято критична точка настъпи, когато на Наталия Помар де Валдивия ѝ хрумна да седне, или по-скоро да се тръшне на леглото на дъщеря си, за да целуне влажното ѝ чело и зачервените ѝ бузи със силиконовите си устни, докато буквально се опираше на корема ѝ. И за ужас на бременната възклика изненадана: „Но тя не е топла“, на което Сесилия отвърна със завидно самообладание: „Заштото току-що взе антипиретик“, след което на преден план излезе темата с настаняването.

Майките си бяха представляли, че всяка ще спи при дъщеря си, но идеята им бе отхвърлена и от двете щерки.

— Невъзможно, мамо. Ако останеш с мен, ще те заразя с този ужасен грип. Представи си каква ще стане мигрената ти, ако се разболееш!

— Съгласна съм с Ноелия — побърза да добави Сесилия. След това организира нещата по най-подходящия начин. — В момента няма свободна стая в пансиона — извини се тя, — но може би няма да имате нищо против двете да спите в моята стая на таванския етаж.

— А ти къде ще спиш, дъще? — заинтересува се майка ѝ. — И не наричай „пансион“ тази прекрасна резиденция за студенти — смъмри я тя, посочвайки с леко движение на главата към госпожа Вилянуева де Кампос.

— Не се притеснявай, мамо, аз мога да спя в бунгалото — поясни.

— Тогава ще дойда там с теб.

— В никакъв случай.

Имаше някои удоволствия, от които Сесилия не бе готова да се откаже, дори и за да угоди на собствената си майка.

В петък след работа Андрес Леал слагаше малко дрехи и тоалетните си принадлежности в сак с цип и лого на „Микеланджело Буонароти“ и се нанасяше в пансиона, за да се наслади на уикенда заедно с тайната си любовница. В действителност това, че е тайна, бе само тяхна илюзия, която продължаваше да бележи интимните им отношения: „Не вдигай шум; не излизай гол в коридора; затисни устата ми, за да не чуят, когато викам от удоволствие...“. Момичетата обаче много добре знаеха, че това, което се чува по някое време в петък вечер по дървения под на таванския етаж, е характерната походка на майстора — с куцане. Знаеха също, че в събота сутрин Сесилия приготвя поднос с прекрасна закуска, който качваше в спалнята си, откъдето не излизаше до късен следобед.

Присъствието в събота и неделя на Андрес Леал в хола в часовете за хранене вече бе нещо съвсем обичайно и никой не се изненадваше как така този мъж се появява отникъде, като с магия, седнал срещу телевизора, без да позвъни на вратата. Нито вече някой се чудеше дали посещението му е свързано с някоя авария, както правеха в началото. Това, че Леал спи в леглото на Сесилия, бе прието за свършен факт. Както и връзката им, която бе „тайна“ само за тях.

Когато майките се оттеглиха в стаята й на третия етаж, Сесилия се обади на Андрес, за да го предупреди, че тази вечер ще го чака в бунгалото „Лереле“. Не от страх, обясни му тя, а за да му спести кошмар да нахълта в стаята на тъща си. Така му каза — „тъща ти“, и отбеляза, че Андрес остана смълчан на другия край на линията.

Пространството в бунгалото беше ограничено, но уютно. Представляваше правоъгълник от дърво, боядисано в състарено бяло, с квадратура шест на четири, двускатен покрив и два прозореца от двете страни на вратата. Вътре имаше кът за сядане, кухничка в дъното и малка стая, където бе и банята. Тоалетната беше химическа — идея, която бе хрумнала на Андрес Леал като решение на проблема с липсата на мръсен канал.

През лятото жегата вътре бе като във финландска сауна, а зимата трябваше да се включат и двета електрически радиатора, за да не

измръзне човек.

Сесилия се запаси с юргани, дебели пижами, гореща вода, плюшени пантофи и вълнени одеяла, с които да се загърнат, докато се затопли помещението. Смяташе себе си за експерт по справяне със студа, защото в Агила, когато беше дете, бе изкарала много студени и самотни нощи.

Андрес се появи след полунощ. Сесилия го чакаше в леглото на Джъстис, увита в шотландско одеяло и осветена от безброй свещи.

— Ток ли няма? — изненада се новопристигналият, отговорен между другото и за електрическата инсталация на „Лереле“

— Изобщо не си романтичен! — възмути се тя, след като толкова се бе старала да създаде подходяща любовна атмосфера.

— На какво мирише?

— Магнолия, ванилия и жасмин. Харесва ли ти?

— Не е ли доста сладникаво?

Пусна сака си на пода и се приближи до Сесилия, вдигайки същия онзи шум — като от куц пират, — който така я възбуждаше. Съблече коженото си яке и вълнената риза, а миризмата му на моряк на сушата спечели битката с ароматните свещи.

Не я попита за неочекваното посещение на майка й през следващите два часа. Когато след това го направи, Сесилия нямаше друг избор, освен да му разкаже единствената тайна, която все още не бе споделила с него: че в същото това бунгало, вероятно на същото легло, на което двамата току-що се любиха, Джъстис и Ноелия са заченали бебе. И че той, ако не се броят бащата, бабата и дядото на създанието, е последният, който научава, защото в пансиона историята е вече обществено достояние. Тя самата знаеше от месеци, Асусена се бе досетила сама, а Каталина бе имала грижа да бъде огласено, така че Ивана, която впрочем се бе омъжила тайно през декември, също знаеше.

Освен това, както бе набрала инерция, Сесилия реши, че моментът е подходящ да му разкаже и историята на Асусена.

— Майка ми няма представа, че е осиновена, имай го предвид — предупреди го тя.

Андрес бе сащисан. Попита Сесилия дали вече не е достатъчно горещо в „Лереле“ и предложи да намалят малко радиаторите, преди да са получили топлинен удар през февруари.

— Може ли един въпрос? — осмели се да попита той. — Разказвала ли си на майка си за мен?

— Не, за бога! — притесни се Сесилия. — Нито дума, Андрес, моля те! Нека да ѝ поднасяме нещата постепенно, за да не получи удар. Ако случайно се засечете утре, най-добре кажи, че си лекарят, и толкова.

— На мен много ми се удава да съм лекар — отвърна Леал с хитра усмивка. И добави: — Сега ще те прегледам, за да се увериш.

На другия ден, още преди да съмне, Сесилия се събуди много тревожна. Бе сънуvalа, че Джъстис е затворен в африкански затвор. Беше ранен, мръсен и болен и единствената дума, която успя да произнесе, бе: „Ноелия“. С отворени очи, заслушана в ритмичното и спокойно дишане на Андрес, Сесилия започна да мисли. Около девет вече имаше неоспорима теория.

Събуди Андрес, накара го да се облече набързо и го повлече към вратата на пансиона. Вече вътре, в сумрака на къщата, поздрави с добро утро Асусена, която бе пристигнала току-що, заповяда ѝ да я последва и след това обиколи стаите една по една, за да събуди момичетата и да събере всички около леглото на Ноелия.

Когато всички влязоха в синята спалня, която Сесилия бе боядисала със собствените си ръце и където си бе дала сметка, че е безумно влюбена в Андрес, тя затвори вратата зад себе си.

— Така — започна, — оттук няма да излезе никой, докато виновният за кражбата не си признае.

— Не стигнахме ли до извода, че е бил Джъстис? — изненада се Ноелия.

— Да — призна Сесилия. — Но не си дадохме сметка за една важна подробност: ако Джъстис е прекарал деня с теб и нощта в бунгалото „Лереле“, където е било заченато бебето ви — а това е очевидно, — тогава не е възможно крадецът да е той.

— Гениално — изръкопляска Каталина. — Тази сцена е като финална от роман на Агата Кристи, а ти, Сесилия, си съвсем като мис Марпъл.

— Да не подозирате мен? — възмути се Асусена. — Винаги подозират прислужницата.

— Не съм казала такова нещо — възрази Сесилия. — Вярвам обаче, че открих крадеца, и сега му давам възможност да признае вината си и да поиска прошка.

Тишината бе единственият отговор на предложението ѝ.

— Този съспенс ме убива — каза накрая Каталина. — Ясно е, че който и да го е направил, не е готов да говори.

— Може да е някой външен — настоя Асусена, която поддържаше тази версия от самото начало.

— Не, Асусена! — Сесилия бе готова да защити твърдението си.

— Ключалките на портата и на входната врата не бяха разбити. Бил е вътрешен човек. Някой, който и в този момент е в тази стая.

— За бога, казвай вече! — проплака Ноелия.

— Добре — съгласи се Сесилия и започна да излага разсъжденията си: — За да бъде извършено престъпление, са нужни три неща: първо — мотив, второ — възможност, и трето — средство. В нашия случай мотивът е ясен — икономически. Понеже Джъстис е най-беден, решихме, че виновникът е той. Беше ясно, че не е Ноелия, която има зад гърба си парите на семейството си, нито Ивана, която има една камара скъпи бижута и маркови дрехи, нито аз, която се справям относително добре, нито Andres, който е отказал да ръководи фирмата си, защото му е писнало да изкарва пари...

— За бога — възрази майсторът, — не е точно така.

— Не ме прекъсвай — сказа го новата мис Марпъл и продължи с изложението си: — Освен това трябва да призная, че онази нощ бяхме заедно с Andres и, да, шума, който си чула пред вратата на пансиона, Каталина, го вдигнахме ние. Сигурно ще ви изненада да разбереше, но ние сме двойка и онази нощ бяхме заети с друго, така че не сме имали възможност да крадем. Така оставаш само Асусена и Каталина.

— Или някой външен човек — настоя отново домашната помощница.

— Но, изглежда — продължи Сесилия, този път, без да ѝ обърне внимание, — Асусена не е имала ни най-малка представа, че една от откраднатите вещи е малък медальон с ангел пазител — идентичен с този, който самата тя носи. — Асусена вдигна ръка към деколтето си.

— И именно заради това няма как да е тя.

Всички погледи се насочиха към Каталина, която изведнъж се изчерви.

— Тази нощ сънувах Джъстис — започна да разказва сега Сесилия. — Беше в затвор заради престъпление, което не е извършил. Мисля, че подсъзнанието ми се е опитвало да насочи вниманието ми към нещо, което вече съм знаела и с което съвестта ми не може да се примери.

— Значи не е бил Джъстис? Не е избягал с откраднатото? — възклика обнадеждена Ноелия. — Но защо е избягал, ако не е виновен?

— Джъстис не е избягал — намеси се Andres Leal. — Изглежда, през онзи същия ден е бил задържан и експулсиран от Испания. Както знаете, документите му не бяха редовни. Всъщност той нямаше никакви документи. Проследихме следите му до Кения, но там ги изгубихме — добави мъжът.

— И защо не ми казахте? — Ноелия избухна в плач. Лежеше неподвижна, а сълзите ѝ бяха тежки и гъсти.

— Съвсем скоро разбрахме и до тази сутрин бяхме уверени, че той е виновен — извини се Сесилия. — Но смятахме да ти кажем, ако го открием.

Каталина, притеснена, се бе изправила и се бе обърнала към прозореца. Явно ѝ беше трудно да стои лице в лице с останалите участници в сцената.

— Да, аз го направих — призна накрая с треперещ глас. — Обвиниха баща ми, че е пребил някаква проститутка. Не го обвиняват за пръв път в подобно деяние, нито ще е последен. Поискаха гаранция от десет хиляди евро. Знаех, че копелето няма да издържи в затвора и половин час. Голям страхливец е... И на мен не ми хрумна друг начин да осигури парите за такъв кратък срок. Прибрах се късно и видях, че съм сама, така че прерових всички стаи за пари и бижута, които да продам.

— И обвини Джъстис! — изплака още по-силно Ноелия. — И разби сърцето ми!

— За това съжалявам — призна крадлата. — Другото не бе нищо лично. — И добави: — Просто животът ми е такъв. Не се гордея, но както се пее в песента, този живот не съм го измислила аз.

— Ти си написала онова на стената — заяви внезапно Ивана.

— Да не съм излъгала? — озъби ѝ се Каталина. — Ти си курва, нали така?

— Ще пусна жалба — в пристъп на смелост заяви Ноелия.

— Тогава ще кажа на майка ти, че си бременна — отвърна Каталина, без изобщо да се притесни, сякаш в жилите ѝ течеше ледена кръв. — А ако ти подадеш жалба — добави, обръщайки се към Ивана, — ще кажа на Дани с какво се занимаваш през свободното време. За вас двете — каза, този път гледайки Сесилия и Асусена — е по-добре да пазите тайната ми, защото съм сигурна, че не желаете вашата история с обявата да се появи във вестниците.

Андрес Леал изгуби търпение. Вдигайки шум до небето, се нахвърли върху крадлата и изви ръцете ѝ зад гърба.

— Аз лично ще се обадя на полицията — заяви той.

Но в този момент, за голямо разочарование на майстора, всички момичета се съюзиха срещу него едновременно.

— Не! — извикаха в унисон.

В същия миг вратата на стаята се отвори широко и като два рошави призрака, чието присъствие всички колективно бяха забравили, в рамката на вратата се появиха силуетите на Роса Кинтана и Наталия Помар де Валдивия, всяка облечена с дълга нощница и с най-учудената физиономия, която би могла да има.

— Какво става тук? — Извикаха двете, разтревожени. — Кой е този мъж? — Попитаха това, имайки предвид Андрес Леал, който все още държеше Каталина в хватка.

— Докторът, мамо! — възклика Сесилия.

— Андрес Леал, семеен лекар, на вашите услуги — представи се зидарят, подавайки широката си ръка на смяните жени.

[1] Кимбърли Ноуъл (Ким) Кардашян (1980) е американска знаменитост, телевизионна риалити звезда, модел и актриса. — Б.пр. ↑

27.

Наемателките на пансиона трябва да са млади, неомъжени и без деца.

Мнимият доктор Леал диагностицира силно заразна вирусна инфекция и препоръча всички да напуснат стаята, ако не искат да се разболеят. Каза, че Ноелия трябва да остане на легло минимум една седмица и че изобщо не е препоръчително майка ѝ, такава изключителна красавица, да стои край нея, защото и без това за пациентката не може да се направи кой знае какво, освен да я наливат с течности и да чакат треската да отмине.

Тези съвети произведоха неочекван ефект върху духа на Наталия Помар де Валдивия. Освободена от майчинска отговорност, истинската ѝ същност се прояви в целия си блъсък: свали маската на страдащ и притеснен човек, напъха се в еластичен панталон с тигрова щампа, обу черни ботуши с шпори, в комплект с чанта, която нарече „пазарска“, сложи огромни слънчеви очила, една камара скъпи бижута и обяви, че отива по магазините и не е сигурна дали ще се върне за обяд, или ще хапне в някой японски ресторант. От стълбищната площадка изпрати въздушна целувка на болната си дъщеря, предложи да затворят вратата, за да не се разпространява заразата из къщата, извика такси и изчезна яко дим по улица „Лансада“.

За разлика от нея, Роса Кинтана остана с Ноелия цялата сутрин. Слагаше мокри кърпи на челото ѝ, за да свали предполагаемата температура, проветряваше стаята от време на време, развлечаше я с разговори и мереше температурата ѝ на всеки петнадесет минути. След интензивното дежурство сподели с дъщеря си, че домашната ѝ помощница Асусена е много странна жена. Десет минути я била наблюдавала съсредоточено от вратата на стаята, без да каже каквото и да било. Само се усмихвала, но усмивката ѝ била плашеща, като на луд човек. „Да не е лесбийка?“, дори си помислила, след като жената в

един момент се приближила до нея и уж случайно погалила косата ѝ. Каза, че тази странна птица я изнервя, и предположи, че вероятно е шизофреничка, забравила да изпие хапчето си, и че може да ги изколи всичките, както се било случило някога в никаква мадридска болница.

— Ти проучила ли си я добре? — попита. — Знаеш ли нещо за миналото ѝ? За семейството?

— Знам нещо — отвърна Сесилия и едва успя да се сдържи да не проговори.

Може би моментът беше подходящ, за да подскаже нещо за общото им минало, но сега нямаше сили да се справи с още една криза. Беше ѝ дошло в повече разкритието за Каталина и последиците, които то бе донесло със себе си.

Единодушно бе решено да я изгонят от пансиона. Бяха ѝ разрешили да остане до неделя вечерта, за да може да си намери друго място и да не се налага да спи на улицата, но никой нямаше желание да продължава да живее под един покрив с такава крадла, лъжкиня и манипуляторка.

Това, че „информацията е сила“, бе показано по най-грозен начин в най-красивия пансион на света — Каталина се отърва от колективно обвинение само заради сведенията, с които разполагаше. Те струваха повече от парите, от смелостта и от правосъдието.

Андрес Леал трябваше да отстъпи, виждайки ужаса, изписан по лицата на Ноелия, Ивана, Асусена и Сесилия. Никоя от тях не бе готова да предяви обвинение към Каталина, ако това означаваше тайните ѝ да бъдат разкрити. Но виновницата прекара последните си два дни в пансиона в пълна изолация, което също бе форма на присъда. Не ѝ бе сервирана храна, нито ѝ бе позволено да участва в разговорите на другите, да седи на дивана с тях или да се качва в библиотеката. Беше домашен арест по всички правила. Раздяла без думи. Четиридесет и осем часа презрение.

— Ще търсиш ли друга наемателка? — попита Асусена.

— Мисля, че не — отвърна Сесилия. — Поне докато се роди бебето на Ноелия, предпочитам да не идва нов човек. Предстоят трудни месеци — прогнозира тя.

В дванадесет през нощта Наталия Помар де Валдивия слезе от едно такси и се приближи до вратата, залитайки, натоварена с торби, рошава, потна и най-вече — по-пияна от каруцар или поне така я определи Andres, използвайки народния израз, съbral в себе си проверен опит. Не ѝ се разбираше нищо, а дъхът ѝ вонеше на бъчва и повръщано. Без изобщо да се поинтересува от дъщеря си или от каквото и да било друго, различно от пазенето на равновесие, се тръшна на леглото облечена и спа петнадесет часа. Събуди се в три следобед в неделя, напълно объркана и отново започна да повръща, защастие този път в тоалетната чиния.

— Колко е забавно в Мадрид — коментира с огромна усмивка пред учудените погледи на всички присъстващи, които довършваха обяда си на масата. — В Агила човек се погребва за цял живот — добави. — Понякога имам чувството, че съм пропуснала живота си и младостта си. Знаете ли, омъжих се много млада, а можеше да постигна големи неща: можех да бъда актриса, да опозная света, да се влюбя в някой плейбой — изсмя се тя и запали цигара. Вдиша дълбоко, изпусна дима през носа си и въздъхна. — В същата година, когато се омъжих, се роди Ноелия — оплака се тя. — И сложи край на свободата ми, защото да имаш деца е като да си в затвор — увери ги тя. — Вие нямаете деца, нали? — попита Ивана, Сесилия и Асусена. — Какви късметлийки! Децата създават само проблеми и притеснения — достатъчно е да видите Ноелия в леглото, за да разберете за какъв кошмар става въпрос!

— Тя е много по-добре — прекъсна я Andres, който започваše да се нервира. — Вече може да се приберете у дома спокойна — момичето ще се оправи до два дни.

— Купила съм ѝ тесни дънки, в които ще се влюби — каза майката сред облаци от дим.

— Много подходящо — промърмори тихо Асусена.

— Когато решиш, можем да тръгнем обратно за Агила — предложи майката на Сесилия.

— Ще се кача да ѝ пратя една целувка от вратата и потегляме, става ли? Тъкмо ще успея да отида на пилатес — погледна часовника си и изясни: — От седем часа е.

Когато колата с майката на Ноелия се изгуби от поглед, всички присъстващи се спогледаха, без да произнесат нищо, но наясно с всичко. Тази жена, на която майчинското чувство толкова липсваше, беше отговорна за безпомощността на дъщеря си. Ноелия бе израснала с чувството, че е в тежест в един дом, обитаван от самотата и тишината. Валентин Вилянуева де Кампос и Наталия Помар де Валдивия бяха свързали фамилните си имена в пищна и показна церемония, в унисон с елегантната им къща, суетен живот и наследено богатство. Бе им се родило обаче интелигентно момиченце, способно да открива красотата на хората отвътре, да ги обича заради това, което са, а не заради онова, което притежават, и смело до такава степен, че бе способно да жертва всичко заради любовта си към Джъстис и заради детето им, което носеше в себе си.

Ивана първа стана от масата. Мълчаливо се изкачи по стълбите и почука на вратата на стаята на Ноелия, която намери, както можеше да се очаква, удавена в сълзи. Седна до нея, подаде ѝ хартиените кърпички и за изненада на Ноелия, която по някаква странна причина беше сигурна, че рускинята я презира, взе ръката ѝ в дланите си.

— Много съжалявам, че бях толкова несправедлива към теб — каза ѝ тя. — Искам да те помоля за прошка!

— Прошка? — учуди се Ноелия. — Не те разбирам, Ивана, никога не си ми направила нищо лошо. Аз странях от теб. До теб се чувствам толкова невзрачна...

— Всеки път, когато те поглеждах, Ноелия, изпитвах силен гняв. Жivotът ти е уреден още с раждането, а аз, за разлика от теб, трябваше да оцелявам по най-унизителния начин, който можеш да си представиш. Желаех да те сполетят всички злини на света.

— Но вече не?

— Сега те разбирам. Твоята беззащитност е и моята, а самотата ти е като споделена съдба. Може ли да се опитаме да бъдем приятелки? Позволи ми да се грижа за теб, докато си на легло. А когато се роди детето ти, моля те, кажи, че ще разчиташ на мен за каквото и да било!

Сълзите отново се затъркаляха по бузите на Ноелия.

— Това, от което това дете ще има нужда, е семейство, дом и сигурност — каза ѝ тя. — И не мисля, че някоя от нас може да му предложи това. Най-малкото не в този момент от живота и на двете ни.

— Колко жалко, че бременността е само девет месеца, а не девет години — въздъхна Ивана и преди да се изправи и да остави Ноелия, потънала в съмнения, добави, галейки сватбената си халка: — Но ще видиш, че ще се намери решение. Ако мислиш със сърцето си, ще откриеш отговора. Понякога животът прави неочаквани подаръци.

Малко по-късно, когато Сесилия почука на вратата, много се изненада да види в стаята рускинята, която вече си тръгваше, както изясни с известно неудобство, а Ноелия — разплакана.

Прехапа долната си устна и за момент замълча, изчаквайки момичето да се успокои. Неочаквано обаче Ноелия наруши тишината, а думите, които изскочиха от устата ѝ, разтърсиха Сесилия до дъното на душата ѝ:

— Моля те, Сесилия, бъди ти майка на детето ми! Не се сещам за някой по-добър от теб, който да може да го направи. Аз съм на деветнадесет години и имам семейство, което никога няма да приеме случващото се. Не мога да предложа на това бебе абсолютно нищо.

Сесилия седна в долния край на леглото. Пред очите ѝ като на кинолента мина животът ѝ: дванадесетте години безуспешни опити да забременее, абсурдното посещение в клиниката за инвитро оплождане и най-вече фразата, която Асусена често повтаряше: „Децата идват в живота, когато най-малко ги очакваш и невинаги пристигат по един и същи канал“.

Току-що Ноелия ѝ подари дете. Най-желаното от нея. Ни повече, ни по-малко. „Ти ще го осиновиш, ще му дадеш фамилията си, ще му избереш име и ще го научиш да те нарича «мамо». Кажи, че си съгласна, Сесилия, моля те от цялото си сърце! Ти си единствената ми надежда!“

— Ще я нарека Тереса, на баба ми, или Мигел, на дядо — каза Сесилия след миг мълчание. — Ще я глезя, ще я обичам, сякаш е излязла от моето тяло, и ще порасне тук, в тази къща, или в къщата, в която Бог реши, че трябва да живеем. Ще учи в университет, ще бъде свободна, смела и щастлива. Обещавам ти, Ноелия, че ще бъде щастлива! Повече, отколкото ти и аз някога сме мечтали да бъдем. Но ще знае, защото това ще бъде нейно право, кои са истинските ѝ

родители. Независимо дали ще иска да нарича „мамо“ мен, а вас с Джъстис — по име, никога няма да престане да бъде ваша дъщеря.

Прегърнаха се треперещи. Току-що бяха поели обещание за цял живот, бяха сключили съюз, по-силен от кръвна връзка, по-рискован и по-истински. За съдбата на бебето, което в този момент нямаше още десет сантиметра и тежеше сто и петдесет грама, имаше очи, големи като фарове, обещаващи вежди и навика да смуче палеца си всеки път щом усетеше, че майка му плаче.

„Виж, мамо, вече имам пръстчета и мога да ритам, чувам те, когато плачеш и когато се смееш, и когато молиш Сесилия да се грижи за мен.“

С тази нова нагласа за света Сесилия придружи Ноelia до гинекологичния кабинет веднага щом изтекоха седемте дни на задължителен режим на легло. Каталина вече бе напусната пансиона, оставяйки след себе си такава дълбока диря от разочарование, която успя да заличи единствено идеята да види лицето на бебето, което идваше в живота й като по чудо. Бе заминала рано сутринта, преди да е дошла Асусена, преди да са се събудили останалите момичета и преди Сесилия да е слязла за закуска, облечена като адвокат. Просто когато съмна, Каталина вече я нямаше.

Ехографията разкри, че създанието е момиче, в крайна сметка ще се казва Тереса и че ще трябва да се бори с нокти и зъби, ако иска да победи риска плацентата му да се отдели преждевременно.

— Състоянието ти се нарича риск от аборт или от преждевременно раждане, което означава, че имайки предвид картината, не мога да ти гарантирам, че ще изкараш двадесет и шестте седмици — обясни й докторката. — Ще трябва да лежиш до края на бременността. Няма да ставаш дори до тоалетна. Някой ще трябва да се грижи за личната ти хигиена и да ти слага подлога — добави, гледайки Сесилия.

— Но бебето е добре, нали?

— Проблемът не е в бебето, а в плацентата — успокои ги гинеколожката. — Докато не се опъва плодният сак, няма страшно. Но трябва да избягваш да стоиш права и, разбира се, да правиш каквото и

да било усилие и резки движения. Ще идвам да те преглеждам вкъщи на всеки две седмици. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме! — отвърна Сесилия.

— Но недейте да храните големи надежди — лекарката остави разочарованието за накрая. — Тези рискови бременности, въпреки грижите, невинаги имат добър изход.

След женската консултация и имайки предвид, че Ноелия няма да види улицата през следващите пет месеца, Сесилия спря колата пред специализиран бебешки магазин. Купи сгъваемо бебешко креватче, комплект малки розови чаршафи, корито с плот за повиване, една камара дрешки, няколко пакета памперси, разглобяема количка, биберони, шишета и бурканчета, гел за къпане и хидратиращ крем, бяла и червена боя, валяци, четки, корниз с мечета и дори лампа с регулираща се яркост.

— Вече знам какво ще направя със стаята на Каталина — заяви Сесилия.

— А това да не храмим големи надежди? — попита плахо Ноелия, която продължаваше да е ужасена от последните думи на лекарката.

— Няма начин — бе категорична другата. Запали мотора на колата, натоварена до тавана, докато си представяше подигравателното изражение на Andres Leal, когато му съобщи, че неговото любимо бяло ще трябва да стане бледорозово.

28.

Необходимо е всеки важен въпрос да се оглежда от всички страни, преди да се вземе решение, което заплашва да разклати основите на пансиона.

Поради някаква странна причина Сесилия се ужасяваше да отговаря на обажданията на майка си. А невинаги се бе чувствала така. Напротив — в началото на проваления си брак имаше навика да обсъжда с нея надълго и нашироко най-различни теми, като например ежедневието в Агила или най-добрата марка препарат за миене на съдове. Сега си задаваше въпроса дали онези безкрайни разговори са имали нещо общо с апатията в брака ѝ. От началото на новия си живот обаче (тоест, откакто положи първия камък на приказния си пансион) вдигането на слушалката на телефона и набирането на деветте цифри, които щяха да я свържат с Роза Кинтана, изискваха усилие на волята.

Онази вечер обаче нямаше друг избор, освен да отговори на дразнещия звън на телефона — звук, избран от Андрес Леал, за да се чува в цялата къща: „Вдигни телефона, вдигни телефона!“.

— Сесилия, дъще, с баща ти сме любопитни да разберем едно нещо: този доктор Леал да не ти е нещо като годеник? — изръси шокиращо майка ѝ и добави: — Питам, защото видях как го гледаше ти и как той те изяждаше с поглед през цялото време.

— Мамо... — понечи да протестира Сесилия.

— Не че не ни харесва — прекъсна я майка ѝ, бързайки да я успокои. — Дори много бихме се радвали, ако е така, защото ми направи много добро впечатление. Освен това — лекар! Сериозна професия! Колко жалко наистина, че е куц. Знаеш ли как е осакатял? Аз си помислих, че най-вероятно е станало по време на работа, докато е спасявал човешки живот в някоя война или при експлозия в мина...

— Той е само приятел — успя някак да се включи Сесилия в монолога на майка си. — Много важен приятел, да. Но не ми е годеник...

— ... все още — вметна разочарована майка й.

— За момента сме само приятели, мамо, нищо повече.

Усети как майка й затиска слушалката с ръка и предава на баща ѝ: „Казва, че са само приятели, но аз съм сигурна, че си пада по него“.

— Татко ти изпраща много целувки — каза. — Ще си ляга.

— Кажи му, че много го обичам.

— Сега, когато сме само двете — сниши глас Роза Кинтана, — искам да ти разкажа нещо необичайно. Не си мисли, че откачам, Сесилия, но когато бях при теб, ми се случи нещо много странно.

Роза Кинтана се кълнеше, че не е сънувала и че това, което иска да разкаже шепнешком на дъщеря си, за да не я чуе мъжът й и да не помисли, че е изгубила ума си, не е заради лошо храносмилане, а неоспорим факт, като този, че Земята е кръгла. През онази нощ било тъмно като в рог, започна тя, а от лежащата до нея Наталия Помар се носела неприятна миризма на цигари и уиски. Била будна, обясни й, защото „съквартирантката“ й вдигнала ужасен шум, когато се прибрала, а в следващия момент захъркала като банциг, така че не могла да заспи отново. От няколко часа, продължи тя, се въртяла в леглото, обмисляйки възможността да слезе да спи в бунгалото при дъщеря си (която за миг спря да дишала при тези думи), когато усетила, че някой гали косата ѝ.

Не било физическо усещане, а метафизично възприятие. Свръхестествено. Защото нямало нито ръка, нито пръсти, които да докосват главата ѝ и да могат да се заплетат в някой кичур например. Но по същия начин, по който човек чувства, че не е сам в трудни моменти, и си мисли: „Моите любими хора са с мен“, тя била усетила внезапния хладен полъх, който предхожда появата на духове, както и странна миризма като от умряло (която можело да идва и от съквартирантката ѝ, но можело да е била и от отвъдното), но в крайна сметка се случило именно това — някой я бе галил по косата.

Тя облегнала гръб на възглавниците и тогава, на контражур, ѝ се сторило, че вижда силует, който не би могла да събърка — този на майка ѝ, баба Тереса, с престилка на цветя, домашни пантофи и копринен шал около врата. Облекло, което ѝ се сторило много

неподходящо за човек, преминал във вечността. Още повече че старата жена бе категорично настояла, когато настъпи моментът, да я погребат както кармелитките — боса, и това нейно желание бе уважено, както и всичко останало, което съставляваше последната ѝ воля.

Въпреки това несъответствие, Роса Кинтана била сигурна, че е тя, с нейния характерен, легко сплескан нос, съвсем побелялата ѝ през последните години коса, само че сега била обвита в светлина и вървяла, без да докосва земята, сякаш по-скоро летяла, поради което не се чул никакъв шум, когато отворила вратата и я подканила да я последва извън стаята.

Зад вратата, за това можела да се закълне във всичко най-свято, я чакал дядо Мигел, с вид на градинар: гумени ботуши на краката, градински ножици, затъкнати в колана, и димяща лула. Ароматът на старо дърво и на тютюнев дим я пренесъл отново в детството, убеждаваше тя дъщеря си. При всички случаи била забелязала, че подът не е толкова далеч от главата ѝ, както при голям човек, а много по-близко — сякаш изведнъж станала около метър и двадесет висока и на около седем години.

Баща ѝ бил пъхнал ръката си в стената на банята, откъдето извадил, закачена на показалеца му, златна верижка.

— После я сложи на врата ми, сякаш беше някакво отличие — като награда за добър успех в училище или златен медал от олимпийските игри.

Това с галенето на косата, подозираше Роса, можело да е и неочекван ефект от странното държане на домашната помощница, която също се била появила в съня ѝ: от другата страна на стената на банята. Но понеже вратата била открайната, можело да се види как Асусена разгръща страниците на стар фотоалбум, а снимките се помръдвали от въздуха, раздвижван при разлистването на картонените страници.

Следващото, което си спомняше, бе нейният собствен образ, отразен в огледалото на банята. Как седи на тоалетната — част от задника ѝ се виждал на чинията, а нощницата ѝ била събрана отпред. Станала и се огледала наоколо, без да може да разбере какво прави там, нито кога и как е стигнала до тоалетната.

— Започнах да подреждам сцената малко по малко. — Роса Кинтана се опита да адаптира разказа си към някаква логика, каквато

въщност не съществуваше. — През тези дни мислих много, Сесилия. За любимите хора и тяхното желание да ни напътстват от отвъдното. Мисля, че родителите ми искат да ми кажат нещо важно. Което има нещо общо с медальона, който ти намери зазидан.

— Какви ги говориш, мамо?! — бе единственото, което Сесилия измисли за отговор след разкриването на мистерии от такъв мащаб.

— Ти нали ми вярваш?

— Да — увери я дъщеря ѝ. — Аз също понякога съм засичала баба и дядо по коридорите. Изглеждат щастливи, нали?

— Това е очевидно — призна Роса.

И Сесилия осъзна, че моментът за действие е настъпил.

Преди да го предприеме обаче, реши, че е нужно да изясни някои неща с Andres Leal. Опасяваше се, че когато узнае истинския си биологичен произход и кръвното си родство с Acusena, майка ѝ може да получи удар. И после още един, когато разбере, че след няколко месеца ще има внучка (отново не собствена кръв и плът, както щеше да побърза да ѝ изясни), което, освен всичко друго, щеше да превърне дъщеря ѝ в самотна майка.

За да предотврати двата удара, бе намислила да ѝ съобщи нещо, което да ѝ хареса и върху което да постави акцента, за да минимизира ефекта на другите новини. И единственото, което ѝ се бе сторило достатъчно оптимистично, за да предотврати шока, бе присъствието на Andres Leal в живота ѝ. Затова бе преценила, че е неотложно да проведе неприятен, но необходим разговор с него, за да е наясно до каква степен и в каква доза може да въвлече неговото съществуване в живота на родителите си.

— В крайна сметка сгодени ли сме, или какво?

Въпросът увисна в затопления въздух, докато Andres Leal се опитваше да обработи потока от новини, които се изсипаха върху главата му като градушка.

Сесилия го бе помолила да дойде да се видят, защото „трябва да говорят“, и той за момент се уплаши, че иска да прекрати връзката им. Но страховете му се разсеяха, когато тя излезе да му отвори — усмихната и прекрасна, обвита в нейния сладък аромат на ванилия и магнолия, и със страстна целувка го накара да залитне към парапета на

верандата. Andres си въобрази, че всъщност го е поканила да съгрешат, че фразата „трябва да говорим“ е евфемизъм и че Сесилия явно не е устояла на поривите на плътта. Но представата му се срина също толкова бързо, колкото бе възникнала, когато тя го избута в хола, затвори вратата зад него, залости я с един стол от трапезарията и го помоли да седне, за да не му се подкосят краката.

„Ще ставам майка“, изстреля тя и Andres усети, че земята се олюолява под нозете му, разцепва се и го погльща заедно с кучето му, Сесилия и пансиона.

— Бременна ли си? — успя да каже, заеквайки, като същевременно усещаше как кръвното му се покачва.

— Не, глупчо! — отвърна тя с игрив смях, след което му предаде с думи сцената с Ноелия — как я моли, обляна в сълзи, да поеме отговорността за малката Тереса, която вече имаше вежди и пръстчета и от време на време смучеше палеца си. Обясни му, че това малко създание ще бъде, по всички норми, нейна дъщеря. Тя ще ѝ бъде приемна майка, законна настойница и баба на внуките ѝ, когато я дари с тях.

Истината бе, че да хвърли такава бомба, без да прецени последствията, бе малко грубо по отношение на Andres, който и без това трудно преглъщаше промените. После, когато той си бе тръгнал, имаше време да премисли и да осъзнае, че бе съвсем логично той да реагира по начина, по който го направи: просто стана от дивана, без да каже нито дума, и напусна къщата, съпътстван от характерния шум от влаченето на крака си.

Имаше много време, за да си даде сметка, че подобно решение трябва да се вземе и от двамата партньори, ако те бяха двойка, а не просто хора, които запълват самотата си. Затова го попита дали са сгодени, защото до този момент не бе ясно накъде вървят нещата, нито каква фигура образуват заедно. Връзката им току-що бе излязла на светло, така да се каже, и тя не знаеше как да постъпи в тази ситуация, в която се сблъскваха неувереността ѝ в общото им бъдеще с категоричното ѝ решение да приеме това майчинство.

През първата седмица се измори да чака той да ѝ се обади или да дойде да я види. През втората мина с колата си край жилището на

„Хуан Браво“ и установи, че вратата е заключена, а пощенската му кутия е препълнена. През третата седмица получи толкова кратка бележка, че Сесилия отказа да я нарече „писмо“, в която Андрес я молеше да му прости, че е изчезнал така грубо, а обяснението, което ѝ даваше, бе, че се е качил на платнохода си с Бичо и че очаква да стигне на пристанището в Танжер за по-малко от месец, с уговорката, че тези изчисления за времето зависят от ветровете, теченията и състоянието на морето. Бе узнал от някакъв имиграционен служител, приятел на негов приятел, че докато бил в затвора в Мадрид, Джъстис гръмогласно се бил заклел, че ще се завърне в Испания. А предвид историята на момчето, му идваха наум само два начина, които би могъл да пробва: или да прескочи оградата на Мелия^[1], или на борда на някоя лодка. Планът на Андрес бе да го намери и да го върне обратно, скрит на кораба му. Толкова просто.

Разделяше се със Сесилия с думите, че едно дете се нуждае от баща, а той не е сигурен дали може да бъде такъв. И че, от друга страна, това приключение ще му помогне да открие отговора на въпроса ѝ, защото също така не бил особено убеден в качествата си на партньор.

— Андрес е тръгнал да спасява Джъстис — разказа Сесилия на Ноелия със същия тон на гласа, с който смяташе да разказва приказки на бъдещата си дъщеря. — Казва, че малката Тереса има нужда от баща.

— А той не иска ли да ѝ бъде такъв? — попита разочарована Ноелия.

— Струва ми се, че не. Май предпочита да доведе за ухoto истинския ѝ баща.

Имаше достатъчно време, за да споделят с Ноелия притеснения и болки, давейки се и двете от сълзите в малката спалня, през която дните минаваха като сиви облаци, от които понякога валеше дъжд, а друг път вилнееха бури с гръмотевици и светковици. Всяка една — обхваната от копнеж по трудната си любов и мечтаеики за деня, в който бурята ще утихне, а над тях ще блесне небе, ярко осветено от хиляди слънчеви лъчи.

Всеки две седмици слушаха как сърчицето на малката Тереса бие все по-силно и уверено и всеки ден усещаха движениета ѝ в аквариума, в който се бе превърнал коремът на Ноелия.

Имаше дни, през които Сесилия дори мразеше Андрес и проклинаше момента, в който му бе отворила вратата на дома си и го бе пуснала вътре. Особено я възмущаваше думата „влезте“, която бе употребила тя, белият цвят, избран от него, и определението „брюнетка“, което той използваше за нея, като се има предвид, че през целия си живот е била светлокестенява.

Добрите новини бяха редки и незначителни: днес е слънчево, утре е петък; страховете бяха големи, несигурността — огромна като пустиня или океан, животът в пансиона — тих и празен: Ивана си осигуряваща бъдеще, финансирано от платежоспособния ѝ съпруг, а Асусена чакаше търпеливо подходящия момент, в който ще си върне изгубената сестра. „Не е спешно, Сесилия. Закъснели сме шестдесет и четири години да се намерим и мисля, че още няколко месеца няма да ни навредят.“

Имаше и моменти, когато се преструваше, че нищо не се е случило, и излизаше на улицата така, сякаш Андрес Леал никога не е съществувал. Но имаше и такива, когато се разкайваше и той ужасно ѝ липсващо. Моменти, в които изгубваше всяка надежда, и моменти, в които надеждата отново възкръсваше. И накрая, преди да умре от мъка на четиридесет и три години, успя да вземе смело решение.

[1] Автономен испански град, разположен в Северна Африка. Граница с Мароко. В опит да намали вълната от нелегални имигранти от Мароко, през 2002 г. испанското правителство изгражда около целия град петметрова ограда с телени заграждения от двете ѝ страни. — Б.пр. ↑

29.

За да се пести енергия, лампите се гасят, когато не е нужно да светят, а отоплението се изключва на 15 май.

Месец май бе вече разцъфтял. От планината се носеше аромат на мокри борове и розмарин. Светлината падаше косо по покривите и бе дадено началото на старата практика на вечерните разходки. Беше горе-долу пет часът, защото децата се бяха струпали на вратата на училището.

Сесилия спря колата под същия дъб и се изправи срещу същия страх от първото си посещение на родителите на Андрес в Ел Боало. Тогава обаче присъствието на Каталина, която вървеше до нея с онази нейна решителност в погледа, й вдъхваше смелост. Сега обаче се чувствуваше по-самотна от Гари Купър срещу бандините, с широкополата шапка, с пистолета на кръста и верижката на джобния часовник, висяща от жилетката. Мина, както и онзи път, по пясъчната алея с набола трева, която водеше към къщата, и зачака да дойдат да ѝ отворят.

Данило Леал се появи в рамката на вратата и на нея ѝ се стори, че вижда маслен портрет на остарелия Андрес. Същата коса, подстригана като четка, същите широки рамене и същите закачливи очи на момче, което обича да дразни учителката.

— Не знам дали ме помните — каза вместо поздрав Сесилия.

— Разбира се! — отвърна той. — Друго може да нямам, но имам добра памет. Ти си Сесилия Дуеняс, собственичката на къщата на брега на Мансанарес.

— Същата.

— Влизай, чувствай се като у дома си.

Сесилия машинално се подчини. Премина коридора със снимките на деца и възрастни, а сърцето пак я заболя от мъка, когато

отново видя на онази фотография как Andres Леал се жени за друга. Следвайки указанията на Данило, седна на диван с тапицерия на цветя и му позволи да й сервира чаша червено вино.

— Инмакулада замина за Мадрид точно днес — изрази съжалението си бащата на Andres. — Тя също е много притеснена.

— Не ви ли се е обаждал?

— За последен път през март.

— Както и на мен.

— Не изчезва от лицето на земята за пръв път — обясни Данило, потърквайки длани.

Стана от креслото, пресече стаята и като приклекна до камината, запали огън, който обви приятно и двамата с едно и също палто и ги топли през остатъка от деня, докато мръкна.

— Andres беше женен. Знам, че ти е известно, защото видях изражението ти, когато погледна за пръв път снимката от сватбата. — Сесилия сведе поглед. — Казваше се Дулсе^[1], а името й отговаряше напълно. Беше дребничка, много весела и пълна с нежност. Бяха годеници десет години и се ожениха тук, в църквата на Ел Боало, защото родителите ѝ живеят наблизо. Andres винаги е бил много чувствителен. — Отново тази дума, която звучеше толкова неподходящо, сътнесена към грубия Леал. — Няколко години след сватбата купи за нас с майка му тази къща, за да може цялото семейство да се събира около същата тази камина. — Посочи с глава към огъня. — Известно време се опитваше да си върне старата къща на брега на Мансанарес, която после купиха баба ти и дядо ти. Твоята къща всъщност. Andres си бе съставил романтичната представа, че ще види как децата му израстват там. Дори бе начертал плановете. През уикендите идваше с Дулсе тук и сядаше с мен на онази маса, разгъваше документите и ми обясняваше къде ще сложи преградна стена, къде ще има вграден шкаф, къде ще е стаята на бебето...

— Бебето? — изненада се Сесилия.

— Очакваха дете. — Данило се покашля. Тайно се радваше, че жена му Инмакулада не присъства. Тя не можеше да се връща към тези спомени, без да избухне в ридания. — Дулсе бе в четвъртия месец, когато катастрофираха. — Настъпи продължително мълчание. Огънят припукваше тихо, сякаш мърмореше. Данило се размърда неспокойно в креслото на цветя. — Стана недалеч оттук, на влизане в

магистралата. Нищо по-различно от хилядите катастрофи, за които чуваме по радиото — просто цифри, статистика, ежедневни лоши новини, които вече не ни трогват, защото са станали част от битието ни.

Сесилия заплака беззвучно, а мъката ѝ бе сподавена в припукването на дървата в камината.

— Andres оцеля като по чудо. Той и кучето, мамка му! — изропта мъжът — Ако говорим за спасяване на живот, Господ можеше да спаси този на Дулсе, вместо на едно животно.

С ръкава на ризата си зрялата версия на Andres Леал избърса гневно сълзите си и после си даде време, за да възстанови самообладанието си. Загледа се безцелно през прозореца с алуминиева дограма и стъкло със защита срещу взлом, същите като тези в пансиона, а на Сесилия ѝ мина през ума, че понякога тъгата се вмества в една и съща рамка. Тя също гледаше с празен поглед хоризонта през прозорец като този.

— След случилото се Andres замина да обикаля света с кучето — продължи най-после бащата. — Не знаехме нищо за него в продължение на много месеци. Дори помислихме, че е направил някоя глупост... Че се е хвърлил в морето или нещо подобно. Даже информирахме морската полиция. Кажи ми, Сесилия — погледна я в очите с искрена молба. — Знаеш ли защо е заминал този път?

— Мисля, че да — отвърна тя. — Отиде да търси бащата и съпруга. Да го изкара от морето и да го върне жив и здрав на сушата. Въпросът е да оцелее и този път.

— Къде е?

— В момента би трябало да е близо до Танжер. С такъв твърдоглавец, какъвто е синът ви, предполагам, няма да имаме никаква информация, докато не се завърне — оплака се Сесилия. — Често ли изчезва?

Данило Леал бе хитър като лисица. Веднага разбра какво има предвид Сесилия.

— През последните години имаше много жени — призна той. — Невинаги сме ги познавали, въпреки че бяхме информирани за съществуването им от другите ни деца или от приятели на Andres. Но досега никога не бе изчезвал отново така, без да каже нищо на никого. Валбуена, директорът на фирмата, е също толкова изненадан колкото

теб и мен. Братята му нямат никаква представа, а приятелите му казват, че не им вдига телефона.

— Много? — Въпросът издаде Сесилия.

Данило се усмихна.

— По никоя не е изгубвал ума си така, както по теб.

Когато се стъмни, Данило и Сесилия се разделиха с прегръдка и обещанието да се видят много скоро. Вече беше късно и излизаше вятър. Бащата на Андрес Леал я изпрати по затревената алея.

— А дядо ти в крайна сметка намерил ли е момичето? — попита внезапно мъжът, който толкова се хвалеше с добрата си памет.

— Моля? — изненада се Сесилия.

— Дали е издирил онова момиче, което толкова е търсил?

— Дядо ви е разказал за Асусена?

— Да, точно така беше, Асусена — тъй като бе тъмно, Данило Леал не си даваше сметка за въздействието, което думите му предизвикаха у Сесилия.

— Какво ви е казал за нея?

— Дядо ви и аз доста се сближихме — призна той. — Истината е, че на мен ми беше много мъчно да продам къщата. Обясних му, че тя е била първият ни дом, че сме били много щастливи там и че децата ни са израснали между нейните стени. Тогава той сподели с мен истинската причина да дойдат в Мадрид. Разплака ме.

Сесилия не искаше да прекъсва разказа. Трепереше. Усещаше студ, който нито палто, нито топла супа можеха да пропъдят. Студ, пропит в костите, след като години си бил на открито.

— Баба ти и дядо ти са осиновили новородено момиченце, нали?

— Да, майка ми.

— Той ми разказал, че няколко месеца по-рано им се обадили от сиропиталището, откъдето са я взели. Казали им, че монахинята, която е уредила осиновяването, е била на смъртно легло и пожелала да разговаря с тях. Когато баба ти и дядо ти отишли да я видят, научили с изненада, че дъщеря им има сестра.

— Асусена.

— Да. Казали им го, защото на умиращата монахиня ѝ било много мъчно, че това дете е останало само на света. Но когато

пристигнали в сиропиталището, жената вече била предала Богу дух, а никой не знаел нищо за момичето. Дядо ти сподели с мен, че усетил как изгаря отвътре и че изпитал ужасен гняв и безсилие за изгубените години, а душата му се късала. Това ми каза.

— Затова са отишли в Мадрид?

— Затова. Мислели, че Асусена е сама и беззащитна. Представяли си я, сякаш още е момиченце. Искали са да я открият и тя също да бъде тяхна дъщеря. Освен това, изглежда, майка ти не е знаела, че е осиновена, а те не са искали тя да научава, в случай че не открият другото момиче. Винаги съм искал да разбера как свършва историята. Какво е станало? — попита Данило Леал.

— Не са я открили — каза Сесилия. — Накрая Асусена ги намери. Но вече бе късно. И двамата бяха починали.

— Луда работа — бе финалното заключение на Леал. После доуточни: — Шибана!

Тази нощ Сесилия карашебавно по пътя обратно към дома. Намали скоростта, когато се включи в магистралата. Вдигна очи към небето и ѝ се стори, че звездите ѝ намигат с милион светещи очи. Една фраза се откряваше сред всички звуци и ветрове: „По никоя не е изгубвал ума си, както по теб“, произнасяше отново Данило Леал в тишината на колата ѝ, в самотата на леглото ѝ, в изгрева на следващото утро и в остатъка от дните, през които Андрес бродеше, изгубен из морската шир.

[1] Сладка (исп.). — Б.пр. ↑

30.

Да се залостват вратите и прозорците в нощите, когато има буря.

Когато Андрес Леал се качи с Бичо на тридесет и два футовата си платноходка с две каюти и една мачта, не си представяше, че приключението му ще продължи повече от месец, най-много два. Беше направил обаче изчисленията приблизително, без да съобрази, че понякога трябва здраво да се бориш с природните стихии, за да стигнеш жив и здрав до пристанище.

Нито вятърът бе благоприятен, нито теченията го носеха в желаната посока, нито дъждовете го оставиха на мира. Преживя глад, студ, морска болест в морето, морска болест на сушата, а влагата се пропи в костите му и проникна в настръхналата му кожа.

Да предприеме подобно пътуване при такива условия бе лудост — това повтаряха всички моряци, които срещаше по пътя. Съветваха го да се скрие в някое пристанище и да изчака бурята да утихне, но той не слушаше нищо и никого и продължаваше напред като на автопилот, с една-единствена мисъл в главата си — да върне Джъстис у дома.

Не можеше да обясни мотива за подобно поведение, което, погледнато от всички страни, бе ирационално и безразсъдно. Нито разбираще защо споменът за Сесилия, по-ясен с всеки изминал ден, отприщваше толкова трудна за осмисляне смесица от чувства. Тя му липсваше толкова отчаяно, че подсъзнанието му, свикнало с подобна силна болка в продължение на години, не я отчиташе като нещо ново, а я възприемаше като обичайно състояние на разбитото му сърце. Все още не бе сигурен какво изпитва към Сесилия. Ако беше любов, то той не си спомняше, че това чувство е толкова мъчително.

Понякога вечер му се струваше, че между пенливите вълни вижда силуeta на Дулсе да играе с делфините и да му маха със сребристи перки за сбогом, а после да се гмурва, за да изскочи след

това малко по-нататък. И му се струваше, че без да си дава сметка, я следва по водната пътека, която тя оставяше. Това също болеше.

Когато стигнаха пристанището на Алхесирас, видът на Бичо и Андрес бе плачевен. Кучето приличаше на кълощаво и проскубано чудовище, а той — на брадясал, вонящ и мръсен корабокрушенец със съдриди дрехи. В малък местен супермаркет се запасиха с най-необходимото за най-опасната част от дългото им пътуване. Уредиха документите, закърпиха платната, подсигуриха въжетата и макарите, напълниха съдовете с вода и гориво и в началото на май, в едно слънчево утре, поеха към Африка.

В квартал „Букалеф“ в околностите на Танжер Джъстис делеше една постеля с няколко сомалийски младежи. Беше се присъединил към тях в Адис Абеба, а те го приеха, защото поради сомалийския си произход знаеше езика и обичаите на спътниците си. Бабата и дядото на Джъстис бяха емигранти също като него и също бяха рискували живота си в търсене на по-добро бъдеще.

Бяха направили междинна спирка в Агадез, но се бяха задържали там много по-дълго, отколкото Джъстис би желал. Обясниха му, че да се прекоси до Таманрасет е опасно, че трябва да се наеме добър водач и добро превозно средство, ако искат да се измъкнат живи от подобна авантюра.

През февруари най-после намериха места в конвой с четири джипа, воден от здрав алжирец, на когото трябваше да дадат всичките пари, които успяха да съберат. Преминаването на пустинята бе истинска агония: във всяка кола пътуваха по десет, набълскани един върху друг и почти задушени от високите температури момчета. Трябваше да разделят на дажби водата и провизиите, да спят навън, треперейки от студ край огъня, да отблъскват буквально с изстрели нападенията на различни групи въоръжени бандити, да успокояват духовете си и да избягват вътрешните дрязги.

Джъстис не се доверяваше на никого. Знаеше, че на практика е сам. Че приятелствата, които се завързват, водени от нуждата, се разпадат и че ако се случи нещо, никой нищо няма да рискува заради него.

Но в тъмните нощи му се струваше, че в танца на огнените езици съзира червените и русите къдрици на Ноелия, коприненото ѝ бельо, бялата ѝ кожа, първата ѝ любов, страхът ѝ да го обича и също — незнанието как да го прави. Първия път, когато Джъстис прекоси Африка, го направи от глад за храна и приключения. Сега, втория път, го движеше любовта. А никой огън не сгрява по-силно от нейния.

От Таманрасет, където спряха за известно време, все още оставаха хиляда и петстотин километра до Ужда.

Ужда бе родният град на водача на експедицията. Семейството му живееше в голяма къща с двор, заобиколени с тухлена ограда, където осигуряваше последен подслон на пътниците. Това бе част от сделката.

Тук се пресичаха и се разделяха завинаги много пътища. Джъстис не искаше да губи повече от седмица, живеейки на хляб и супа. Щом възстанови силите си, тръгна към Танжер.

Като го видяха да поема с поглед като на тигър, трима младежи го последваха, но той им заповяда да се върнат обратно в двора, защото не искаше да носи отговорност за други. Не го послушаха.

След като вървяха няколко дни, накрая стигнаха целта на пътешествието. Не намериха къде да се подслонят в центъра на града и отидоха в крайния квартал „Букалеф“, където наеха стая за четиримата. Крайбрежната охрана беше много по-засилена в сравнение с предишното лято, а градът започваше да прелива от бежанци като тях, търсещи начин да оцелеят. Тъй като пространството бе ограничено, трябваше да дели постеля и храна, а да изкара някакви пари, работейки за шефовете на мафията в нечовешки условия, бе мисия невъзможна.

Най-накрая, в средата на юни, едно от сомалийските момчета, с които живееше, събра всички и шепнешком, въпреки усилието да не се разскача от радост, им разказа, че мароканската полиция е намекнала, че в рамките на четиридесет и осем часа ще си затваря очите за смелчаците, които рискуват да потеглят към Испания. Очевидно бе необходимо да се изпусне малко парата, преди целият град да излети във въздуха.

— Отварят шлюзовете, момчета, всичко живо изтича — каза младежът. — Тръгват с надуваеми лодки, с лодки с гребла, дори и с корабчета играчки. Наемодателите на стапи вече изгарят постелките и

мръсните дрехи. Никой не взима нищо. Хората тръгват бързо, с това, което имат на гърба. Жени, деца... Няма брегова охрана в разстояние на седемдесет километра по крайбрежието.

Моментът бе дошъл.

— Значи е време да се разделим — каза Джъстис. — Предупредих ви, че пътувам сам.

31.

Вратата на пансиона е заключена от дванадесет през нощта до седем сутринта.

Противно на всички очаквания, Андрес Леал и Бично прекосиха протока без особени проблеми за седем слънчеви часа, по време на които видяха делфини и косатки, товарни кораби, платноходи, фериботи и няколко круизни кораба от тези, които водят туристи на лов за акули.

Завързаха кораба на спортното пристанище на Танжер и започнаха разследване за местонахождението на Джъстис. След месец и половина напразно търсene обаче задачата започваща да изглежда безнадеждна.

Тактиката да обикаля къщите и да разпитва хората се оказа пълен провал: в тази земя на хора без родина никой нищо не знаеше. Хуманитарните организации разполагаха с някои неточни данни за най-предпочитаните маршрути за пресичане на пустинята от прииждащите бежанци от Южна Сахара, за градовете, където спираха, за мафията, която организираше конвоите, включително и за имената на някои местни водачи и трафиканти.

Знаеха например че от време на време и срещу добра сума пари някои каналджии прекарваха хора в камионите си, понякога в специално двойно дъно или скрити сред стоката. Имаше дори такива, които бяха готови да превозват с лодки, претъпкани с мъже, жени и деца, но напоследък такива рядко се намираха заради засилената брегова охрана.

Това обстоятелство създаваше големи проблеми в града.

— Има много отчаяни хора — обясни му активистката, с която разговаря в малък кабинет, наподобяващ по-скоро бърлога на контрабандисти. — Вече няма свободни стаи, нито свободни работни места. Скоро ще трябва да вземат някакво решение: или масово да ги

депортират, или да си затворят очите и да позволят на лодките да излязат. Депортирането може да създаде повече конфликти, докато другото — само проблем с Испания.

— В този случай как ще разберем кога ще дадат зелена светлина на лодките?

— Това не се знае почти до края — предупреди го тя. — Зависи от теченията и луната, за да се улесни преминаването. Обикновено слухът се пуска два дни предварително по доверените лица, с които полицията разполага. В началото е като шепот, който постепенно преминава във викове. Ако ми оставите телефона си, аз ще ви предупредя, когато разберем, че е дадена зелена светлина. Ние се местим на нос Еспартел — опитваме се да посредничим в конфликтите и да предотвратяваме качването на деца и бременни жени в лодките. Не успяваме винаги, както вече сигурно сте видели по телевизията.

Обаждането дойде една нощ в средата на юни, когато Андрес спеше потен в каютата на кораба си, със сигнален пистолет в ръка, разчитайки лаенето на Бично да го предупреди за възможни нападения. На този кей нямаше нито камери, нито нощна охрана. Като се осланяше на късмета си, той затваряше добре всички люкове и се опитваше да спи — лек и неспокоен сън, който бе прекъсван от лая на Бично, шума от баровете и дискотеките в района и пеенето от минаретата на джамиите — когато в града за кратко настанеше тишина.

— Започна тази нощ — предупредиха го. — Имат зелена улица за четиридесет и осем часа. Тук е истинска лудница.

Групи от цивилни, насърчавани от полицията и въоръжени с тояги и мачете, влизаха в сградите в предградията, изкарвайки към плажовете цели семейства. Измъкваха ги от леглата, караха ги да излизат веднага с това, което носеха, или с празни ръце, бебетата — в ръце, а жените гологлави. Водеха ги като стадо към трите или четири изхода, където чакаха лодките — дървени и гумени, както и продавачите на надуваеми лодки.

Андрес отвърза платнохода, запали мотора и се насочи към нос Еспартел с ясното съзнание, че шансът да открие Джъстис сред този

хаос е минимален. Дори не бе сигурен, че момчето е успяло да прекоси Сахара.

Помисли обаче за Сесилия, за начина, по който се бяха запознали, за любовта, която той не вярваше, че някога отново ще открие. И в този момент разбра, че всичко е част от една друга, по-голяма и необяснима лудост.

„Такъв е животът — каза си, съзерцавайки небето и безбройните звезди, сред които Земята бе само песъчинка в пустиня. — Огромна лудост, толкова невероятна случайност, но в крайна сметка толкова истинска, че самият факт, че сме живи, прави възможно всичко останало.“

Същото си мислеше Джъстис, въпреки че той нямаше как да гледа небето и да философства като Андрес, защото в момента беше зает да пази равновесие на сала, на който с гребане трябваше да пресече петнадесетте мили, които го деляха от сушата. Да премине сам бе, от една страна, по-рисковано, отколкото на борда на онези корита, собствениците на които търгуваха с отчаянието или надеждата (зависеше от гледната точка) на онези, които бяха готови да се качат на тях. От друга страна обаче, бе по-вероятно патрулите да не го забележат или да го оставят да мине, понеже е само един, а не са сто души, изложени на опасност.

Джъстис знаеше, че ако бреговата охрана го хване, отново незабавно ще бъде депортиран и ще трябва да започне пак отначало. Лицето му, отпечатъците му и редът на експулсиране бяха в ръцете на полицията. Беше стар познайник на имигрантската служба.

Андрес Леал включи фенера към електрическата мрежа на кораба и с него започна да осветява ужасените лица на хората, с които се разминаваше между вълните. Видя страхът, мъката, ръчичките на децата, майките им, чу плач и молитви, шепот и викове за помощ.

Извика „Джъстис!“ и някои го сбъркаха с боен вик, а други — с призив. „Джъстис!“ Дума, която звучи сходно на много земни езици.

И в средата на хаоса се появи светлина. Той сякаш изплува, придружаван от позлатен делфин и обграден от червен огън — Джъстис на фона на изгрева, гребейки с гръб към него върху един сал,

с тези негови рамене, които не можеха да бъдат събъркани, осветен от оранжевото слънце.

— Джъстис! — отново извика Andres от палубата на кораба.

Момчето спря да гребе. Чу лая на Бичо през борда, извърна невярващо глава и срещна очите на Andres Leal върху лицето на друг човек: старец с брада, със загоряла от слънцето и вятъра кожа, набраздено чело и уши, скрити от дългата и рошава коса.

— Качвай се на борда! — заповядаш, осветявайки с фенера кърмата на кораба, където една малка подвижна платформа се издигаше и падаше, удряйки се в корпуса.

Около кораба на Andres имаше още много лодки, но никой не се осмели да напусне мястото си, чието получаване му бе струвало толкова усилия. Само когато Джъстис се хвърли във водата, при което салът му се преобърна, изсипвайки товара от вода, храна и горни дрехи, последва опит за приближаване към тях. Друго момче, горедолу на годините на Джъстис, наследи несигурното му корито и пое риска да пробва късмет, който не бе негов.

Невярващи, Andres и Джъстис се прегърнаха в онзи момент от утрото, в който слънцето гаси нощта и запалва деня. В светлината на зората, от палубата на платноходката, спектакълът бе разтърсващ: повече от осемдесет лодки — дървени, надуваеми и с гребла, напредваха групово към испанския бряг; прекарвайки над хиляда души.

— Прилича на потъването на Титаник — потресен, коментира Andres Leal.

Подгизнал, Джъстис възстановяваше дишането си, докато Бичо го облизваше.

— Този ли е прословутият ти кораб? — попита, когато вече можеше да контролира тракането на зъбите си. — Красив е — добави, — въпреки че си го представях много по-голям.

— Я мълквай, хлапе! — отвърна Andres с първата искрена усмивка от месеци насам. — Виж го ти, на малкия не му харесвал корабът ми! А лимузина не щеш ли?

— Казвам го заради Сесилия — оправда се Джъстис. — Почисти го малко, когато я поканиш, знаеш колко я дразни мръсотията.

Отново се прегърнаха, този път сред смях и оставиха сълзите, които сдържаха, откакто излязоха от Мадрид, да текат на воля.

— Отведи ме у дома — прошепна момчето.

— Това и ще се опитам да направя, Джъстис, но най-трудното ни предстои — предупреди го мъжът — Има много морски патрули, охраняващи бреговете. Ако ме докопа Гражданската гвардия, сме изгубени.

На кърмата, зад малката баня, имаше празно място, дълго два метра и високо един метър, където Андрес Леал държеше резервните платна. Показа го на Джъстис, осветявайки го с фенерче. Това бе скривалището, което бе предвидил за него, в случай че дойдат за полицейска проверка. Каза му да се покрие с платната, да остане абсолютно неподвижен и за нищо на света да не му хрумва да издаде какъвто и да било звук.

— Ако дойдат с кучета, няма скривалище нито за теб, нито за мен.

— Не се притеснявай — отвърна момчето. — Ако ме открият, ще им кажа, че ти не знаеш нищо. Че съм се скрил, докато си спял и не си разбрали.

— Ясно! — отвърна Андрес Леал. — Като първия път, когато си влязъл в Испания — собственикът не е имал ни най-малка представа, нали?

Излезе вятър, вълните се уголемиха и морето скри лодките, които Андрес и Джъстис бяха оставили назад. След малко Атлантическият океан пред тях бе възстановил нормалния си трафик от товарни и риболовни кораби, яхти, платноходки, делфини и косатки. А след няколко часа основната новина на всички информационни канали щеше да бъде: „Повече от две хиляди имигранти достигнаха тази сутрин бреговете на Испания с поредната вълна от лодки“.

32.

Забранени са купоните в отсъствието на собственичката на пансиона. (Безполезно е да се иска разрешение)

Сесилия знаеше, че има един висящ въпрос, който не бива да отлага: трябваше лека-полека да разкрие на майка си тайната за истинския ѝ произход.

Мислеше да започне, като ѝ разкаже за намирането на зазидания в къщата на баба ѝ и дядо ѝ медальон — същия, който се бе появил в съня на майка ѝ и който сега висеше на нейния врат. Щеше да ѝ каже, че е тръгнала по следа, която я е отвела до манастир на францискански монахини, който по нейно време е бил сиропиталище. Щеше да ѝ обясни, че всички момичета, които са минали оттам, имат такъв медальон. И тя, в своето неведение, щеше да ѝ отговори нещо от сорта на „колко любопитно и колко странно да се появи точно в твоя дом“, а после щеше да я попита за Андрес: как са се запознали, на колко години е, дали е ерген, какви са намеренията му и кога ще ги запознае официално. И след дълбока въздишка щеше да ѝ признае, че този толкова привлекателен лекар със сигурност е отговорът на молитвите ѝ.

Тогава Сесилия щеше да избухне в сълзи като глупачка и историята с Асусена, сестра Петра и преселването на баба ѝ и дядо ѝ, за да открият изгубената си дъщеря, щеше да мине на втори план. Родителите ѝ щяха да се върнат към терапията с горещ шоколад с кротони и вълнено одеяло пред телевизора, съжалителните погледи, свиването на рамене с подтекст „страхувах се, че ще стане така, вече ти го казах“, с което посрещаха разочарованията на дъщеря си.

Бяха минали обаче три месеца, а Асусена ставаше неспокойна и като обсебена от албумите, които разглеждаше постоянно, седнала на

канапето в библиотеката. А Ноелия, противно на всички прогнози, бе преодоляла тридесетата седмица на рисковата си бременност.

На всеки петнадесет дни ги посещаваше лекарката, въоръжена със стетоскоп, апарат за кръвно, термометър и разни други неща. Уверяваше ги, че малката Тереса се развива нормално, че вече тежи повече от килограм, повече от два, че плацентата също расте и че отлепването може да е причина за преждевременно раждане. Предупреждаваше ги, че нищо не е гарантирано, а опасността е реална и във всеки момент всичко може да отиде по дяволите. И през остатъка от деня Сесилия трябваше да успокоява Ноелия.

— Andres ще се върне скоро — повтаряше ѝ тя. — Ще доведе Джъстис, ще видиш!

Месец юни бе вече преполовил. Сесилия се бе ангажирала лично да се грижи за цветната и зеленчуковата градина и се справяше доста добре. Около къщата сега цъфтяха весели розови петунии, а до портата хортензиите, от които през зимата бяха останали само четири хилави пръчки, отново избуха в пищно зелени листа и огромни сини цветове. Шо се отнася до зеленчуковата градина, доматите вече започваха да се нуждаят от колове за подпора, за да растат право нагоре, тиквичките си завладяваха територия, марулите се разлистваха, а морковите срамежливо показваха нежните си зелени листенца.

През този сезон родителите на Сесилия пълнеха къщата с цветя. В техния район люляците цъфтяха малко по-късно, както и дивите божури, горските лилии и мащерката. Върху масата в трапезарията имаше огромна ваза, пълна с цветове и ухания. Щяха да я очакват, за да отпразнуват четиридесет и четвъртия ѝ рожден ден.

— Тази събота заминавам за Агила — предупреди тя Асусена няколко дни по-рано. — Мисля, че дойде моментът на истината. Ще занеса медальона и изрезката от вестника. Пожелай ми късмет!

— Бог да е с теб! — отвърна сирачето, прегръщайки я силно.

На първия етаж в най-красивия пансион в света през отворения прозорец в стаята на Ноелия се виждаше луната. Отново беше като онази златна погача, която освети първата ѝ и последна нощ с Джъстис. Същата, която на петнадесет морски мили и шестстотин седемдесет и един километра разстояние оттам наблюдаваше през сълзи и бащата на момиченцето, който, току-що спасен от морето, пореше с кораба вълните, за да се събере с любимата си.

Телефонът в пансиона звънна. Бе шест сутринта на последната неделя, преди последния изпит по синтаксис. Ноелия го чу от стаята си и си каза, че Ивана също ще го чуе и тичешком ще слезе да отговори.

Часът бе необичаен — явно новината бе твърде важна, помисли си тя. Както всеки път, когато звънеше телефонът, се помоли на Господ да е във връзка с Джъстис. „Стига ми да знам, че е жив — помоли тя. — Дори и никога повече да не го видя, за мен е достатъчно да е жив.“

Ивана имаше лек сън. Бе обещала на Сесилия, че ще се грижи за Ноелия през двадесет и четирите часа, през които ще бъде в Агила. Нямаше намерение да излиза от пансиона през целия уикенд, увери тя собственичката му. Учебната година бе към края си и тя не искаше да се провали на някой изпит.

Откакто се омъжи тайно през декември, имаше усещането, че учи най-трудната дисциплина — нещо като бягане с препятствия, в което всеки предмет бе преграда, а тя — олимпийски лекоатлет, който трябва да преодолее всичките, без да събори нито една. Накрая на състезанието, вместо финална линия, Ивана очакваше да види украсената с цветя врата на някоя църква и своя любим Дани, който я очаква пред олтара.

Беше му забранила посещенията през уикенда. Той бе възразил и се бе опитал да я убеди с неоспоримия аргумент, че хазяйката ѝ отсъства, а Ноелия няма нищо против. Тя, за разлика от Сесилия, смяташе, че тайните брак със същата сила легитимира секса, както и ако сватбата е публично достояние.

Ивана обаче имаше нужда от концентрация и тишина, за да може да се съсредоточи в синтаксиса. Щеше да има време за любов през лятната ваканция, която смятала да прекарат заедно, обикаляйки Италия с мотора на Дани.

Също като Ноелия и тя бе събудена от звъна на телефона и минавайки покрай стаята ѝ, видя, че очите ѝ са отворени, а ръцете — събрани пред устата, като на дете, което се моли, коленичило пред леглото си.

Слезе бързо, шестнадесет стъпала в галоп, и в другия край на линията чу развлънвания глас на Джъстис, който питаше за Ноелия.

— Джъстис е! — Викът на Ивана излезе от душата ѝ. Не си даде сметка за въздействието, което новината можеше да предизвика върху една бременна в риск.

Ноелия скочи от леглото, показва се на стълбищната площадка и видя отговора на молитвите си в лицето на Ивана: той е жив и здрав.

В същия момент, в който Джъстис помоли Ивана да му даде Ноелия, Ноелия почувства първия пристъп на болка. Бе изстрадала много през седемте и половина месеца на бременността си, бе привикнала към всякакъв вид мъки, но това бе съвсем различно от всичко преживявано: пронизващо, остро, неочеквано.

Усети нещо мокро и топло между краката си. Погледна надолу и видът на кръвта я ужаси.

— Ивана — каза само. — Ивана. — Кървенето бе очевидно. — Ивана...

С глух звук, като от чувал брашно, се стовари на пода. Рускинята изтърва слушалката на телефона и хукна нагоре по стълбите.

— Ти раждаш! — разбра веднага, виждайки как Ноелия се гърчи от болка сред локва кръв.

— Обади се на докторката — успя да каже с едва доловим глас.

— Няма време — отвърна Ивана. — Ти раждаш — повтори тя.

Коленичи, без да дава повече обяснения. Застана пред родилката и притисна колената на Ноелия срещу гърдите си. Хвана ръцете ѝ. Погледна я в очите.

— Ноелия — каза, без да откъсва от нея двете сини сфери, през които виждаше света. — Не израждам за пръв път. Дишай! В добри ръце си. Баба ми беше акушерката на нашето село, а аз ѝ помагах. Братята и сестрите ми са родени вкъщи. Дишай! Знам много добре какво трябва да правя. Напътай! Жените от селото казваха, че имам талант. Малките ми ръце. Гласът ми. Интонацията. Дишай! Светлите ми очи. Дишай! Успявам да хипнотизирам с тях родилките и да пропъдя болката им. Напътай! Знам как да завъртя бебето в утробата. Как да хвана хълзгавата му главичка в дланите си. Напътай! Как да го извадя и да го държа между пръстите си. Как да го поема. Напътай, Ноелия! Готово!

— Умирам, Ивана!

— Това е дъщеря ти. Вземи я!

Същата пълна луна, която влизаше през отворените прозорци на пансиона, бе насочвала кораба на Andres Leal, за да открие момчето. Същото огнено слънце, което сега го тласкаше към сушата — като червените и жълтите пламъци в къдиците на Ноелия, — за пръв път осветяваше новородената му дъщеря.

— Джъстис — каза Ивана, спокойна въпреки всичко, на гласа, който я викаше от другия край на все още отворената линия, — току-що стана баща на прекрасно момиченце. Кажи на Andres да ти обясни. И затвори, моля те, защото трябва да се обадя на лекаря.

33.

Забранено е да се спестява истината.

Нямаше нужда Джъстис да обяснява на Андрес, че причината за изцъклените му очи и треперещата му брадичка е новината за раждането на малката Тереса. Другият просто седна до него на кърмата на кораба и започна разказа от самото начало. Каза му, че Ноелия никога не се е съмнявала в почтеността му, и също така му призна, че той самият е бил първият, който го е обвинил.

— Помислих, че си избягал с парите — разкая се той. — Не открих друг мотив, за да изчезнеш така за една нощ. Имам един недостатък, Джъстис, и те моля да ми простиш, защото съм готов да се променя: не се доверявам на хората. Винаги предполагам най-лошото. За разлика от мен, Сесилия е най-милият човек на Земята. Тя ме научи, че винаги има поне една причина, колкото и малка да е, за да се оправдае поведението на човек.

— Прощавам ти, брат!

Каза му също, че Ноелия е много смела. Бе решила да се бори за живота на дъщеря си, въпреки че е сама и с разбито на хиляди парчета сърце.

— Но те обича, Джъстис. Ирационално и абсолютно. Тя самата се плаши, когато анализира чувствата си, но си дава сметка, че никога няма да е щастлива, ако ти не си до нея.

— Имаме дъщеря! — Джъстис бе смаян и неспособен да поеме толкова информация наведнъж.

— Сесилия ще се грижи за детето. Ноелия я помоли да му бъде приемна майка, ако ти си съгласен, разбира се. Лошото е, че ако детето е вече родено, раждането сигурно е било сложно — отвърна Андрес.
— Очаквахме бебето през август. Какво точно ти каза Ивана?

— Че трябва да се обади на лекаря.

В най-красивия пансион на света положението бе драматично. Ивана бе успяла да върне Ноелия в леглото и ѝ бе връчила прекрасния вързоп, който съдържаше мъничко бебе, здраво на вид, още непочистено и топло, което скимтеше като котенце и слепешката търсеше майка си. Проблемът обаче бе, че кръвоизливът не спираше, колкото и кърпи да притискаше акушерката към тялото на Ноелия.

Тя бе изгубила много кръв. Постепенно цветът се оттегляше от лицето ѝ, а устните ѝ посиняваха, като че ли умираше от студ. Каза, че ѝ се вие свят, и това бяха последните ѝ думи, преди да изгуби съзнание. По улица „Лансада“ се чу сирена на линейка, вдигайки на крака целия квартал, който по това време в неделя изобщо нямаше намерение да става. Когато колата стигна до пансиона, Ивана се помоли на Бог вече да не е твърде късно.

— Andres... — заекна Джъстис, с присвити вежди, сочейки с глава към хоризонта.

— Мама му стара... — отвърна кварталният хулиган. — Патрул. Скрий се там долу и да не си мръднал!

На фона на утринното слънце се очертаваше плашещият силует на катер с двама души екипаж на борда. Двамата носеха зелени униформи, спасителни жилетки и отличителните знаци на Гражданската гвардия.

По високоговорителя отдалеч ги предупредиха, че се готвят да се качат на борда на кораба на Andres Leal.

Мъжът с напевния глас бе дебел и имаше андалусийски акцент.

— Добър ден — поздрави. — Рутинна проверка. Бихте ли ни показвали разрешителните на кораба и митническите документи?

— Разбира се, сержант — отвърна капитанът — Качете се на борда.

— Кучето хапе ли?

— О, не — то е безобидно.

За да улесни качването, Andres спусна платформата на кърмата. Помогна на сержанта да се качи на кораба и после се наведе да подаде ръка на придружаващия го агент. Беше жена, носеше косата си прибрana на висок кок и много черни слънчеви очила. Анеракът

покриваше голяма част от лицето й, но устните, тези устни, извити в полуусмивка, му се сториха познати и някак несъвместими — сякаш не на мястото си.

— Стажант Карион — каза тя. — Каталина Карион.

Шефът ѝ се обърна изненадано. Явно по регламент не се представяха по този начин.

— Андрес Леал — отвърна той невярващо.

— Ще ни извините ли за неудобството агентът да провери кабината? — попита сержантът — Имаме заповед да обискираме корабите, които пресичат пролива тези дни.

— Защо? — попита Леал, за да спечели време, въпреки че знаеше отговора.

— Търсим нелегални имигранти — обясни сержантът — Някои се укриват на кораби като вашия, без дори собственикът да знае — изясни. — Или поне това твърдят, когато ги заловим.

Каталина отаде чест по военному и внимателно се вмъкна в кораба по дървената стълбичка, която водеше към каютите.

След няколко минути подаде отново глава.

— Всичко е наред — отвърна.

— Проверихте ли отделението за платната зад душкабината?

— Да, господине.

— Проверете отново — каза той, надничайки отгоре. Каталина отвори вратата на малката баня на десния борд. В дъното откри вратичката, която я свързваше със скривалището на Джъстис.

— Няма нищо.

— Вижте между платната, моля.

Каталина се наведе. Повдигна едно от сините покривала и откри черните очи на Джъстис, молейки я без думи за милост. Усети и забиващия се в тила ѝ поглед на шефа си.

В деня, в който я изгониха от пансиона, Каталина разбра, че е дошъл моментът да промени живота си. Не можеше да продължава както досега, покривайки гърба на престъпника, който твърдеше, че ѝ е баща. Откакто имаше спомени, животът ѝ бе поредица от обвинения срещу него, гаранции и присъди. За да може да освобождава баща си и така да му даде възможност отново да пие, докато пак го задържат,

Каталина трябваше да краде, да лъже, да изнудва и да мами всички хора, които бе срещула през краткия си живот. Затова нямаше приятели. Защото това, което се бе случило с момичетата в пансиона, се бе случвало хиляди пъти преди това и вече нямаше никого, от когото да поискава заем, към когото да се обърне за помощ или при когото да се завърне.

Онази сутрин, търкаляйки куфара си по улица „Лансада“, без да има къде да се приюти, Каталина си представи живота си в дългосочен план. Вече не беше малка. Бе навършила деветнадесет години и в бъдеще полицията нямаше да е толкова снизходителна към нея, както досега. Някой ден неочеквано щяха да я задържат и тогава баща ѝ трябваше да краде, за да плати гаранцията ѝ. Така кръгът щеше да се затвори, защото него също щяха да го арестуват, а тя пак трябваше да извърши престъпления, за да освободи пък него.

Седнала на бордюра на тротоара, стигна до заключението, че животът ѝ е като игра на апаши и стражари. До този момент винаги бе играла в отбора на лошите, каза си, но този път щеше да пробва късмета си от страната на добрите, за разнообразие.

Винаги ѝ бе харесвало да разследва. Беше сигурна, че ще е подобър детектив, отколкото филолог в края на краищата образованието, което бе избрала, бе по-скоро за книжни плъхове, а тя бе човек на действието. Това, както и фактът, че не бе взела нито един изпит до момента, окончателно я убеди каква трябва да е следващата стъпка в личния ѝ роман. Спря такси.

— Закарайте ме до Централно управление на Гражданската гвардия.

— По „Родригес Сан Педро“ ли?

— Нали вие сте таксиметровият шофьор? Вие трябва да знаете, не аз.

— Как си личи, че си полицай, маце.

Изпратиха я на практика в Кадис, „да посреща лодките“, ѝ казаха със смях, сякаш ставаше въпрос за нещо унизително. Униформата ѝ бе голяма, а обувките тежаха като павета. Беше най-слабата. Местните шеговито я наричаха „хилката на Гражданската гвардия“.

— Тук няма никого, сержант! — извика, без да престава да гледа в упор страхъ, който можеше в най-големи подробности да разпознае в очите на Джъстис.

Пусна покривалото на платната върху потното и треперещо тяло на момчето. Раздели се с Андрес Леал, без да му подаде ръка. Само с едно леко кимване на главата. И се отдалечи на юг, на борда на бързия катер. Още една песъчинка в бездната от небесни тела, сред които е и Земята, изчезна някъде в безкрайното небе и потъна в синьо-белия хоризонт.

34.

Забранено е да се признаваш за победен.

Всяка неделя в осем без петнадесет свещеникът от църквата „Санта Бригита“ в Агила биеше камбаната, въпреки оплакванията на някои съседи, че часът е твърде ранен за неработен ден. На това отчето отговаряше, че може да е неработен, но е задължително присъствен, и безцеремонно разбуждаше целия квартал, където се намираше къщата на родителите на Сесилия.

Онази сутрин камбаните прозвучаха ранобудни както винаги, но този път завариха тримата членове на семейство Дуеняс будни и накрак, без да са мигвали цяла нощ.

Може би щеше да е по-добре да бе оставила родителите ѝ да си починат и да бе започнала разказа си на сутринта, разкая се сега Сесилия, наблюдавайки зачервените им от сълзите очи и тъмните кръгове под тях, настърхналата им кожа и студа, който сякаш се бе впил в треперещите им тела. Двамата бяха прехвърлили шестдесетте, но водеха здравословен и активен живот, без много стрес, което допринасяше за добрия им вид.

Силните впечатления се възприемат по-добре през деня, вайкаше се тя, но пък предишната нощ бе топла и светла — от тези, през които човек се разхожда по главната улица до реката, за да гледа пълната луна, и поздравява съседите, с които се разминава по булеварда. От тези нощи, през които си купуваха сладолед във фунийка, преди да затворят сладоледаджийницата, и се прибраха у дома, изморени от вървенето, но доволни. Благодарни именно за тази нощ, за тази луна и за това, че са тримата заедно, както преди Сесилия да напусне гнездото, винаги е подкрепата на любимата си Агила зад гърба.

Върнаха се у дома малко след единадесет часа и седнаха за момент в хола да си поемат дъх. И тогава Сесилия почувства импулс да говори.

— Мисля си за баба и дядо — започна тя. — За причините да напуснат Агила и да се преместят в Мадрид.

— Аз никога не ги разбрах — заяви Роса с вдигане на раменете и присвиване на устните. — Колко добре си живееха тук... Толкова спокойни, заобиколени от приятели, заети с книжарницата и с градината си. Винаги съм твърдяла, че това е прищявка от тяхна страна.

— Не, мамо. Не е било прищявка — коригира я Сесилия, хващайки ръцете ѝ и сядайки толкова близо до майка си, че двете дишаха почти един и същ въздух. — Става въпрос за друго. Нещо, което разкрих преди няколко месеца и нямах смелост да ви го разкажа досега.

След това пусна думите на воля — тези, които от месеци репетираше в самотата на стаята си през безкрайните безсънни нощи в моментите, когато страхът от отсъствието на Андрес ѝ позволява да помисли за нещо друго. Разказа им за необичайното появяване на Асусена на вратата на пансиона, за медальона, който от време на време мяркаше, че виси между гърдите ѝ, и за обявата във вестника, в която баба ѝ и дядо ѝ са пускали съобщение до вселената: намерете ни, звезди, момиченцето Асусена и я доведете при нас, осветявайки стъпките ѝ! Донесете я, ветрове! Свалете я с вас на земята, дъждовни капки! Дано да живеем достатъчно дълго, за да имаме време да я обичаме!

Роса Кинтана бе плакала и се бе смяла. Бе имала нужда от прегръдката на съпруга си и от тази на дъщеря си. От очила, за да прочете малките букви, дума по дума от обявата, одеяло, за да се увива на моменти, кафе, за да остане будна, въздух, за да може да дишава, нокти, за да ги гризе, и големи дози обич, за да разбере защо родителите ѝ са скрили тази тайна сред толкова много красави спомени — че не е родена от любовта им, но се бе хранила от нея и бе израснала с нея. И че от тази любов бе покълнало момичето, което бе някога, и бе разцъфтяла жената, която е сега — грижовна, добра, смела и всеотдайна майка.

— И ще бъдеш прекрасна баба — увери я Сесилия.

— За бога, дъще! — възклика Роза на ръба на припадъка. — Да не искаш да ми кажеш, че си бременна?

— Не точно, мамо — отвърна тихо дъщерята. — Ще имам бебе, но не съвсем по онзи начин.

Точно когато се опитваха да асимилират този огромен поток от информация, мобилният телефон на Сесилия звънна с новината за раждането на Тереса на стълбищната площадка в пансиона.

— Момиченцето е добре. Мъничко е, но се роди здраво и силно — каза Ивана в другия край на линията. — Ноелия обаче е много слаба. Вливат ѝ кръв и не се събужда. Трябва да дойдеш, Сесилия! Колкото по-бързо, толкова по-добре.

В един и същи порив тримата Дуеняс се натовариха на колата: бащата на волана, майката и дъщерята на задната седалка, молейки се прегърнати и потънали в съмнения дали да предупредят семейство Вилянуева де Кампос. От една страна, ситуацията изглеждаше достатъчно сложна, за да бъде нарушен обещанието, което Сесилия бе дала на Ноелия. Но от друга страна, ако тайната бъдеше разкрита, последствията щяха да са непредвидими за всички. Кой щеше да поеме отговорност за новороденото? Какво щеше да стане с Джъстис, ако родителите на Ноелия го предадяха наластите? Накрая решиха да изчакат, докато говорят с лекарите, за да не взимат прибързано решение.

В спешното отделение на болницата ги посрещнаха Ивана и Дани, за да ги отведат до кабинета на шефа на медицинския екип. Той ги поздрави с много сериозен вид и им съобщи тревожната новина: Ноелия бе изгубила толкова много кръв, че се страхуваше за живота ѝ.

— Изпаднала е в хиповолемичен шок — обясни той. — Опитваме се да възстановим сърдечния ритъм и съдържанието на кислород.

— Може ли да я видим?

— В момента не. Ще ви съобщим, когато има новини. Сега моля да изчакате в салона.

— А бебето?

— Бебето е много добре. — Докторът изглеждаше облекчен, че може да им даде и положителна информация. — Отидете до детското отделение и помолете да ви я покажат — За момент се поколеба и добави: — Защото вие сте семейството на пациентката, нали така?

— Да! — възкликна Сесилия, без да се поколебае дори за миг — Това са бабата и дядото на новороденото — увери тя медика, сочейки към родителите си.

Петимата се отправиха към отделението, където бяха новородените.

Сърцето на Сесилия биеше с непозната сила, а краката й сякаш автоматично я носеха напред по дългите коридори на клиниката. В дъното, вляво, в една остьклена зала, бе легълщето на малката Тереса, която щеше да се запознае със семейството си.

Пет лица, тръпнещи в очакване, залепиха пет носа на стъклото и откриха в третото кошче, отдясно наляво, малкото телце, увито в пелени, на едно мургаво момиченце със смолисточерни къдици, което смучеше пръста си със същото усърдие, както и в корема на Ноелия.

Усмихнатата медицинска сестра я взе в ръце и излезе през една странична врата.

— Кой иска да има честта да нахрани за първи път в живота й тази красавица? — попита сестрата.

И всички погледи се насочиха към Сесилия, която отвори ръцете си, гърдите си, ската си, сърцето си, аромата на кожата си и усмивката на устните си за това момиченце, по което веднага изгуби ума си и дълбоко заобича.

В плен на тази магия, Сесилия се скри в една стая, където сложиха бебешка лютка, неизползвана досега. Тереса прекара следващите шест часа от ръце в ръце, опознавайки баба си и дядо си и майка си — осиновителката. И за всекиго имаше подарък: отваряне и затваряне на очичките, прозявка, свиване на пръстчетата, проплакване, напишкване и радостта да я гледат как диша, мърда и се храни. Дори и медицинските сестри бяха изненадани колко жизнено бе това създание, въпреки че се бе родило преждевременно и при такива екстремни обстоятелства.

Посвети на Ивана първата си усмивка, макар някой да каза, че на тази възраст не се касаело за истинска усмивка, а за някакъв рефлекс. На Ивана обаче й бе все тая, след като бе предназначена за нея. А баба Роса имаше удоволствието да утеши първия й плач.

При Сесилия спа кратко и така я откри Андрес, когато в средата на следобеда влетя като ураган в стаята и видя сцената на споделената любов.

— Сесилия! — каза ѝ от вратата. — Идвам да ти кажа, че те обичам! — Сърцето ѝ спря. — Че осъзнах колко те обичам. Че не си представям как ще живея, ако ти не си с мен. Че ти си жената на живота ми и майка на дъщеря ми. — Тя изгуби контрол над брадичката си.

— Ще ми покажеш ли нашата дъщеря?

Платноходът акостира на спортното пристанище на Алхесирас малко след девет сутринта, а в десет Andres и Джъстис вече се бяха качили на кола под наем и пресичаха полуострова с пълна газ, докато Бично спеше на задната седалка. По телефона ги приджуряваше Ивана, която им предаваше обезпокоителни новини за Ноелия, призовавайки ги с характерната за рускините властност да не спират дори за зареждане.

След шест часа път, без да са затваряли очи предишната нощ, мръсни, вонящи, окъсани и на ръба на изтощението, двамата се появиха на входа на болницата като корабокрушенци, на които като по чудо позволиха да влязат, и то само по настояване на Ивана, която гарантираше за добрите им намерения.

Andres Леал бе слаб и изпит. Продухан от хиляди ветрове, солен отвън и горчив отвътре. По-куц от всякога, остатял, примирен; оръжието — мечът и щитът — положени на земята, шлемът — разсечен на две, коляното — прегънато, сърцето — отворено.

— Кажи ми, че ме обичаш! — помоли той Сесилия с наведена глава. — Кажи ми го или ще умра!

— Обичам те! — прошепна Сесилия. — Обичам те! — повтори по-силно. — Обичам те! — извика с пълни гърди.

— Обичам те! — изрида, изрева и изкрештя тя, а бебето се събуди изплашено.

Andres протегна към бебето мръсната си ръка, а то хвана един груб пръст с кален нокът между своите нежни и чисти пръстчета и го стисна с неочеквана сила. Продължи да го стиска цяла вечност — колкото продължи и прегръдката на родителите му и не искаше да го пусне, докато не заспа отново. А той с огромно внимание отмести едно по едно пръстчетата — тези фини пръчици на тази вълшебна клетка.

— Къде е Джъстис? — попита тогава Сесилия.

— При Ноелия. Предполагам, че я събужда с целувка, пълна с любов.

Джъстис влезе в отделението като шериф в бар. Рязко бутна вратите от край до край и се отправи към леглото на Ноелия, преди главната сестра да успее да го спре. Жената крещеше неразбираеми думи за зелени престилки, калцуни и маски, антисептични сапуни и медицински разрешения. Джъстис чуваше само глухите удари на сърцето на Ноелия, които отслабваха с всяка минута. Накъсаното й дишане и шепота на душата, търсеща пролука, през която да избяга от тялото.

Отиде в горната част на леглото, наведе се над любимото, мечтано лице и положи устните си върху нейните. Само в една-единствена доза й даде всички целувки, които бе пазил като съкровища дълбоко в себе си. Изгуби представа за точния им брой, защото не можеше топлината и животът, които й даде чрез тях, да бъдат изчислени. Възкреси я, както се казва, защото изведнъж сърдечният й ритъм се учести, така че обърка схемите на целия медицински екип на болницата, насищането с кислород преля границата и флуидите на живота започнаха да циркулират във вените й. Ноелия отвори очи и не можа да ги отдели от дълбокия кладенец на неговите.

— Няма от какво да се страхуваш — каза момчето, припомняйки първата им и единствена нощ заедно. — Ще те обичам цял живот!

35.

Забранява се неверието в съдбата.

Роса Кинтана излезе от болницата през вратата за спешното отделение и се качи на такси. Помоли шофьора да я закара до „Рибера де Мансанарес“ и да я остави на ъгъла с улица „Лансада“. Знаеше, че Асусена ще я чака в къщата, защото така се уговориха със Сесилия по телефона. Нямаше да е изненада. Бяха преживели достатъчно стрес през последните часове и бе дошъл моментът да приемат нещата със спокойствие. Във фризьорския салон Асусена не бе успяла да избере боята за коса, с която щеше да се чувства комфортно, но поне сестра ѝ сега щеше да я види с по-хубава прическа и по-елегантно облечена от преди, което със сигурност щеше да ѝ направи по-добро впечатление. Можеше да открие прилика в чертите ѝ с нейните. Формата на лицето беше еднаква, а очите и на двете бяха малко свити, въпреки че Роса се бе научила да се гримира много добре и под широкото ѝ чело нейните очи изглеждаха по-големи от тези на Асусена.

Следобедът вече оранжевееше зад кестените, бе станало по-хладно, а съседите използваха момента, за да поливат. Ухаеше на жадна земя и на благодарни цветя.

Асусена чакаше нервна, запълвайки времето с оправяне на възглавниците и подреждане на букетите от рози, лилиуми, азалии и божури, за които бе похарчила половината си заплата, с надеждата да превърне най-красивия пансион на света в перфектната сцена за срещата.

Звънецът иззвъня. Огледа се за последно в огледалото, оправи къдиците си, изпъна полата си и отвори.

От едната страна на вратата, под горния праг, стоеше малко момиченце, слабичко и дългокрако, с трепереща брадичка. Беше високо малко повече от метър. Тежеше двадесет килограма и косата му бе на плитки. Разтвори жадните си за обич обятия и в черните му очи

се отрази образът на другото момиченце, малко по-пълничко, с липсващи зъбки, с трапчинки и ожулени колена. Беше на седем години или може би на пет и също се опитваше да овладее сълзите.

Роса се потопи в прегръдката, все едно потъваше във вана, пълна с пяна, и забравяше всичко, усещайки единствено топлината, която постепенно започваше да прониква в тялото, галеща го, приласкаваща го, позволяваща му да обича.

Асусена опря глава на рамото на сестра си и вдишвайки мириса ѝ, разпозна един познат и забравен аромат, който нямаше общо с никоя друга физическа или химическа субстанция, възприемана някога. Постепенно бе спомен под формата на миризма, като този, който се усеща, когато отвориш вратата на нечий дом: неповторима смес от различни аромати, уникална и незаменима. Съставена — може би — от шампоани и ароматизатори, мръсни чорапи и стари обувки, изгнили плодове в панера, тревоги, спокойствие, остатъци от вечери, трохи по килима, боси крака, парфюма на мама, одеколона на татко, печеното във фурната, остатъците от пицата, тетрадките от училище, забранена цигара, нафталина в гардеробите, където слагат палтата през лятото. Тази почти неуловима миризма, която пронизва всички членове на семейството и която се разпознава само когато човек отвори вратата на друг дом и се идентифицира чрез чуждото.

Някой външен зрител на тази сцена, който няма представа какво външност се случва на вратата на пансиона, би я описал като мила среща между две жени, вече на години, които се радват да се видят отново. Най-вероятно не би отделил на темата повече от една десета от секундата — времето, нужно на мозъка, за да регистрира видяното.

Никога не би си представил, че зад тази толкова обикновена прегръдка някой, в продължение на години, е заплитал нишките на живота с вещи ръце и с визия за завършеност.

Ако бе вдигнал поглед нагоре, щеше да види зад скосеното стъкло на капандурата, където Сесилия колекционираше книги и албуми със стари снимки, възрастна двойка, мъж и жена, които танцуваха притиснати, също като Фред Астер и Джинджър Роджърс, ту болеро, ту ча-ча-ча, ту степ. Тя — с престишка на цветя, а той — с гумени ботуши — една добре координирана и забавна двойка. Доволни и двамата, че вече могат да почиват в мир от другата страна на облаците — две малки прашинки в безкрайното небе.

Докато се изкачваха по стълбището към небето, баба Тереса и дядо Мигел наблюдаваха произведението си, както Микеланджело е гледал Сикстинската капела, когато слизал от скелето — в перспектива. И бяха щастливи от хармонията, царяща в творението им.

Каква случайност, биха казали хората, че Сесилия и Андрес откриха онази сутрин Джъстис, скрит в бараката. Какъв късмет, че Асусена се върна от Германия точно в онзи ден. Какво невероятно съвпадение, че Андрес Леал имаше кораб и че Каталина бе постъпила в Гражданската гвардия, че бабата на Ивана е била акушерка и че за малката Тереса е било предвидено да се появи на този свят по този начин. Какъв късмет, че работниците откриха медальона в стената и че Данило Леал имаше толкова добра памет. Дори ще се намери някой да открие смисъл в мъката и болката, в изоставянето, в загубата, в страданието. И също някой, който да каже, че много пъти не става въпрос за това да разберем защо се случват нещата от живота, а за какво. Ако не бе открила онзи чорапогащник в чекмеджето с бельото, ти, Сесилия, все още щеше да линееш в онова жилище с изглед към парка „Ретиро“.

Изобщо не се бе оказалось лесно да се управлява пространството и времето, празното и пълното, нуждата и изобилието. Земята е голяма планета, моретата са капризни, децата се раждат, когато им хрумне, а сърцата са като водата — казват, че ако я наблюдаваш, не може да заври.

Накрая обаче го постигнаха. Баба Тереса и дядо Мигел полетяха доволни и щастливи. Издигнаха се над покривите и видяха оттам, на едно и също място, реката, полето, Мадрид и Агила. После и Германия, и Кения, океаните и пустините, пълната луна и оранжевото слънце.

Издание:

Автор: Мамен Санчес

Заглавие: Забранява се неверието в съдбата

Преводач: Ивинела Вескова Самуилова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: испански

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2015

Тип: роман (не е указано)

Националност: испанска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 20.10.2015 г.

Отговорен редактор: Вера Янчелова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 978-954-26-1502-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3612>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.